כתבות

20 איש הקשר
לדמותו של הרה"ח הרב שלום מענדל קלמנסון ע"ה, שזכה לקבל שפע של הוראות והדרכות מהרבי הריי"צ ומהרבי מה"מ

28 חצי יובל ל"דידן נצח"
מתי נודע על פרשיית הספרים? מה היו הביטויים המיוחדים של הרבי, ומה הייתה התחושה של החסידים בימים ההם?

34 נס וברכה על פסי הרכבת
'בדידי הווה עובדא' מסעיר שחווה הרב שעיה אהרן לי

36 נשמה שנדלקה ב-770
צבי ניימן מספר כיצד התעורר ליהדות ביום שישי שגרתי באמצע העיר בולטימור ונשמתו נדלקה בביקור בבית חיינו

46 יהדות צ'רקס קמה לתחייה
סיפורים מרתקים שמאפיינים את השליחות בצ'רקס שבאוקראינה, ומסופרים מפי השליח הרב דב שי' אקסלרוד

56 "מי שמעודד את האנרכיסטים – שלא יטיף לנו מוסר!"
מר יוסי דגן – יו"ר המחלקה האסטרטגית של המועצה האוזרית שומרון בראיון מיוחד

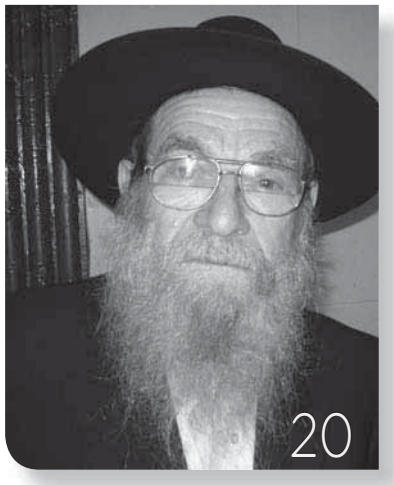

תמונת השער:
ציור של הצייר החסידי הרה"ח ר' אלעזר קלמן טיפענברון, לונדון אנגליה

מדורים

10 דבר מלכות
13 דבר המערכת
14 הפרשה החסידית
15 מאוצר המלך
16 התוועדות חסידית
33 לוח שבועי
40 השבוע בבית חיינו
45 בית חב"ד גוגל
52 יומנו של תמים ב-770
60 פרשת דרכים
63 מהנעשה והנשמע
70 חסידים איין משפחה
72 אחרון חביב

בית משיח
שבועון עולמי להסצת בשורת הגאולה

מוציא לאור
מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

© כל הזכויות שמורות
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

משתתפים בעריכה
מנחם מענדל הכהן הנדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית
ברוך מרקר

צלם מערכת: לוי ישראלי

משרד ראשי – קראון הייטס, ניו-יורק
744 EASTERN PKWY, BROOKLYN, NY 11213
טלפון: 718-778-8000 פקס: 718-778-0800
מזכיר: שלוחה 240 עורך: שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242 מודעות: שלוחה 241
דואר אלקטרוני: EditorH@beismoshiach.org
מנוי דרך האינטרנט: http://chabadshop.co.il

ארץ הקודש ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840
טלפון: 03 9602-600
פקס: 03 9607-289
עריכה: bm770@netvision.net.il
חדשות: kyr770@gmail.com
מנויים: BM_mazk@netvision.net.il
מודעות: bmmb770@gmail.com

החשיבות בהכרזת הקודש
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

1. לקבל את המלכות על ידי הכרזה

בשיחת יום ב' דר"ה תשל"ז, קובע הרבי, כי קבלת המלכות נעשית בעיקר באמצעות הכרזה בדיבור.

וזה לשונו הקדוש (בתרגום ללה"ק): "תקיעת שופר הוא הרי ענין המעשה, ומלכיות הוא ענין הדיבור, כיון שבנוגע להכתרה לא נוגע הרי המחשבה, אלא העיקר הוא ענין הביטול, **שזה מתבטא בענין הדיבור דוקא, שאומרים יחי המלך וכיו"ב,** וזכרונות הוא ענין המחשבה".

2. להוסיף חיים במלך

בשיחת ב' ניסן תשמ"ח אומר הרבי: "בהכתרת המלך - שהעם מכריזים "יחי המלך" . . שבזה מודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך . . גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה "יחי המלך"".

"צריכה להיות הוספה עיקרית בענין החיים (גם) על ידי פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו - שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא!"

3. לגלות את מציאות המלך המשיח

בשיחת שבת קודש פרשת תולדות תשנ"ב, מסביר הרבי כי "לאחרי התגלות מציאותו (אויר שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל על ידי פעולותיו (אור של משיח)".

וממשיך הרבי בשיחה: "ההפטרה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" . . שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח. ועי"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו'".

חורף תשנ"ב: תשובות חיוביות ומעודדות

במהלך חורף תשנ"ב, השיב הרבי שליט"א עשרות תשובות חיוביות במענה להודעת שלוחים ופעילים על פעילות להפצת האמונה בביאת המשיח, כולל פרסום זהותו של הרבי מלך המשיח.

במוצאי שבת פרשת תצוה תשנ"ב ערכו נשי חב"ד ערב מיוחד של שירה "בתופים ובמחולות" על בוא הגאולה. כשהודיעו על כך לרבי השיב: "ויהא בהצלחה רבה אזכיר על הציון". למחרת, בחלוקת הדולרים, מסרה גברת ח. כהן לרבי תוף עם הכיתוב "יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד" ואמרה: זה עבור הרבי שליט"א. עם תוף זה רקדו הנשים אתמול בשמחה שפורצת כל הגדרים, בבטחון להתגלות הרבי שליט"א מלך המשיח מיד ממש לגאולה שלימה.

על דבריה השיב הרבי כשחיוך נסוך על פניו הקדושים: "את זה מסתמא תשאירו אצלי. [הרבי הגיש לה דולר נוסף ואמר:] זה עבור ה"צלצלי תרועה" כפי שזה נקרא בתהילים. שיהיה בשעה טובה".

מעשה רב: עידוד לעיני מליונים

החל משמחת-תורה תשנ"ג עודד הרבי מלך המשיח במשך יותר משנה את הכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"; כאשר פעמים רבות שודר עידוד ה"יחי" - באישור הרבי - לערוצי טלוויזיה גדולים, המשדרים למליוני בתי-אב בעולם כולו.

לזכות אחד מאנ"ש החפץ בעילום שמו

ב"ה ימים הסמוכים ליום הבהיר כ"ף חשון ה'תשע"ב

קריאת קודש של הרבנים שליט"א

להצלת ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש הקריות

אל אחינו אנ"ש שיחיו די בכל אתר ואתר

ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש הקריות מתקיימת ב"ה זו השנה ה-15 וכיום קיימות בה מסגרות הן ישיבה קטנה והן ישיבה גדולה, מגדלת ומחנכת את תלמידי התמימים שיחיו בדרך האמונה הטהורה בה' ובמשיחו ומהוה מקור פרנסה גשמי ורוחני לעשרות משפחות כ"י ועל ידם לכל הסביבה.

הישיבה הקדושה נקלעה בשנים האחרונות למצוקה כספית קשה ומצב זה קשה מנשוא ולא רק שמכביד על קיום הישיבה והמשך התפתחותה אלא אף מעמיד בסכנה קיומית ומוחשית ח"ו היל"ת את עצם קיומה!

אשר על כן מזדרזים אנו לפנות אליכם בקריאה נרגשת מעומק הלב ומפצירים בכם:

אנא ואנא אל תעמדו מנגד ואל תתנו למוסד הקדוש הזה ליפול ולהשקעה רבת שנים בגשמיות וברוחניות לרדת חלילה לטמיון

ותרמו כל אחד ואחת בעין יפה ובנפש חפצה כפי יכלתכם והשפיעו גם על ידידיכם לעשות כן ואחד המרבה ואחד הממעיט ופרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון גדול ובזכותכם נוכל להמשיך לקיים לפתח ולהרחיב את המוסד הקדוש הזה ולהעמידו על רגליו לשם ולתהילה ולתפארת לנח"ר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח.

ובזכות השתדלותכם והשתתפותכם בהצלת הישיבה באמצעות מצות הצדקה להחזקת התורה מלמדיה ולומדיה הנגלה והפנימית נזכה כולנו בתוכ"י להתברך ממקור הברכות בכל הצטרך בפרט ובכלל בבני חיי ומזוני ובכולם רויחי, והעולה על כולנה להתגלות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח ולגאולה האמיתית והשלימה תומ"י ממ"ש.

יגאל פיזם
רב קהילת חב"ד ליובאוויט
קרית שמואל-חיפה

דוד מאיר דרוקמן
רב העיר
קרית מוצקין

מחיס מגדל צופים
TILLSOFT

חיים שלמה דיסקין
הרב הראשי
קרית אתא

הרב ישעיהו הרצל
רב העיר
יצחק פילה אחדק הרב

מבקשים אנו לקרוא קול של הרבנים שליט"א
להבלות ישיבה ותמימים לתפארת הקריות

תרומות נא להעביר אל מנהל הישיבה הרב **איתן י' שי' פיזם** טל. 050-4646774 | **דוא"ל:** chabadks@netvision.net.il
הפקדה: בנק דיסקונט סניף 138 קרית-ים מס' חשבון 711810 ע"ש ישיבת חב"ד
דואר: ישיבת תומכי תמימים ת.ד. 908 קרית שמואל-חיפה 26109

מהי הסיבה לכך שבהמשך האחרון שמסר לנו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לפני הסתלקותו, האריך לבאר את הענין דבזבוז כל האוצרות בריבוי פרטים ופרטי פרטים?! • והביאור בזה - בפשטות: משל זה נוגע לכללות פעולתו ועבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - מכיון שעל ידו התחיל הענין דבזבוז כל האוצרות • משיחת ש"פ וילך ה'תשמ"ו. בלתי מוגה.

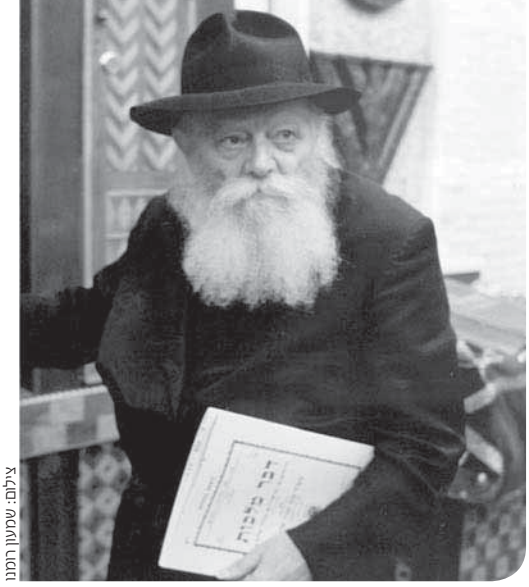

צילום: שמעון רומנו

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

בזבוז האוצרות

א. . . ומכאן באים לשיעור היומי בתהלים .. שסיומו וחותמו: "ויתן להם ארצות גוים גו' בעבור ישמרו חוקיו ותורתיו ינצורו הללוי"", היינו, שהקב"ה מוסיף בהמשכת הברכות לבני-ישראל, עד כדי כך, שנותן להם אפילו "ארצות גוים", ועל-ידי זה ניתוסף בכל עניני העבודה דקיום התורה ומצוותיה – "ישמרו חוקיו ותורותיו ינצורו הללוי"".

וביאור הענין – בהקדים:

לכאורה, אינו מובן: מהו הפירוש "ויתן להם גו' **בעבור** ישמרו חוקיו גו"" – הרי הסדר הרגיל הוא **להיפך**, שכאשר "בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו", אזי זוכים לכל הברכות המנויות בפרשה, ואם-כן, גם בנידון-דידן צריך להיות כן, שכאשר "ישמרו חוקיו", אז יתן להם "ארצות גוים"?!

והביאור בזה – על-פי דברי הרמב"ם בביאור תוכן הענין דיעודים גשמיים **בעולם-הזה**, אף ש"מתן שכרן של מצוות והטובה שנזכה לה אם שמרנו דרך ה' הכתוב בתורה היא **חיי העולם הבא**" – שאין זה בגדר **שכר**, כי אם כדי **לאפשר את העבודה עצמה**, "שהבטיחנו בתורה שאם נעשה אותה .. ונהגה בחכמתה תמיד, שיסיר ממנו כל הדברים המונעים אותנו מלעשותה .. וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את ידינו לעשות התורה . . כדי שלא נעסוק כל ימינו בדברים שהגוף צריך להן, אלא **נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות המצוה**", ובלשון הכתוב: "ויתן להם גו' **בעבור** ישמרו חוקיו גו"", היינו, שנתינת הברכות היא **כדי** ("בעבור") ש"ישמרו חוקיו".

אמנם, על-פי-זה אינו מובן, לכאורה, התוכן ד"ויתן להם **ארצות גוים**":

כדי ש"נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות המצוה" – יש צורך ש"ישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את ידינו לעשות התורה, כגון **שובע ושלום וריבוי כסף וזהב**", שכן, במצב כזה, "לא נעסוק כל ימינו בדברים שהגוף צריך להן, אלא נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות המצוה";

אמנם, בנוגע ל"**ארצות גוים**" – אינו מובן: מהי השייכות ד"ויתן להם ארצות גוים" למצב ד"**נשב פנויים** ללמוד בחכמה ולעשות המצוה", **אדרבה**, אם יתנו ליהודי **ארץ שיש בה מליון גוים**, הרי זה יגרום **שלא יהיה פנוי** "ללמוד בחכמה ולעשות המצוה", מכיון שיהיה עסקו כל ימיו להשליט סדר ומשטר ב"ארצות גוים" שלא יזיקו זה את זה?!...

מה לו ולצרה הזאת – טוען יהודי – וכי חסר לו **פיזור הנפש** לדאוג למצבם של **מליוני גוים**?!... רצונו לשבת במנוחה ושלוה, ללמוד תורה ולקיים מצוות, ולחנך את בניו ובנותיו בדרך התורה והמצוה, ואינו מחפש לעצמו **צרות ובעיות** ("טראָבל" – בלשון המדינה) שיצטרך לדאוג ל"ארצות גוים"!...

ועל זה באה ההוראה בשיעור תהלים היומי – שהענין ד"ויתן להם ארצות גוים" הוא "בעבור ישמרו חוקיו ותורותיו ינצורו הללוי"":

שלימות עבודתם של ישראל ("ישמרו חוקיו גו"") היא – "לתקן עולם במלכות שדי" היינו, לפעול גילוי אלקות בכל העולם כולו, כמו שכתוב "והיתה לה' המלוכה", "והיה ה' למלך על כל הארץ".

ועבודה זו נעשית על-ידי-זה ש"ויתן להם ארצות גוים", היינו, שנותנים לבני-ישראל "ארצות גוים" כדי שיפעלו על כל אומות העולם שנמצאים שם, ובלשון הרמב"ם: "לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח", אשר, עבודה זו פועלת את תיקון העולם בתכלית השלימות, בביאת משיח צדקנו, ש"יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד".

וזהו "ויתן להם ארצות גוים גו' בעבור ישמרו חוקיו וגו"" – היינו, שנתינת "ארצות גוים" לבני-ישראל (כדי שיפעלו על אומות העולם) היא "**בעבור** ישמרו חוקיו גו"", שכן, ענין זה נוגע לשלימות עבודתם של ישראל בתיקון העולם כולו.

ומסיים: "הללוי", היינו, שבכל העולם כולו (גם ב"ארצות גוים") פועלים את הענין ד"הללוי", אמירת שבח והלל להקב"ה (על-דרך דרשת חז"ל על הפסוק "כל הנשמה תהלל י-ה הללוי", "על כל נשימה ונשימה כו' צריך לקלס לבורא", היינו, שבח והלל להקב"ה מצד גדרי העולם).

ועל-פי-זה מובן גם שהענין ד"ויתן להם ארצות גוים" פועל ש"**נשב פנויים** ללמוד בחכמה ולעשות המצוה":

כאשר יהודי יודע שתכלית הכוונה היא "לתקן עולם במלכות שדי", היינו, שבכל העולם כולו יהי' הגילוי ד"והיתה לה' המלוכה" – הרי מובן, שכל זמן שישנה עדיין איזו פינה נידחת בעולם, "ארצות גוים", שאינו מוכן עדיין לגילוי ד"והיתה לה' המלוכה" – כיצד יכול לשבת במנוחה?!...

ולכן, דוקא כאשר "ויתן להם ארצות גוים", ושם פועלים את פעולתם בכל הקשור להשפעה על אומות העולם (נוסף על עבודתם בלימוד התורה וקיום המצוות, חינוך הבנים והבנות וכו') – אזי "**נשב פנויים** ללמוד בחכמה ולעשות המצוה", מכיון שמשלימים את עבודתם בתיקון העולם, "לתקן עולם במלכות שדי".

ב. ביאור ההוראה מכל האמור – בנוגע לפועל:

יכול יהודי לחשוב ולטעון: מה לי ולהתעסקות בעולם, עד לאומות העולם כו' – כאשר יכולני לשבת בד' אמות של קדושה, ולעסוק בלימוד התורה, עד לפנימיות התורה, לימוד תורת החסידות!

ובפרט בדורנו זה – שבו נתגלו ונתפרסמו כמה וכמה מאמרים ו"המשכים" אשר במשך כל השנים שלפני-זה היו חתומים וכמוסים, ולא ניתנו להתגלות עד לדורנו זה, שבו פתחו את האוצרות והתחילו לגלות את כל הענינים – הרי בודאי שצריך להקדיש את כל עיתותיו ללימוד החסידות, ואם-כן, מה לו ולהתעסקות בעולם, ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות "ארצות גוים"?!...

ובכן, יש לחשוב ולהתבונן **בסיבת** הדבר – שדוקא בדורנו זה נתגלו אוצרות הכי יקרים אלו, כדלקמן.

ג. ובהקדמה:

בהמשך ההילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – המשך שניתן **על ידו**, בחיים חיותו בעלמא דין, על מנת להדפיסו **בשלימותו**, ובלשון הכתוב דפרשתנו: "**עד תומם**" (לא רק חלקו הראשון שנדפס לקראת יו"ד שבט, אלא גם סיום ההמשך, שנדפס כבר לאחרי הסתלקותו) – מבואר המשל ממלך בשר-ודם, שיש לו "כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור, ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה, הנה בעת ניצוח המלחמה הוא **מבזבז כל האוצרות**".

משל זה הובא גם בדרושי אדמו"ר הצמח-צדק, אבל, בדרושים הנ"ל לא נתבאר הדבר בארוכה, עם כל הפרטים ופרטי פרטים כפי שנתבאר בהמשך ההילולא – אשר, המדובר הוא ב"אוצרות כמוסים" שיש בהם "הון יקר" ביותר, "הון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", כלומר, אוצרות שאספו אבותיו ואבות אבותיו כו', "ואשר מעולם לא השתמש בו לשום דבר", אפילו לא עבורו ועבור בני ביתו, ולא עוד, אלא שאוצרות אלו הם באופן ד"כמוס וחתום מעין כל רואה", ואף-על-פי-כן, בשביל ניצוח המלחמה **פותח** המלך את **כל האוצרות**, עד לאופן של **בזבוז**.

ולכאורה, דרוש ביאור והסבר:

במאמר חסידות בכלל – מדייקים בכל הפרטים, ומביאים את הענינים הנוגעים ביותר כו', ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות המשך הקשור עם **יום ההילולא**, כאשר "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו" עולה לשרשו ומקורו בתכלית העילוי כו' – הרי בודאי ובודאי שכל פרטי הדברים הם בתכלית הדיוק.

ועל-פי-זה צריך להבין: מהי הסיבה לכך שבהמשך האחרון שמסר לנו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לפני הסתלקותו, האריך לבאר את הענין דבזבוז כל האוצרות בריבוי פרטים ופרטי פרטים?! ובכלל, מה נוגע לאנשים כערכנו, אנשים פשוטים, לדעת אודות אופני הנהגת המלך, ועל אחת כמה וכמה בנוגע לאוצרות הכי יקרים של המלך, הון יקר שגנז הוא ואבותיו ואבות אבותיו כו', אשר, אנשים פשוטים אינם יודעים כלל אודות קיומם של אוצרות יקרים אלו?!

והביאור בזה – בפשטות:

משל זה נוגע לכללות פעולתו ועבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – מכיון **שעל ידו** התחיל הענין דבזבוז כל האוצרות, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בפירסום ריבוי מאמרים והמשכים דתורת החסידות, אשר, עד לדורנו זה היו באופן ד"כמוס וחתום מעין כל רואה", ועד כדי כך, שהמלך בעצמו "לא השתמש מזה לשום דבר", ואף-על-פי-כן, בדורנו זה נתגלו אוצרות אלו.

כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע אמר פעם שישנם ריבוי מאמרים וענינים בתורתו של אדמו"ר האמצעי (ומזה מובן גם בנוגע לתורתו של אדמו"ר הזקן, שכן, בתורתו של אדמו"ר האמצעי ישנם תורותיו של אדמו"ר הזקן) אשר **עדיין לא התחילו לעסוק בהם** ("מען האָט נאָך ניט אָנגעהויבן טאָן אין דעם")!

> דורנו זה הוא הדור האחרון לפני הגאולה, דור שתפקידו להלחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ועל-ידי-זה - להביא את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, ובשביל שיהי' הנצחון במלחמה זו - פותחים ומגלים את כל האוצרות הכי יקרים, עד לאופן של בזבוז!

באמרו ש"עדיין לא התחילו לעסוק בהם" – בודאי לא התכוון כ"ק אדמו"ר נ"ע ל"**עמא דבר**", כי אם **לאלו השייכים** "טאָן אין דעם", כלומר, שאמר דברים אלו בנוגע **לעצמו**... ובסגנון דמשל האמור – "מעולם לא השתמש מזה לשום דבר".

ואף-על-פי-כן, גם אוצרות כמוסים וחתומים אלו – נתגלו בדורנו זה, והולכים ומתגלים מזמן לזמן עד היום הזה, על-ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, גם לאחרי תש"י לא עזב ולא יעזוב את צאן מרעיתו, ולא עוד, אלא שנמצא יחד עמנו באופן ד"מעלין בקודש" משנה לשנה, עד לשנה זו, שנת תשמ"ו – באופן נעלה יותר ממה שהי' בשנת תשמ"ה, וכן הלאה, עד ביאת משיח צדקנו, וגם לאחרי כן, שהרי אף על פי שלאחרי ביאת משיח צדקנו "לא ילמדו עוד איש את רעהו .. כי כולם ידעו אותי", הרי גם אז יהי' החילוק ד"קטנים" ו"גדולים", ובנידון-דידן – "תלמידים" ו"רביים", כך שכל תלמיד יהי' יחד עם רבו, ועל ידי רבו יהי' אצלו החיבור עם עצמות

ומהות – "ידעו **אותי**" – באופן ד"ממוצע המחבר" (לא כמו "מתורגמן" כו').

ובכן, הסיבה לכך שדוקא בדורנו זה נתגלו כל האוצרות עד לאופן של בזבוז, היא – בשביל לנצח המלחמה:

דורנו זה הוא הדור האחרון לפני הגאולה, דור שתפקידו **להלחם** עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ועל-ידי-זה – להביא את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, ובשביל שיהי' הנצחון במלחמה זו – פותחים ומגלים את כל **האוצרות הכי יקרים**, עד לאופן של **בזבוז**!

בדור זה מתנהלת המלחמה האחרונה, "מלחמת בית דוד", שתפקידם להלחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ולכן, מוכרחים לגלות ולבזבז את כל האוצרות הכי יקרים, ואין על מה להמתין עוד, מכיון שנמצאים כבר בסמיכות ממש "לאותו הזמן" ש"לא יהי' שם . . מלחמה".

ד. וכאן בא המענה על השאלה האמורה – מה יש לו לעסוק בעניני העולם, עד ל"ארצות גוים", כאשר יכול לישב במנוחה ולעסוק בלימוד תורת החסידות:

אותם אוצרות שמבזבז המלך בשביל ניצוח המלחמה – "כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחד דור, ואשר מעולם לא השתמש מזה לשום דבר, וכמוס וחתום מעין כל רואה" – נותנים ל"**אנשי החיל**" דוקא, אותם **חיילים פשוטים**, אשר, הם אלו שמביאים את נצחון המלחמה **בפועל**.

והגע עצמך:

מדובר אודות אוצרות הכי יקרים, אשר, במשך כל השנים מדור אחר דור היו באופן דכמוס וחתום מעין כל רואה; ולמי נותנים אותם באופן של בזבוז – לאנשי החיל, שיכולים להיות גם אנשים פשוטים, כלומר, למרות היותם אנשים פשוטים, לא אומרים להם שלכל לראש עליהם ללמוד כמה שנים בישיבה נגלה דתורה ופנימיות התורה כו', ואחר כך יהיו ראויים לקבל אוצרות אלו; אם הם רק "אנשי החיל", חיילים שמבצעים את הפקודות מתוך **מסירה ונתינה** מבלי לשאול שאלות, כידוע הפתגם "עס איז ניטאָ קיין פאַרוואָס"... אזי נותנים להם את כל האוצרות שמבזבזים בשביל ניצוח המלחמה, מכיון שהם אלו שמביאים את נצחון המלחמה בפועל.

וענינו בנמשל:

"אנשי החיל" הם אלו שמניחים את עצמם מתוך מסירה ונתינה כדי למלא את ציווי ושליחות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, וכאמור, מבלי לשאול שאלות... כלומר, אין זה באופן שיש לו שאלה וקושיא ומצא תירוץ, אלא באופן שמלכתחילה אין לו שום שאלות! כאשר שולחים אותו לעסוק בהפצת המעיינות חוצה – הולך לעסוק בהפצת המעיינות חוצה, וזאת – גם כאשר לצורך זה עליו ללכת למקום ה"חוצה", עד ל"חוצה" שאין חוצה הימנו, כולל – העבודה ב"ארצות גוים".

ומכיון שכן, מובן, שאינו עושה שום חשבונות (שהי' מוטב לו לישב במנוחה ולעסוק בלימוד תורת החסידות, ועל דרך זה בשאר חשבונות כיו"ב) – להיותו "איש חיל" שמסור ונתון אל המלך, ויודע שהדבר שנוגע למלך הוא – **ניצוח המלחמה**, מלחמה שתוכנה לבטל את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, לסיים את התקופה ד"עקבות משיחך", ולפעול את ביאת משיח צדקנו, על-ידי סיום מעשינו ועבודתינו בבירור העולם, "ויתן להם ארצות גוים", שזוהי ההכנה **לשלימות** תיקון העולם על-ידי משיח צדקנו – "ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד".

ה. זוהי איפוא ההוראה משיעור היומי בתהלים – "ויתן להם ארצות גוים גו' בעבור ישמרו חוקיו גו'":

כדי שעבודתם של ישראל ("ישמרו חוקיו גו'") תהי' בשלימות – נותן להם הקב"ה "ארצות גוים", כלומר, נתינת כח ואפשרות לפעול על אומות העולם, כל באי העולם, שיהיו מוכנים לזמן ד"אז אהפוך אל עמים גו' לעבדו שכם אחד".

ולכן, גם כאשר נמצאים בסוף זמן הגלות, חושך כפול ומכופל, "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" – אין זה נוגע כלל וכלל לעבודתם של ישראל, שהרי בודאי ניתנו להם כל הכוחות הדרושים למילוי עבודה זו בשלימותה, למרות המעמד ומצב ד"החושך יכסה ארץ גו'".

וכפי שמצינו ב"ימי צאתך מארץ מצרים" – שבעיצומו של חושך כפול ומכופל, "וימש חושך", הנה "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם", ולא רק "במושבותם", אלא אפילו בבואם **לביתו של המצרי** – כמסופר במדרשי חז"ל שא' הטעמים דמכת חושך הוא כדי שיוכל להיות הענין ד"ונצלתם את מצרים", שכן, בעת מכת חושך "חפשו ישראל **וראו את כליהם** ("כלי כסף וכלי זהב גו'"), וכשיצאו והיו שואלין מהן והיו אומרים אין בידינו כלום, אומר לו **אני ראיתיו** ובמקום פלוני הוא"!

ולהוסיף, שההדגשה בזה היא – לא רק שאצל בני-ישראל הי' אור גם בהיותם **בביתו של המצרי**, אלא עוד זאת, שהאיר אצלם אור גם ביחס **לכליו של המצרי**:

כלי הכסף וכלי הזהב שראו בני-ישראל בבתיהם של המצריים – למרות שהובטח להם שיעברו לרשותם, "ונצלתם את מצרים", מכל-מקום כאשר ראו אותם בבתיהם של המצריים בעת מכת חושך, היו עדיין **ברשותם** של המצריים, ומטעם זה – לא לקחו בני-ישראל כלים אלו כאשר ראו אותם בבתיהם של המצריים, אלא המתינו עד ליציאתם ממצרים, ורק אז – "וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב גו' וינצלו את מצרים".

דלכאורה, אינו מובן: מכיון שהובטח להם "ונצלתם את מצרים", ואכן הי' מגיע להם כל זה, כדברי תשובתו של גביהא בן פסיסא לבני מצרים (על טענתם לישראל "תנו לנו כסף וזהב שנטלתם ממנו", שעל זה השיב להם): "תנו לנו שכר עבודה של ששים ריבוא ששיעבדתם במצרים שלושים שנה וארבע מאות שנה" – אם-כן, מדוע לא לקחו את כלי הכסף וכלי הזהב מיד כשראו אותם בבתיהם של המצריים?!

לשם מה הוצרכו "לבקש מהם טובה" ("וישאלו ממצרים"), ובפרט שבתחילה אמרו "אין בידינו כלום", כך שהכשילום בדבר שקר... ואחר כך היו צריכים להראות להם שתפסו אותם בשקר – "אני ראיתיו בביתך ובמקום פלוני הוא"?! לשם מה הוצרכו לכל זה – בה בשעה שהיו יכולים ליקח בעצמם בהיותם בבתיהם של המצריים?!

והמענה לזה – בפשטות – שאצל יהודי לא קיים מושג "לקחת לבד", גם כאשר יודע שהדבר מגיע לו, שכן, כל זמן שעדיין לא ניתן לו בפועל, ונמצא ברשותו של המצרי, הרי זה רכושו של המצרי!

ובכל אופן, בנוגע לענינו – הרי רואים מכאן, שאפילו בביתו של המצרי, וביחס לכלים שהיו שייכים למצרי, הי' אצל בני-ישראל מצב של "**אור**", למרות החושך כפול ומכופל ששרר אצל המצריים.

ומזה מובן גם בנוגע לגלות האחרון – שלמרות ש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", מכל-מקום לכל בני ישראל אור במושבותם, כולל – בנוגע לעבודתם עם אומות העולם גופא, "ויתן להם ארצות גוים".

והעיקר – שעל-ידי מעשינו ועבודתינו בכל הענינים האמורים, ממהרים את קיום היעוד "אז אהפוך אל עמים גו' לעבדו שכם אחד", "והיתה לה' המלוכה" – בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

האמת מנצחת

בסערה האחרונה הפוקדת את ארה"ק, הדרך היחידה היא לומר את האמת על מקומה והאדרתה של האשה ביהדות ולקראת הגאולה. הלקח מדידן נצח הוא שעלינו לומר את האמת היחידה - הרבי חי וקיים בפועל ממש.

מי שאתרע מזלו ונתקל בשבועות האחרונים בכלי תקשורת בארץ הקודש, יתרשם כי כבר אין בעיות בשום תחום. האירנים הפכו את תכנית הגרעין שלהם לתכנית שלום, הטרוריסטים החלו עוסקים בהפצת שבע מצוות בני נח, המצב הכלכלי מזהיר, כל הזוגות הצעירים כבר מצאו דיור בר השגה, ונותר רק לטפל במה שמכונה "הדרת נשים".

כרגיל, זוהי סיסמא נבובה, שרוב אלו החוזרים עליה, אינם מבינים כלל את משמעותה, אולם דבר אחד ברור – לוקחים תופעות שהן בחלקן קיצוניות ומוטעות, עושים היקש לכלל הציבור שומר המצוות ולמקומה של האשה ביהדות, וכך נוצר "סלט" שלם של השמצות והסתה כנגד הציבור החרדי בפרט, ותורת ישראל בכלל.

כאשר מתבוננים בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, כמו גם בהנהגתו הקדושה, הדברים ברורים. מקומה של האישה בעם ישראל הוא הנעלה ביותר, ודווקא לכן היא אינה מחפשת להיות דומה לגבר, אלא למלא את תפקידיה הנעלים, מתוך צניעות וטהרה.

"בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים ובזכותן עתידין להיגאל", אין הבטחה ואין זכות גדולה מזו, לא הדרה יש כאן, אלא האדרה. תפקידנו להעביר את המסר של הגאולה בעולם, ובתוכו את תפקידיה הנעלים של האישה, ובכך נחסוך את כל עגמת הנפש ונעסוק רק באור ושמחה.

•

השבת ימלאו עשרים וחמש שנה למאורע החגיגי אשר מסתכם בשתי מילים "דידן נצח"! כדאי לזכור על מה היתה המלחמה. הרי מובן מאליו שעל רכוש, ואפילו ספרים, יהיה ערכם הגשמי או הרוחני אשר יהיה, לא היה הרבי מנהל מערכה בצורה כזו, לכל היותר היו משתדלים לפדות את הספרים שנעלמו ולהבטיח את אלו שנותרו.

ברם כל מי שזוכר או שהתוודע לאותה תקופה, ובפרט לדבריו של הרבי בהתוועדויות בנושא, יודע כי המלחמה על הספרים הייתה בעצם על השאלה, האם יש רבי בקרבנו או שמא חלילה, מדובר כאן אודות מנהיג רוחני בעל שעור קומה, אודות צדיק קדוש וטהור וכו', אך לא אודות רבי.

זה הקו שאותו הוליך הרבי לאורך כל התקופה, גם כאשר יודעי דבר, כולל אלו שעסקו בלהט והקדישו כחות עצומים לטובת הנצחון במשפט, סברו כי אין מקום לגישה כזו בבית משפט אמריקאי, שם החוקים הם קצת אחרים. הרבי לא וויתר ובסופו של דבר התברר כי רק כך זכינו ש'דידן נצחד, ומשפט המפתח בכל הנצחון הוא, כדברי הרבי, המשפט אותו אמרה הרבנית "הרבי והספרים שייכים לחסידים".

בעבר הבאנו כאן את דברי הרבי בשיחת ט"ו תמוז תשמ"ו, אלא שאף פעם לא מיותר לחזור עליהם, ונסתפק הפעם בקטע קצר ביותר: "**. . [הספרים] צריכים לחזור לבית אגודת חסידי חב"ד, לאותה קומה – לאותו חדר ולכל הקומה היכן ש[כ"ק מו"ח אדמו"ר] הוא הבעל הבית עד עכשיו, ולא היתה שום ירושה וחלוקה כלל; כדי שתהי' חלוקה או ירושה צריכים להתאסף בית דין, והב"ד צריכים לאמוד ולחלק, ויש לעשות זאת בהסכם כל היורשים – כל ענינים אלו לא היו עד היום הזה, ובעזר ה' גם בעתיד לא יהיו – מכיון שהוא חי!!**" יש לנו רבי, וודאי שהוא חי.

כאשר מדובר באמת, בענינים הנוגעים לצפור נפשנו, בעניין העיקרי והנעלה של מציאותו של הרבי עצמו, הרבי אינו עושה חשבונות, האם יש דברים שלא כדאי להגיד וראוי להסתיר, לפחות כצעד טקטי בניהול המשפט, אלא אומר את האמת כולה, ובסופו של דבר מתברר שזוהי הדרך היחידה להביא לנצחון.

גם בעניינים שהזמן גרמא, כפי שהזכרנו, הרי הדרך הנכונה להתמודד עם טענות שונות ומשונות, אינה דרך של טשטוש ובוודאי לא של ויתור על עניני הלכה או מנהג יהודי. עלינו להבהיר בצורה הברורה ביותר כי ישנה אמת אלוקית, ומכח אמת זו אנו פועלים, אנו חיים ואנו מתייחסים לעצמנו, לכל אחד מאתנו, גבר או אשה.

ובעיקר – הבשורה היא בשורת הגאולה ע"י הגואל, שהוא חי וקיים בפועל ממש. גם כאן אין מקום לטשטש ובוודאי שלא 'להוריד פרופיל', אם נשמעת טענה, מלמד אותנו הרבי, כי זהו סימן שעלינו להתחזק באותו עניין יותר ויותר.

אם בעולם יש מי שטוען ש"חנטו חנטייא" וכו', אות הוא שעלינו להתחזק עוד יותר בידיעה, באמונה ובהכרה כי דבר לא השתנה, ועל כולנו להיות מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כ"ק אדמו"ר הזקן

ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה (מז, יד)

כסף הוא בחינת אהבה, כמו שכתוב נכסוף נכספתי. והיינו אהבה הטבעית הגנוזה ומסותרת בלב כל נפש מישראל, ובחינה זו נזרעת בכל אחד מישראל על-ידי יוסף הצדיק, וכמו שכתוב אור זרוע לצדיק.

וזהו ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה – יוסף הצדיק הוא הזורע וממשיך אהבה מסותרת זו (כסף) ב"ביתה פרעה", היא בחינת מלכות ועלמא דאתגליא (פרעה מלשון פריעה וגילוי), מקור נשמות ישראל.

(ע"פ תורה-אור פרשתנו מד, ב ואילך)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

כי למחיה שלחני אלקים לפניכם (מה, ז)

בזמן הגלות הנה מחמת עוצם הסתר האלקות בנשמות-ישראל, מצד הלחץ ודוחק הלבבות בפרנסה וכובד שעבוד הגלות וכה"ג, היה ח"ו נפילה גמורה בכנסת ישראל בבחינת פירוד וריחוק גמור מאלקות, עד שהיה נשכח מנפשם ולבם לגמרי כח השגות אלקות ביחודא-עילאה ויחודא-תתאה עד שלא היה נמצא בהם אפילו רושם בעלמא מב' אהבות הנ"ל גם לפרקים כמו בשבת ומועדים, מפני כלות כחם בעצמם ח"ו.

אך בחמלת ה' עליהם שלח להם בחינת יוסף צדיק-עליון להיות לנשמות ישראל הנמצאים בכל דור בגופים למחיה ממש, וזהו שאמר יוסף כי למחיה שלחני אלקים בכל משך זמן הגלות, שלא ישכח מלבם ונפשם ולא יכלה כחם בעוז ב' אהבות הנ"ל ובהשגות אלקות ביחודא עילאה ויחוודא תתאה.

(תורת-חיים ויחי קה, ב)

כ"ק אדמו"ר הצמח-צדק

ולאביו שלח עשרה חמרים נושאים מטוב מצרים (מה, כג)

וברש"י: מצינו בגמרא ששלח לו יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו. ויש-לומר שלכן כתיב גם "חמרים" חסר וא"ו, כי "חמר" הוא יין בלשון תרגום. ובפנימיות: יין ישן הוא בחינת עתיק יומין [=ישן], ורמז לו יוסף שעל-ידי שירד למצרים יזכה ליינה של תורה במתן-תורה (שלאחרי גלות מצרים) כו'.

ולפי-זה – מה שעשר חמורים נושאים יין היינו כי צריך להיות עול תורה (יין) כחמור למשא, וכמו שכתוב יששכר חמור גרם.

(אור-התורה בראשית ח"ה ויגש)

כ"ק אדמו"ר מוהר"ש

יהודה ובנימין יש להם שייכות גדול זה לזה ביתר שאת משאר אחיו, כי יהודה הוא מרכבה לבחינת מלכות, ובנימין הוא בחינת רוחא דשביק בגוה (במלכות) ז"א, ונקרא צדיק תחתון (מלכות).

ולכן הי' יהודה ערב ליעקב אביו אודות בנימין, כי יש להם קירוב זה לזה ביותר, ולכן שבט יהודה ובנימין היו תמיד לאחדים, וגם המזבח הוא בחלק בנימין ויהודה, כי יהודה ובנימין שניהם במלכות, וכמו שכתוב לעיל שכל מי שהוא קרוב יותר הוא יותר בערבות כו' כי הם מעורבים זה זלה ביתר שאת.

(ספר המאמרים-תרכ"ז ע' סט (עב))

פתגם השבוע בענייני גאולה ומשיח

וענין זה הודיע יעקב לפרעה – שלא יטעה לחשוב שיעקב ובניו יסתפקו בכך שיושיבום "בארץ מצרים במיטב הארץ" ויתנו להם "את חלב הארץ", כיון שהעיקר אצלם הוא ענין **הגאולה**, ובמילא, גם ישיבתם במצרים משך זמן אינה אלא לצורך שלימות הגאולה, כיון שעל-ידי הבירור דמצרים (על ידי זה ש"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה") תהי' הגאולה ("אעלך גם עלה") באופן נעלה יותר, בתכלית השלימות, ואז יהי' "ויחי יעקב" לא רק קמ"ז שנה, ולא רק ק"פ שנה, אלא חיים נצחיים.

(משיחות ש"פ מקץ ה'תשנ"ב)

לע"נ הרב זלמן יודא ב"ר שלום ישעי' דייטש ע"ה

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

והנה כל העסק דיהודה ויוסף כאן היה אודות בנימין, דיוסף רצה שבנימין יהיה אצלו ויהודה רצה שיהיה עמהם, והענין הוא, דיוסף הוא בחינת שם מ"ה ויהודה שם ב"ן, ובנימין הוא הארת שם מ"ה שבשם ב"ן, ורצה יוסף שיהיה אצלו היינו שיוכלל בבחינת שם מ"ה, ויהודה רצה שיהי' עמהם כי כשמסתלק בחינת היסוד (יוסף) נעשה ההעלאת מ"ן (דיהודה) על-ידי בנימין ונכנס במקום יוסף להיותו בחינת הארת שם מ"ה.

(המשך תרס"ו ע' תקלד)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ועבדי דוד מלך עליהם (הפטרת פרשתנו)

מלך המשיח מתייחס לדוד המלך ע"ה דווקא, דמעלתו העצמי הוא הענוה, דהגם שהיה מלך בישראל, קרא עצמו עני ואביון, והיה בתכלית הביטול ולכן נקרא חסיד, וכן הוא מעלת המשיח שיהיה עניו, דהגם שיהיה בתכלית הגדלות, וכמו שכתוב ונחה עליו רוח הוי' וגו' וילמוד תורה עם האבות ומשה רבינו ע"ה, ובכל זאת יהיה בתכלית הענוה והביטול ללמוד גם עם אנשים פשוטים, דבביאת המשיח יתגלה מעלת הפשטות והתמימות שיש בעבודתם של אנשים פשוטים שמתפללים ואומרים תהלים בתמימות, ולכן נקרא מלך המשיח על שם דוד, שהי' מופלא בענוה ובביטול.

(ספר המאמרים-תרצ"ט ע' 149)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלושים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חיי (מז, ט)

לכאורה, דברי יעקב שמספר ימי שני חייו, "**מאת ושלושים שנה**", הוא "**מעט**", הם (לא רק מיותרים, אלא גם) **היפך המציאות** (לכאורה), להיותם עשר שנים **יתירות** על שלימות מספר שנות חיי האדם, 120 שנה?

וההסברה בזה בפנימיות הענינים – שכיון שענינו של יעקב הוא ענין **הגאולה**, הרי, כל זמן שעדיין לא באה הגאולה בפועל, נחשבו אצלו ימי שנות חייו "מעט", ימים חסרים **באיכות**, כיון שחסר בהם העיקר – הגאולה.

(משיחות ש"פ מקץ ה'תשנ"ב – סי"א)

להוסיף בהדפסת ספרים של אור

מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
אודות הנחיצות בהדפסת ספרי חסידות:

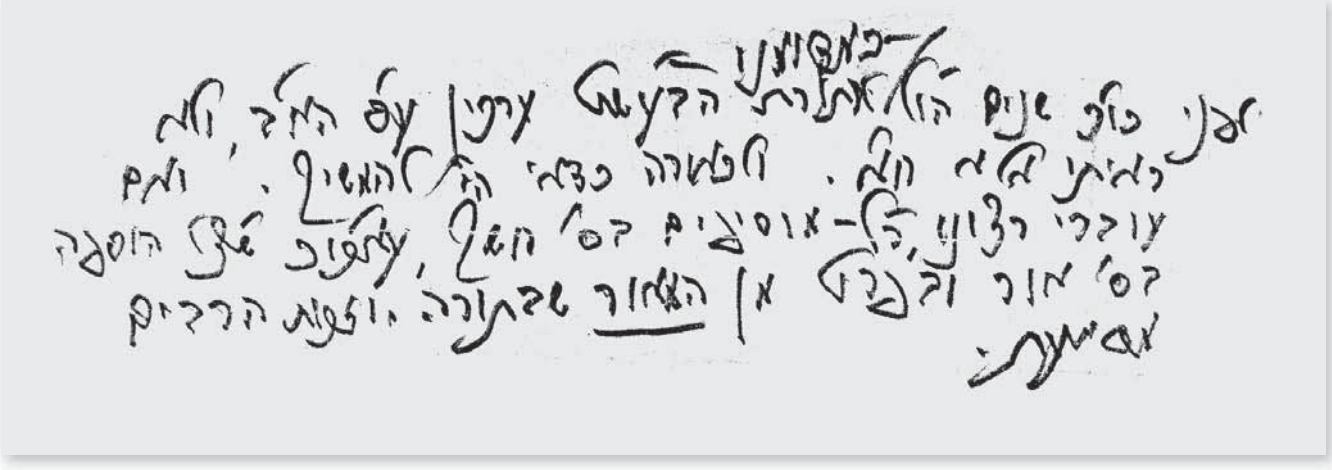

לפני כו"כ [=כמה וכמה] שנים הו"ל [=הוציאו לאור] – כמדומני – מתורת הבעש"ט ערכין ע"ס [=על סדר] הא"ב, ולא ראיתי אלא ח"א [=חלק א']. ולכאורה כדאי הי' להמשיך.

ואם עוברי רצונו, ר"ל [=רחמנא ליצלן] – מוסיפים בס' [=בספרי] חשך, עאכו"כ [=על אחת כמה וכמה] שצ"ל [=שצריך להיות] הוספה בס' [=בספרי] אור ובפרט מן המאור שבתורה. וזכות הרבים מסייעת.

לכל ילד וילדה · אות בספר התורה · של ילדי ישראל

אות אות קומט משיח

ספר התורה של ילדי ישראל | ת.ד. 8 כפר חב"ד 60840 | 03-9607358 | www.kidstorah.org

זוהי משמעותו הנפלאה של היום הבהיר ה' טבת, יום "דידן-נצח" במשפט הספרים. היום של "פדה בשלום נפשי" שלנו, של הדור השביעי. אז נפתחה הדרך וניתנה הרשות והכוח להפיץ את החסידות באופן של הדור השביעי. עם המבצעים והטנקים, עם השליחות לכל קצווי תבל ולכל הפינות היותר נידחות בגשמיות וברוחניות

מאת הרב חיים לוי יצחק גינזבורג,
משפיע בישיבת תומכי תמימים ראשון לציון

ה' טבת - חג הגאולה של הדור השביעי

איזה חג חשוב יותר?

סיפר המשפיע ר' מענדל פוטרפס: אחרי הגאולה והשחרור של כ"ק אדמו"ר הרי"צ נ"ע מן הכלא והגלות בי"ב-י"ג תמוז, כאשר "ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר", התוועדו החסידים ורקדו ושמחו עד בלי די. כאשר הגיעו לשלב שקצת נרגעו, כאשר היה אפשר כבר להוריד את ה"אורות" לתוך ה"כלים" והאותיות, והתחילו להתוועד גם בדיבור – החל מעין דיון בין החסידים איזה חג גדול יותר: י"ב-י"ג תמוז או י"ט כסלו?

היו מזקני החסידים שטענו: לא צריך להגזים. למרות גודל המעלה הנפלאה של חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז, הניסים הגלויים שראו וכל המשמעות הפנימית שבו, הרי סוף-סוף י"ט כסלו הוא חג החגים והוא ראש השנה לחסידות ומתן תורה ושמחת תורה של פנימיות התורה.

בי"ט כסלו התחיל העניין של "יפוצו מעינותיך חוצה", של גילוי והתפשטות תורת חסידות חב"ד. אז ניתנה הרשות והיכולת והכוח מלמעלה להפיץ את תורת החסידות בכל המקומות ובכל הדרגות. (עד כדי כך מגיעים הדברים, שהרבי אומר (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 484 וש"נ) בשם אביו הרה"ק ר' לוי-יצחק, שהגילוי של תורת החסידות בי"ט כסלו הוא גדול יותר מגילוי פנימיות התורה שע"י משיח צדקנו. "שלכן בכוחה (של תורת החסידות) לחבר שתי הבחינות (דנגלה ונסתר דתורה) גם יחד, שהנסתר והרז גופא יהי' מושג בנגלה", היות והיא "יותר גבוה מקבלה ונגלה").

איך שייך אם כן, טענו הללו, אפילו להשוות לזה את גאולת י"ב-י"ג תמוז, למרות כל גודל מעלתה.

לעומתם טענו אחרים, ובמיוחד הצעירים שבין החסידים – שי"ב-י"ג תמוז הוא הרבה יותר נעלה מי"ט כסלו. שכן אילולא י"ב-י"ג תמוז לא היה נשאר כלום מי"ט כסלו, וכל מציאותו של י"ט כסלו קיימת אצלנו אך ורק בזכות י"ב-י"ג תמוז. ומכיוון שי"ט כסלו תלוי בי"ב-י"ג תמוז, הרי הוא העיקר.

יותר מזה, טענו הצעירים, ג' תמוז וי"ב-י"ג תמוז הינם לא רק חג הגאולה של הרבי הרי"צ וניצחון על אלו שקמו על היהדות והחסידות, אלא זהו גילוי אור אלוקי נפלא בעולם. ג' תמוז וי"ב-י"ג תמוז הם בבחינת שלב חדש ומיוחד בגילוי משיח בעולם. ולכן לא זו בלבד שגם הוא נחשב "ראש השנה", אלא שמעלתו גדולה עוד יותר מכל שאר החגים, אפילו יותר מחג החגים י"ט כסלו.

ואמנם הרבי מלך המשיח שליט"א מתייחס לחג הגאולה ג' תמוז וי"ב-י"ג תמוז לא רק כשחרור וגאולה והתגברות וניצחון על המפריעים והמנגדים ליהדות ולחסידות – אלא גם ובמיוחד כפתיחה והתחלה של דרך ועניין חדש לגמרי, שלב חדש והתחלת גילוי חדש ונפלא בתורת החסידות, תורתו של משיח.

קטרוג והרחבה

כשהחל "משפט הספרים", שהניצחון בו היה ביום הבהיר ה' טבת, רבים לא הבינו על מה ולמה כל הרעש; מדוע כל כך חשוב ונוגע שהספרים

שייכים לאגודת חסידי חב"ד – עד כדי כך שהרבי הפסיק מאז כמעט לגמרי לומר מאמרי חסידות, נסע בתקופת המשפט כמעט בכל יום לאוהל, ודיבר על כך במרירות עצומה ובביטויים שלא שמעו אוזנינו בשום מאורעות אחרים, קשים וכואבים ככל שהיו, ולא הסכים בשום אופן שמישהו ייתן לצד שכנגד סכום כסף ויסגור את כל הפרשה סופית וכו' – עד שהרבי עצמו הסביר את הדברים.

בהתוועדות 'זאת חנוכה' תשמ"ו (המשפט התחיל בי"ט כסלו תשמ"ו) הביא הרבי את הסיפור, שבזמן שבתו של רבינו הזקן במאסר, באו לבקרו רבותיו מעולם האמת – רבו הרב המגיד והבעש"ט. שאל אותם רבינו הזקן למה מגיע לו שישב במאסר ומה תובעים ממנו. וענו לו, שנתחזק עליו הקטרוג על שאומר דברי חסידות הרבה ובגילוי. שאל אותם: וכאשר אצא מכאן – האם אפסיק מלומר דברי חסידות. השיבו לו: כיוון שהתחלת, אל תפסיק. ואדרבה, לכשתצא תאמר יותר, ותמשיך ביתר שאת וביתר עז. כלומר, מאסרו של רבינו הזקן למטה בגשמיות, נשתלשל מהקטרוג למעלה על ריבוי דברי החסידות שאמר ובגילוי. ועד כדי כך שנתעורר אפילו אצלו ספק אולי צריך להפסיק הנהגה זו. אולם רבותיו הורו לו שאדרבה, "לכשתצא תאמר יותר".

נשאלת השאלה, והרי קטרוג מסוג זה כבר היה בזמן נשיאותו של הרב המגיד ורבינו הזקן ביטל כבר אז את הקטרוג שהתעורר בעקבות קפידתו של הרב הקדוש רבי פינחס מקוריץ.

הסביר הרבי, כי החסידות של אדמו"ר הזקן כבר הרבה יותר בהרחבה ובהעמקה באופן של חב"ד, ועל כך היה הקטרוג הנוסף למעלה, שהרי על הפצת חסידות באופן כזה, עדיין לא ניתנה הרשות, ועד כדי כך שרבינו הזקן עצמו הסתפק האם להמשיך באופן זה. ובכל זאת הורו לו רבותיו, שעל ידי מסירת נפשו וישיבתו במאסר פעל למעלה שיוכל להמשיך לגלות דברי חסידות באופן של הרחבה.

וזהו גודל השמחה בי"ט כסלו, ראש השנה לחסידות, כאשר "אור וחיות נפשנו ניתן לנו. זה היום תחילת מעשיך. שלימות הכוונה האמיתית בבריאת האדם עלי ארץ. להמשיך גילוי אור פנימיות תורתנו הקדושה אשר נמשך ביום הזה".

אולם גם אחרי חג הגאולה של י"ט כסלו – לא עברו שנתיים ימים, ורבינו הזקן יושב שוב במאסר. והסיבה, שוב, קטרוג על תורת החסידות. וההסבר לכך הוא: אדמו"ר הזקן לא הסתפק גם בהפצה שהייתה עד אז. ברגע שקיבל את האות להפיץ את המעיינות חוצה, הוא הלך עוד יותר קדימה, מסר את נפשו, והחל להפיץ את החסידות במידה רבה וגדולה הרבה יותר כצעד נוסף לקראת הגאולה. על כך היה קטרוג חדש, כאילו זה כבר יותר מדי. הגאולה מן המאסר השני בנר ג' דחנוכה ובנר ה' דחנוכה ("ויש לומר שבשניהם היו ענייני גאולה גם כפשוטם") מסמלת גם את הסרת הקטרוג הזה, ואת ההתקדמות בצעד נוסף לגאולה.

עברו עוד כמה שנים ואדמו"ר האמצעי נלקח למאסר, ממנו יצא בחג הגאולה יו"ד כסלו. והסיבה, שוב, קטרוג על הפצת תורת החסידות. גם פה, אדמו"ר האמצעי לא הסתפק אפילו באופן ההפצה שהיה עד אז, אלא הוסיף הרבה יותר באופן של "רחובות הנהר". על כך היה הקטרוג הנוסף, והמאסר ומסירות הנפש שלו הביאו לנתינת רשות וכוח גם לזה. וכן אצל רבותינו נשיאינו לאחר מכן – כל הסיפורים אודות העדר הבריאות והמאסרים וכו' כולם לא היו אלא ביטוי של מאבק רוחני נגד קטרוג נוסף בגלל התקדמות גדולה יותר בהפצת תורת החסידות, ובמיוחד המאסר והגאולה של הרבי הריי"צ שהיו קשים מאד, ואחריהם החלה ההפצה עוד הרבה יותר בכל רחבי תבל, עד ההכרזה "לאלתר לגאולה".

> דרך זו אמנם מבוססת ומיוסדת על כל הדורות הקודמים, אבל היא מתקדמת הלאה בצעדי ענק אל המטרה והתכלית, להמשיך את השכינה לא רק מרקיע לרקיע, אלא מן הרקיע לארץ. למלא את העולם כולו אלקות, גם את התחתון והחיצוני ביותר, את החוצה שאין חוצה חוץ הימנו. שגם מתוך האינטרנט והוידיאו, מה"טיימס סקוואר" ומהתחנה המרכזית, מתיאלנד ומטוקיו ומניו-זילנד, מכל השלטים והסטיקרים ומכל ה"גימיקים" למיניהם, תפרוץ ותבקע האלקות

משפט הספרים - טענות 'מלמעלה'

הרבי המשיך והשליך את הדברים במפורש על משפט הספרים בדורנו, שאינו אלא בגלל "טענה" שיש למעלה על הפצת היהדות והחסידות בדורנו בממדים שלא היו עד היום. ואם כי אין בזה חידוש ממש, שהרי הכל בנוי על היסודות הקודמים, אולם יש כאן לבוש חדש, וסוג הפצה חדש לגמרי ונרחב מאד. על כך היה המשפט שמייחסים לו חשיבות כה רבה. הרבי הכריז בהדגשה שהבעש"ט והמגיד מורים ומצווים – לא רק שלא להפסיק ח"ו, אלא דווקא להמשיך, וביתר שאת וביתר עז. עד כדי כך, אומר הרבי באותה התוועדות, שכשם שרבינו הזקן למד הוראות בעבודת ה' מהטענות שהיו עליו בפטרבורג, למרות שהיו אלו טענות שטותיות ושקריות – כך צריכים גם אנו ללמוד הוראה בעבודת ה' מהטענות שהיו במשפט. אחת הטענות במשפט הייתה ש"ליובאוויטש איז נישט אַקטיב", שאגודת חסידי חב"ד איננה גוף פעיל. למרות שכולם ראו את השטות שבזה, שהרי ליובאוויטש פעילה באופן חובק עולם, ופועלת והופכת את העולם כולו. אך כיוון שעלתה טענה כזו, הרי צריך ללמוד גם מזה הוראה בעבודת ה'. וההוראה היא, שעתה מצפים מאיתנו לפעול כל כך חזק, ודווקא באופן החידוש של הזמן האחרון – בתי חב"ד בכל מקום, "צבאות השם" בכל מקום, כוללים "תפארת זקנים לוי יצחק" בכל מקום, ולעשות מכל הפעילות תמונות ואלבומים ולהרעיש ולפרסם זאת באופן כל כך חזק ופעיל, עד שכל מה

שנעשה עד עכשיו ייחשב לגבי זה כ"לא אקטיב".

מתקדמים הלאה בצעדי ענק

זוהי משמעותו הנפלאה של היום הבהיר ה' טבת, יום "דידן-נצח" במשפט הספרים. היום של "פדה בשלום נפשי" שלנו, של הדור השביעי. אז נפתחה הדרך וניתנה הרשות והכוח להפיץ את החסידות באופן של הדור השביעי. עם המבצעים והטנקים, עם השליחות לכל קצווי תבל ולכל הפינות היותר נידחות בגשמיות וברוחניות, עם ההפצה גם באופנים החיצוניים והשטחיים ביותר. עם הפצת המעיינות חוצה בכל קצווי תבל, בחוצה כפשוטו. שגם המקומות הרחוקים והנידחים ביותר, הן בגשמיות והן ברוחניות, הרי בהם עצמם ומתוכם עצמם פורצת היהדות והחסידות: "מתרגמים" את תורת החסידות לכל השפות כפשוטם, ולכל ה"שפות" וצורות ההבנה, עד הרחוקות והנידחות ביותר.

הרבי ממנה "כל אחד ואחת מאנשי הדור", אנשים נשים וטף, לשלוחים בהפצת היהדות והמעיינות, גם את אלו הפשוטים ביותר שנדמה שכלל אינם ראויים לכך, ואף-על-פי-כן פועלים על ידם גדולות ונפלאות. משתמשים בכל החידושים המודרניים שבעולם, להפצת המעיינות והיהדות. כמו: וידאו, לוויין, פקסמיליה, תקשורת מחשבים, גרפיקה ופרסומת ועוד – להראות ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא לכבודו". מתערבים בכל נושא שבעולם, ויהא הרחוק והנידח ביותר, שנדמה כי אין לו שום שייכות ליהדות ולחסידות ואלקות, ומביעים בקשר אליו בבירור את דעת התורה התמימה ללא כחל ושרק.

דרך זו אמנם מבוססת ומיוסדת על כל הדורות הקודמים, אבל היא מתקדמת הלאה בצעדי ענק אל המטרה והתכלית, להמשיך את השכינה לא רק מרקיע לרקיע, אלא מן הרקיע לארץ. למלא את העולם כולו אלקות, גם את התחתון והחיצוני ביותר, את החוצה שאין חוצה חוץ הימנו. שגם מתוך האינטרנט והוידיאו, מה"טיימס סקוואר" ומהתחנה המרכזית, מתיאלנד ומטוקיו ומניו-זילנד, מכל השלטים והסטיקרים ומכל ה"גימיקים" למיניהם, תפרוץ ותבקע האלקות, היהדות והחסידות. שזהו עניינו של המלך המשיח המביא את הגאולה.

על כך היה ההעלם והסתר, ועד למשפט כפשוטו, ב"טענה" – "הזאת ליובאוויטש?!" וכי זהו ההמשך לשלשלת הזהב של רבותינו נשיאינו, שעסקו בעיקר בלימוד והפצת החסידות ועבודת ה', בהדרכה להתבוננות ואהבת ה' ויראתו – מדוע ואיך אפשר כאילו "לזלזל בכבוד החסידות", ולהוריד אותה לרמות ולעניינים כאלו ש"לא שערום אבותינו".

וזהו הניצחון וההדגשה של "דידן-נצח" – שדווקא דרך זו היא היא המשך הדרך הסלולה והרחבה של רבותינו נשיאינו. ודווקא היא קיום הציווי וההוראה "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה", אשר על ידי כך "קאתי מר – דא מלכא משיחא". וכלשון הרבי במאמר הראשון באתי לגני תשי"א – "להמשיך את השכינה למטה בארץ".

וכשם ש"אחרי פטרבורג" התחיל רבינו הזקן את דרך חסידות חב"ד באופן רחב וגדול ועמוק, הרבה יותר מאשר היה לפני כן, כך מיד אחרי ה' טבת מתחיל הרבי שליט"א בהכרזה שזהו זמן חדש ותקופה חדשה, תקופה שבה לא נותר עוד מאומה, אלא לעמוד הכן לקראת משיח.

בשבת הראשונה שאחרי ה"דידן נצח" (ש"פ ויגש תשמ"ז. התוועדויות כרך ב' עמוד 203) יוצא הרבי בקריאה ובהכרזה שכבר סיימו את כל העבודה, ועתה **"יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד אשר לא נותר בו אלא דבר אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר: עמדו הכן כולכם לבנין בית המקדש העתיד בביאת דוד מלכא משיחא"!**

ומוסיף (התוועדויות שם עמוד 209): **"לכאורה יכול מישהו לבוא ולטעון: דיבורים כאלו הם "ווילדע רייד", אשר בכל הזמנים והדורות שלפנינו לא נאמר, ומה מדברים לפתע דיבורים כאלו, כיצד יגיב העולם לשמע דיבורים כאלו.**

"ובכן, לכל לראש צריך לדעת שאין מה להתפעל מהעולם, מה יאמרו וכו', מכיוון שכן הוא באמת על פי תורת אמת, יש להכריז על כך באופן גלוי. ועל-דרך-זה כאשר נשמעת טענה בעולם ש"ספדו ספדיא וחנטו חנטייא" – אזי צריך לומר בפירוש את המציאות על-פי תורה, ואין מה לחשוש כיצד תהי' התגובה כו', מכיון שהעולם מוכן לקבל את הדברים... צריך רק לאומרם בדברים היוצאים מן הלב, שאז הדברים פועלים פעולתם, ובאופן שהפעולה היא בדרכי נועם ובדרכי שלום, מבלי שיהיה צורך לבטל איזו התנגדות (ועל-אחת-כמה-וכמה שאין צורך במלחמה) כפי שראו במוחש כל אלו שעסקו בזה..."

עד כדי כך הייתה עוצמת הדברים, שהרבי הוצרך להבהיר ולהדגיש מיד (בחלק הבלתי מוגה של השיחה באריכות גדולה) שאין הכוונה ח"ו להפסיק באיזשהו נושא, והכל חייב להימשך בכל ה"שטורעם" וביתר שאת, אלא שעתה ההדגשה היא שהכל צריך להיות מלא וחדור באותה נקודה אחת ויחידה, משיח וגאולה.

כך דיבר הרבי בתחילת אותו זמן שהגדיר כ"זמן חדש ותקופה חדשה". אלא שהדברים לא השתנו בבת אחת, אלא אט אט בסדר והדרגה. עד אז הנוסח היה כל הזמן שצריך לגמור לצחצח את הכפתורים האחרונים, ואילו אחרי ה' טבת החל הרבי לומר שוב ושוב – אמנם בסדר ובהדרגה, בתחילה ביטויים נחרצים פחות ואחר כך יותר ויותר – שכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים האחרונים (אם כי גם לאחר מכן היו פעמים שהרבי התבטא שצריך לגמור את הצחצוח של הכפתור האחרון). ועד הביטוי בשיחת ב' ניסן המפורסמת, שאם מצחצחים יותר מדי, עלולים לפגוע כבר בשלימות הכפתור. [דוגמאות בעלמא מהעברה ברפרוף מתחילת שנת תשמ"ח: שיחת שבת פרשת לך לך (בלתי מוגה. התוועדויות תשמ"ח ח"ג עמוד 432): "ולא עוד אלא שכבר סיימו אפילו את 'צחצוח הכפתורים'". ש"פ חיי שרה (מוגה. שם עמוד 481): "ועד שכבר סיימו גם את 'צחצוח הכפתורים'". ש"פ ויצא (מוגה. שם עמוד 543): "ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים", ולאחרי שעברו עוד עשיריות שנים של התעסקות בהפצת המעיינות חוצה בשליחותו של נשיא דורנו, סיימו כבר גם את 'צחצוח הכפתורים' – הרי בוודאי ובוודאי

שלא נותרה אלא **הפעולה הכי אחרונה** ד"עמדו הכן כולכם" לקבלת פני משיח צדקנו". ועוד]. בהמשך החל הרבי למלא את כל ההתוועדות ואת כל המציאות בענייני משיח וגאולה, עד שכל סגנון השיחות השתנה לגמרי.

הדברים קיבלו תאוצה מיוחדת, בכל המובנים הנ"ל, במיוחד החל מהסתלקות הרבנית חיה מושקא נ"ע, בכ"ב שבט תשמ"ח. וגם את התאריך הזה מציין הרבי בהדגשה מיוחדת (בשיחת כ"ב שבט תשנ"ב) כהתחלת התקופה החדשה. ועוד יותר החל מיו"ד שבט תש"נ, מלאת ארבעים שנה לנשיאות, שאז אומר שוב הרבי כי מתחילה כאן תקופה חדשה, של "קאים אינש אדעתיה דרביה", שכן עתה "נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואוזניים לשמוע". עד לסגנון המיוחד והדרישות והתביעות המיוחדות של שיחת כ"ח ניסן תנש"א, "עשו כל אשר ביכולתכם", והולך ומוסיף בתקופה שלאחר מכן, ככתוב ומבואר ומפורסם בדבר-מלכות משיחות תנש"א תשנ"ב. עד להגדרה הנחרצת בכינוס השלוחים תשנ"ב, הגדרה שקבעה כי "הדבר **היחיד** שנשאר בעבודת השליחות הוא לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש". עד לשנים תשנ"ג-תשנ"ד, שאז הייתה ההסכמה הפומבית לעיני העולם כולו – הסכמה שלצידה גם עידוד בכל כוחו במסירות נפש ממש, כידוע ומפורסם – של הכרזת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

וכל זה בא לידי ביטוי הכי מלא דווקא כאשר נדמה כי הפעם אכן ספו וגם תמו כל הגילויים לגמרי – אחרי ג' תמוז – גם אז דווקא אז מתגלה העצם שלמעלה מכל הגילויים, ששום דבר בעולם לא יוכל לפגוע בו, והוא קיים בכל תוקפו ובכל עצמותו גם, ודווקא, אם צריך לשם כך להדליק "נרות של קרח" – כאשר ההכרזה "יחי אדוננו" פורצת מכל מקום ומכל פינה גם ודווקא כשנדמה כאילו ח"ו אין לה שום מקום כלל, כמו גם העובדה שהרבי חי וקיים בגשמיות כפשוטו, "שליט"א", בוקעת מכל פה ומכל לשון, גם כאשר מצד הגילויים נדמה שאין כלל על מה לדבר. ודווקא הנהגה זו מביאה להתגלות העצם המלאה, כאשר העצם יהי' מלא גם בתוככי כל הגילויים, שנראה את הרבי שליט"א מלך ביופיו מביא לכולנו את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש לעיני כל בשר, "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

> הניצחון וההדגשה של "דידן-נצח" - שדווקא דרך זו היא היא המשך הדרך הסלולה והרחבה של רבותינו נשיאינו. ודווקא היא קיום הציווי וההוראה "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה", אשר על ידי כך "קאתי מר - דא מלכא משיחא". וכלשון הרבי במאמר הראשון באתי לגני תשי"א - "להמשיך את השכינה למטה בארץ".

קו ללב קו פתוח ומענה אישי לנשים, אימהות ונערות

08-8501340

• יועצות מקצועיות חב"דיות מכל רחבי הארץ
• סודיות מובטחת
• הייעוץ בליווי ובהנחיית רבני חב"ד מומחים

הקו פועל בכל יום:	
בוקר	ערב
בשעות: 11:00-13:00 ביום ו' גם לדוברי רוסית	בשעות: 21:00-23:00 ביום א' בנושא בריאות בלבד

דקה הליכה מ-770 • מלון מפואר • בפורמט קטן • סטייל גבוה • דירות סטודיו מפוארות

• מטבח מצויד במיטב השכלולים המודרנים: מקרר, מיקרוגל טוסטר, מיחם
• ארוחת בוקר, מקרר עם שתיה כל היום.
• טלפון חופשי
• אינטרנט מהיר חופשי
• וידאו

718-473-5937

• החלפת מצעים ומגבות
• שרותים ואמבטיה מפוארים
• סבונים ושמפו בשפע
• שרות מלא!

קינגסטון הוטל

דמות מיוחדת הייתה דמותו של החסיד הרה"ח הרב שלום מענדל קלמנסון, מזקני החסידים שעמד בראש מוסדות "שניאור" באוברוויליע שבצרפת. כבר מילדותו חונך על ברכי מסירות הנפש וביטול הרצונות האישיים, וכך נהג במשך כל השנים בשליחותו בצרפת, כאשר הקריב את כל חייו למען הזולת, תוך שהוא מקבל שפע של הוראות והדרכות מהרבי הריי"צ ומהרבי מה"מ ▪ בעזרת בני משפחתו פורש "בית משיח" מסכת חיים מרתקת וגדושת מסירות והתקשרות של השליח הוותיק אשר בפטירתו בשבוע שעבר, הותיר אלפי יתומים רוחניים

מאת שניאור זלמן ברגר

איש הקשר

לדמותו של הרה"ח הרב שלום מענדל קלמנסון ע"ה

גדל במסירות נפש

השנה: תש״ז.

המקום: פראג, צ׳כסלובקיה הקומוניסטית.

התמים שלום מענדל, צעיר בן 25, שוהה לבדו בעיר המנוכרת. הוא לבדו בעיר הקסומה והיפה הזאת על פי בקשת גדולי החסידים השוהים בפוקינג. הוטל עליו למלא שתי מטרות חשובות, האחת: להיות איש קשר של החסידים הפליטים עם אדמו״ר הריי״צ, עם חתנו ״הרמ״ש״ ועם הלשכה האירופאית בניהולו של הרב בנימין גורודצקי. המטרה השניה: לסייע בהעברת חסידים רבים ככל האפשר מהמדינות הקומוניסטיות למדינות המערב בהתאם להוראותיו של אדמו״ר הריי״צ. אגרות קודש מהרבי ומחתנו הגיעו אליו בזה אחר זה, והוא האיש היחיד בשטח שדאג לרכז את הפעולות הכבירות: העביר הוראות, תיאם וסייע למאות חסידי חב״ד שיצאו בבריחה הידועה דרך לבוב. קבוצות אלו היוו את רוב מניין ובניין חסידות חב״ד בתקופה ההיא.

המשימה המדהימה הוטלה על כתפי הרב קלמנסון, ולא בכדי. אביו, הרב זלמן קלמנסון החדיר בו מסירות נפש חסידית אוטנטית. כאשר ר׳ שלום מענדל היה עולל רך, לפני קרוב לתשעים שנה, הסכים אביו שסידורי נוסח חב״ד המודפסים מחדש יהיו רשומים על שמו, חרף הסכנה שבדבר. בעת שהסכנה ריחפה, היה צורך לשלוח את הנער הצעיר, שלום מענדל, לסניף מרוחק של ׳תומכי תמימים׳. ר׳ זלמן חשש מתגובת ה׳אידישע מאמע׳, ויצא מהבית עם בנו לתחנת הרכבת בלי לומר מילה לרעייתו המסורה. כך נשלח הנער למרחקים.

בהיותו בחור כבן שבע עשרה בלבד, כבר לימד בישיבות ׳תומכי תמימים׳ בגרוזיה ואף זכה למעצר. החישול שעבר בילדותו סייע לו, ומתוך תעוזה גדולה הצליח להימלט.

עם תום מלחמת העולם השניה, הצליח לצאת את רוסיה יחד עם מאות חסידים, ולהגיע למחנה העקורים בפוקינג. זמן מה לאחר מכן, נשלח על ידי ראשי החסידים לפראג כדי לסייע לאחיו החסידים שהיו מפוזרים ברחבי אירופה. חרף הבדידות המעיקה לצד המשימות המורכבות, שהה במקום שנה ארוכה עד שקיבל אישור מהרבי הריי״צ להתאחד בחזרה עם אחיו החסידים.

משפחת קלמנסון בסמרקנד. מימין לשמאל: ר׳ שלום מענדל קלמנסון וידידו ר׳ העשיל צייטלין, הגיס המשפיע ר׳ ברק׳ה חן, האח ר׳ יקותיאל קלמנסון. במרכז התמונה יושבים האבא ר׳ שניאור זלמן קלמנסון והאח ר׳ ישראל שמעון קלמנסון. הילדים מימין לשמאל: מוטל חן, מוטל קלמנסון, מאיר שמחה חן, ומירי בליז׳נסקי (בתו של ר׳ ישראל שמעון קלמנסון)

סידור ע״ש קלמנסון

הרב שלום מענדל קלמנסון ע״ה, מזקני החסידים ומוותיקי השלוחים באוברווילייה שבצרפת, נולד בשנת תרפ״ב בעיר ויטבסק להוריו הרב שניאור זלמן ומרת מנוחה קלמנסון. בשנים הבאות עברה המשפחה לפושקינה – פרבר לנינגרדי (כיום – פטרבורג) בו החלה להתפתח באותן השנים קהילה חב״דית.

כאשר ר׳ שלום מענדל היה עולל רך, ניאות אביו לבצע מעשה שהיה כרוך במסירות נפש רבה.

באותן שנים, תמו בכל רחבי רוסיה סידורים בנוסח האריז״ל. נוצר אפוא צורך דחוף להדפיסם מחדש. בדרך הרגילה היה צריך לפנות לשלטונות ולבקש אישור רשמי להדפסת הסידורים, אולם לכול היה ברור כי מי שיעשה זאת, יסומן על ידי השלטונות ויסתכן בנפשו. אמנם בלנינגרד ובערים אחרות התגוררו חשובי החסידים, אולם מי שהסכים בפועל כי שמו ייכתב על הסידור, היה הרב זלמן קלמנסון. בזכותו הודפסו בשנים תרפ״ד-תרפ״ו אלפי עותקים של סידורים נוסח האריז״ל, כאשר בדף השער נכתב בצורה בולטת ״זלמן קלמנסון״.

מסירות נפשו למען היהדות לא כהתה. בשנים הבאות עשה רבות למען בניית מקוואות באזור מגוריו הקודם, ויטבסק. הוא אף נסע לויטבסק ושהה בה שלושה חודשים למען ענייני מקוואות בויטבסק, בנעוול ועוד.

האמא לא ידעה

בן חמש עשרה בלבד היה שלום מענדל כאשר נשלח ללמוד בישיבת ׳תומכי תמימים׳ בעיר קורסק, ישיבה שהתקיימה בתנאי מחתרת. באותם ימים טרופים נדדו התלמידים מעיר

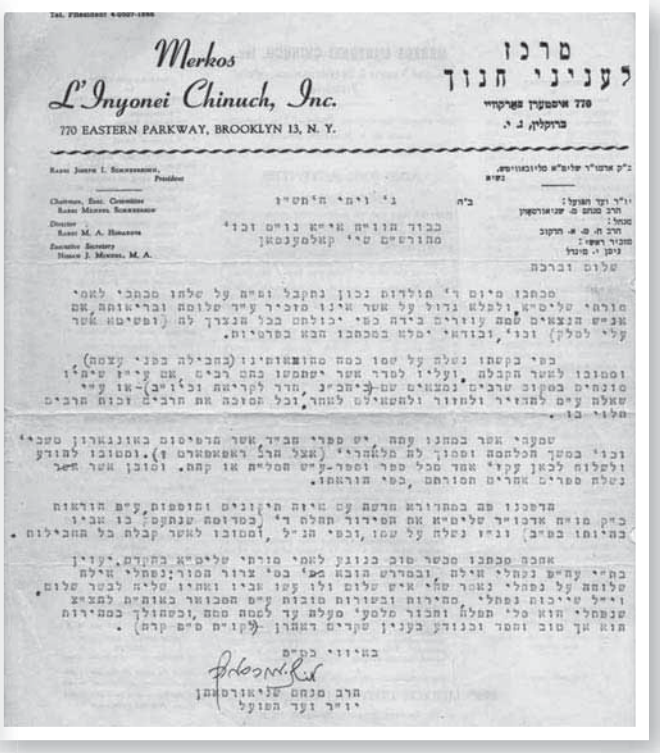

Merkos L'Inyonei Chinuch, Inc.
770 EASTERN PARKWAY, BROOKLYN 13, N. Y.

מרכז לעניני חנוך
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

אגרת הרבי אליו על בלנק של מרכז לענייני חינוך

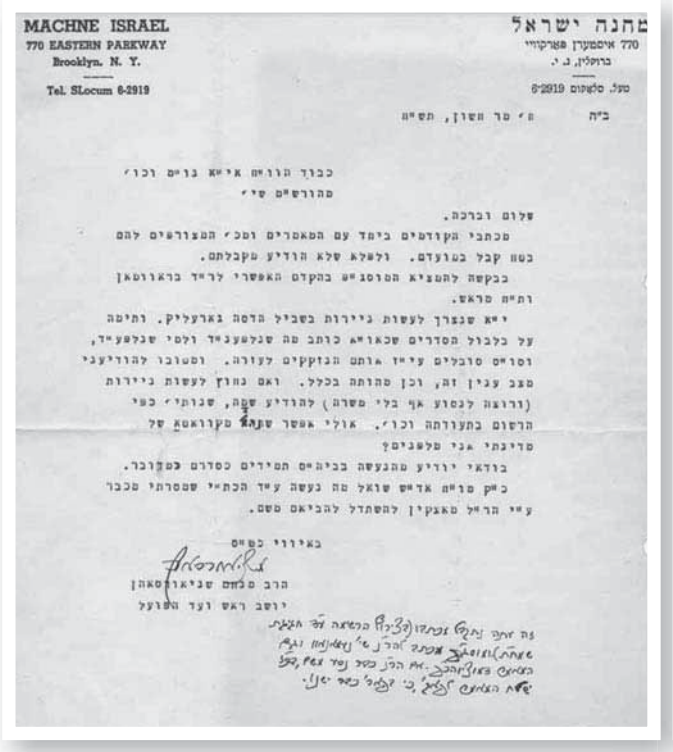

MACHNE ISRAEL
770 EASTERN PARKWAY
Brooklyn, N. Y.
Tel. SLocum 6-2919

מחנה ישראל
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.
טל. סלאקום 6-2919

אגרת הרבי אליו על בלנק של מחנה ישראל

הוא נשלח על ידי ראשי החסידים לפראג כדי לסייע לאחיו החסידים שהיו מפוזרים ברחבי אירופה. חרף הבדידות המעיקה לצד המשימות המורכבות, שהה במקום שנה ארוכה עד שקיבל אישור מהרבי הריי"צ להתאחד בחזרה עם אחיו החסידים.

בצעירותו, עם אביו הרב זלמן קלמנסון

אחת לאחרת בגין רדיפות הקלגסים הקומוניסטים. זה היה גם גורלו של הת' שלום מענדל שנאלץ היה לנדוד מקורסק אל העיר קלינצי. בשלב מסוים נפתח סניף של הישיבה בעיר מליטופול שבחצי האי קרים, והנער הצעיר לבית קלמנסון נדד גם לשם. אביו ר' זלמן, שחשש שמא האֵם לא תתן את הסכמתה למסע ארוך שיגרום לניתוקו מהבית והמשפחה, אך מאידך גיסא, הנער הרי חייב ללמוד תורה, לכן ליווה ר' זלמן את בנו לתחנת הרכבת והעלהו על הרכבת שיצאה לדרכה. רק מששב לביתו הודיע לרעייתו כי בנם נסע ללמוד בסניף 'תומכי תמימים' המרוחק אלפי ק"מ מביתם.

במליטופול למד יחד עם חמשה או ששה תמימים. הוא שהה בישיבה זו כשנתיים ימים, משנת תרח"צ עד חורף ת"ש, או אז נסע לסניף 'תומכי תמימים' בכותאיס שבגרוזיה, שם למד אצל הרב יוסף גולדברג. לימים התמנה שלום מענדל בעצמו להיות מגיד שיעור בישיבה, והוא בן שמונה עשר שנים בלבד.

גם בגרוזיה עקבו אנשי המשטרה החשאית אחרי הישיבות החב"דיות

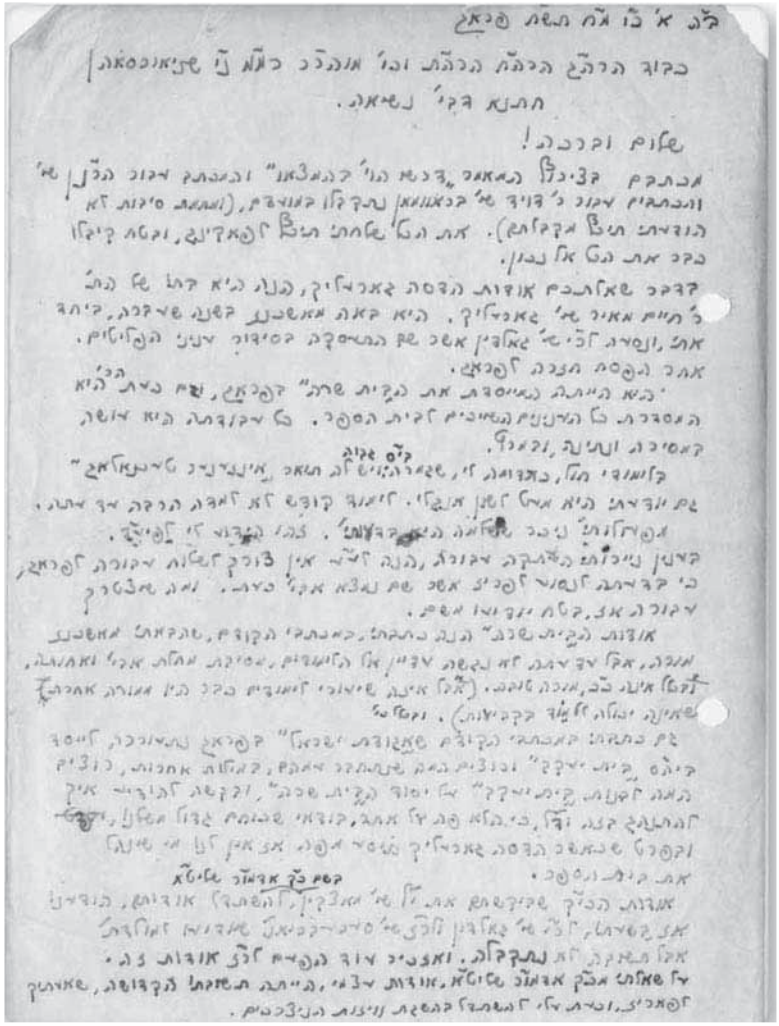

איש הקשר כותב לרבי

מתכונן לשחיטת בהמות

ורדפו אחריהן. בשלב מסוים פשטו הרשעים על הישיבה, ולקחו את כל ניירותיו של שלום מענדל הצעיר. בדרך כלשהי הצליח להימלט והתחבא בבית משפחה לא יהודית, שם שהה חודשים מספר עד שקיבל בחזרה את ניירותיו. משנרגעו קמעה הרוחות, נסע לעיירה סינקי שבגרוזיה, שם ניהל מחלקת 'תומכי תמימים' עד תום ימי המלחמה, או אז נסע לסמרקנד, לשם הגיעו בני משפחתו שברחו מביתם בלנינגרד. שמחת המפגש הייתה גדולה מאוד.

האיש שבצומת

בחודשים הבאים הגיע הת' שלום מענדל ללבוב, עיר הגבול, ומשם הצליח בבריחה הידועה לצאת מרוסיה ולהגיע עד למחנה העקורים פוקינג.

אם קיווה להגיע אל המנוחה והנחלה, הרי לא כך רצתה ההשגחה העליונה. בתחילת חורף תש"ז החליטו אנ"ש במחנה הפליטים פוקינג, שיש צורך להושיב אנשים קבועים בפראג כדי שיתעסקו בהצלת החסידים ששהו בפולין ובמדינות אחרות שהיו בשליטת הקומוניסטים. בניגוד לפוקינג, בפראג היתה אפשרות לטלפן ולעמוד בקשר רצוף עם הרבי הריי"צ ששהה אז בניו יורק.

ועד אנ"ש בפוקינג בראשות המשפיע הרב ניסן נמנוב, שלחו לפראג שלושה חסידים: הרב שלום מענדל קלמנסון, הרב הלל פבזנר (לימים רב קהילת חב"ד בצרפת) ומרת הדסה גרליק (פרמן). לא חלף זמן רב, ור' שלום מענדל נותר לבדו (מלבד זמן מוגבל בו שהה עמו ידידו הוותיק ר' משה מרוזוב). ר' שלום מענדל פעל בפראג במסגרת 'הלשכה' בהנהלת הרב בנימין גורודצקי, ובהכוונת אדמו"ר הריי"צ.

באגרת מט"ו כסלו תש"ז כותב אדמו"ר הריי"צ אל הרב קלמנסון:

"בזה הנני להודיעך כי מלאתי ידי ידידי [...] מוה"ר בנימין שי' גאראדעצקי, לבא כחי בלשכתי אשר בפאריז, לעזרת הפליטים וסידורם. והנני מבקש אותך להתעכב עדיין בפראג לסדר בשם עניני הפליטים. ואודות כל הענינים בזה, הנה תודיע ותכתוב בשני אכסמפליארים [עותקים], האחד תשלח ישר אלי, ואת

מצוה גוררת מצוה

הרב **הלל זלצמן** המוכר לקוראי "בית משיח" מסדרת זכרונותיו, שיגר סיפור מופלא על הרב שלום מענדל, מי שהיה חסיד ומוהל אמיתי:

אמנם אין מנהג חב"ד לעשות הספד, אלא מספרים סיפור על הנפטר. הנה סיפור שהוא "מופת מהרה"ח ר' שלום מענדל". כנראה הקוראים לא שמעו עליו וגם ר' שלום מענדל לא ידע על זה.

היה זה בתחילת שנות הנונ"ים, עוד לפני שברית המועצות התפרקה לגמרי. ארגון חמ"ה [שהנני ממנהליו] ארגן מחנה קיץ בעיר גורקי. ידענו, שיהיו הרבה ילדים שלא זכו להיכנס בבריתו של אברהם אבינו, ולכן הזמנו את הרה"ח ר' שלום מענדל שיבוא לגורקי לעשות בריתות מילה. לשמחתנו, הוא ביצע שם כחמישים בריתות מילה לילדים וכן לכמה מבוגרים.

בחזרו ממחנה הקיץ, עבר דרך מוסקבה ונכנס למשרד חמ"ה שנפתח אך זמן קצר קודם לכן. ר' שלום מענדל ישב שם וכתב דו"ח על פעולותיו והתכונן לצאת לדרך. בתנאי הימים ההם, לא היה רכב כדי להסיע את המוהל לשדה התעופה, והמנהלת המקומית של חמ"ה שלחה את בנה לנסיעה שארכה כשעה.

המנהלת, גרטה אלינסון שמה, נמנית על משפחת מדענים גדולים שהמציאו דלק נוזלי עבור טילים. היא הייתה מהאנשים שהיו מקורבים לסטאלין ובריה [ראש הק.ג.ב.] ימ"ש. גם בנה אלכסנדר, שלקח את המוהל לשדה התעופה, היה איש מדע בעל זכרון מיוחד. ר' שלום מענדל כמובן ידע רוסית על בוריה, ובדרך התיידד עם הנהג המדען שהחל לשפוך את לבו בפני המוהל. הוא סיפר לו כי הוא נשוי עם רעייתו היהודיה, עברו כבר שש שנים מהנישואין ואין להם ילדים.

ר' שלום מענדל הציע לו להתחיל להניח תפילין, אלא שאיש המדע לא ידע אפילו מה זה תפילין. כאשר הגיעו לשדה התעופה, הניח תפילין לראשונה בחייו. בתום התפילה הקצרה אמר לו ר' שלום מענדל שעם שובו למוסקבה, יגש לרב דוד קרפוב, מראשי חמ"ה במוסקבה, ויבקש ממנו זוג תפילין כדי שיוכל להניחן מדי יום ביומו. המדען היה איש מעשי, ומיד עם הגיעו למוסקבה פגש את הרב קרפוב, קיבל זוג תפילין עם הסברים מפורטים, ומאז הניחן מידי יום ביומו.

לא ארכו ימים ורעייתו נפקדה. הוא וכל בני משפחתו אמנם לא היו קשורים כלל לענייני אידישקייט, אך הוא היה משוכנע במאת האחוזים כי בגלל הנחת התפילין של ר' שלום מענדל, התברך בילדים.

•

זה אחד המעשים טובים של הרה"ח ר' שלום מענדל קלמנסון ובוודאי שיש לו עוד אלפי מעשים טובים מעין אלו, ובגלל ענוותנותו איש לא יודע מהם.

חבל על דאבדין ולא משתכחין.

עם הרב בנימין גורודצקי

השני תשלח לידידי חברו הרב מוה"ר בנימין שי' הנ"ל לפאריז, ותעשה כפי אשר יענו לך מלשכתי בפאריז. והשי"ת יעזור לך ותצליח בגשמיות וברוחניות" (אגרות קודש אדמו"ר הריי"צ חי"ג אגרת ד'תתקט).

על פי הוראות אדמו"ר הריי"צ, המשיך הת' שלום מענדל לסייע לחסידים להמשיך דרכם מהמדינות הקומוניסטיות אל מדינות המערב כמו צרפת וגרמניה. הוא אף סייע להקים מוסד חינוכי 'בית שרה' עבור בנות הפליטים. ועסק בפועל בניהולו במשך תקופה. בד בבד זכה לשמש כאיש הקשר בין הרבי לאמו הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה שהגיעה באותה עת לצרפת.

הוא אף עסק בשליחויות שונות על פי הוראות אדמו"ר הריי"צ והרבי, בין היתר גם בהדפסת ספרי קה"ת. כפי העולה מסדרת ספרי "אגרות קודש", זכה ר' שלום מענדל לקבל מהרבי אגרות רבות באותן שנים, ובהן הוראות רבות, הן לגבי ההדפסה והן לגבי הפליטים. רבות מתכתובות אלו עברו דרך הרב קלמנסון, שכתב לרבי בחורף תש"ז: "אני הנה כל עניני בתור מקשר וזה אני עושה כפי היכולת".

בתחילת קיץ תש"ז ביקש רשות מהרבי לעזוב את פראג, אך לא קיבל תשובה חיובית עד לט"ו מר חשוון תש"ח, כאשר אדמו"ר הריי"צ השיב לו: **"ועל שאלתו אודות עצמו, יעתיק מושבו לפאריז".**

בחודשים הבאים עבר לפריז, לשם כבר הגיעו רבים מהחסידים שיצאו מרוסיה.

בשנת תש"ט הקים את ביתו עם תבלחט"א הרבנית בתיה, בת החסיד הנודע הרב עוזיאל חזנוב ע"ה. בשנים שלאחר החתונה, למד את אמנויות השחיטה והמילה, מלאכות קודש שבהן עסק במסירות במשך עשרות שנים.

איחור גורלי של יום אחד

חלפה עוד תקופה ממושכת עד שהחסידים הפליטים מרוסיה החלו להתיישב באזורים שונים בפריז ובסביבותיה. וכך, בשנים הבאות דאג הרב בנימין גורודצקי ליישב כמה משפחות חב"דיות בעיר אוברווילייה הסמוכה לפריז. בקבוצת משפחות זו הייתה גם משפחת קלמנסון הצעירה. מלבדה התיישבו באותה עת גם משפחות וילשאנסקי, מנקין, בלינוב, איידלמן ועוד.

עם התיישבותם במקום, דרש מהם הרבי לערוך פעילות עם יהודי אוברווילייה. החסידים טענו בפני הרבי כי אין כמעט יהודים בעיר, אך הרבי השיב שיש בעיר לפחות מאתיים יהודים! בעקבות כך החל ר' שלום מענדל להסתובב בין בתי העיר, כאשר הוא תר ובולש אחר שמות יהודיים בתיבות דואר ובשערי הבתים. בעבודה

איטית וממושכת איתר עוד ועוד משפחות יהודיות, עמן החל לפעול בקירובן לדרך המצוות.

פעילות זו נעשתה על אש קטנה. השינוי הדרמטי אירע בשנת תשכ"ב, כאשר אלג'יריה הכריזה על עצמאות. בעקבות זאת עזבו אלפי יהודים את המדינה ועברו לצרפת, רבים מהם התיישבו באיזור אוברוויליע בפריז. הרב קלמנסון פגש באלפי יהודים שלא היה להם כל בית רוחני. על פי הוראות הרבי מה"מ, הקים בשנת תשכ"ג את קהילת "שניאור". בשלב ראשון נפתח בית כנסת בו התפללו חסידים לצד יוצאי אלג'יר. הדגש בפעילות ניתן על תפילות ושיעורי תורה שקירבו את יוצאי אלג'יר לקהילה החדשה. ר' שלום מענדל כיתת רגליו מבוקר ועד ערב בבניינים רבי קומות באזור שבו שוכנו יוצאי אלג'יר, פגש וסייע להם ככל יכולתו. וכך, צעד אחר צעד קירב רבים מהם לקהילה החדשה.

המוסדות שהקים ר' שלום מענדל, נקראו בשם "שניאור", משום שאותה שנה, תשכ"ג, הוכרזה על ידי הרבי כ"שנת הק"ך" להסתלקות אדמו"ר הזקן והרבי קרא לקיים פעולות שונות לכבוד אדמו"ר הזקן. על שם זה קרא ר' שלום מענדל את קהילתו החדשה בשם זה. בהתבטאות נדירה אמר פעם הרבי, כי מוסדות "שניאור" ראויים לשמם.

אוברוויליע רחוקה רק שבעה קילומטרים מפריז. באותה תקופה התגוררו בה כשבעים אלף נפש, ומתוכם יהודים מעטים. משפחות אנ"ש, כאמור, היו בודדות ביותר. זו הסיבה שהילדים נסעו בכל בוקר ללמוד במוסדות חב"ד בפריז ובעיר יער שבפרברי פריז. בשל המרחק וטלטולי הדרך, הילדים לא שבו לביתם בכל יום, אלא נותרו ללון בפנימיות של אותם מוסדות. רק הפעוטות עד גיל 5 לא נשלחו לפנימיות ונשלחו למוסדות המקומיים עבור הגיל הרך. כאשר הרב קלמנסון כתב על כך לרבי, קיבל תשובה חריפה מאוד, שתוכנה היה – ברוסיה היתה לכם מסירות נפש עבור חינוך ואילו כאן שאיש אינו רודף אתכם, אתם שולחים את הילדים למוסדות גויים?

בו במקום נטל על עצמו הרב קלמנסון לפתור את הבעיה, והקים גן לגיל הרך.

בשנת תשכ"ה ביקש להקים בית ספר יהודי על טהרת הקודש. ר' שלום מענדל, למרות יציאתו מברית המועצות, עדיין היה צריך לחוש את טעמם של הקומוניסטים ששלטו בעיריית אוברוויליע. אמנם הם לא יכלו לאסור את לימוד התורה, אבל הם הקשו את המלאכה והערימו קשיים ככל יכולתם. משהבין זאת הרב קלמנסון, החליט ללכת באופן של "לכתחילה אריבער". בדרך הרגילה היה עליו להגיש לעירייה בקשה להקמת מוסד חינוכי, ולאחר אישורים מצדם היה צריך לפנות למשרד הפנים כדי שיאשרו אף הם את המוסד. ר' שלום מענדל עקף את הסדר הרגיל והגיע היישר למשרד הפנים. הללו אישרו את הקמת הבית ספר אך שלחו את התוכניות והבקשות לעירייה תוך ציון העובדה כי זכותה לערער על ההחלטה בתוך חודשיים ימים.

פקידי העירייה שהבינו כי הערימו עליהם, זעמו ותכננו להגיש ערעור, אולם איש לא הבין מה קרה שהערעור לא הוגש אלא חודשיים ויום אחד. הרב קלמנסון ביקש לדחות את ערעורם שכן הוא הוגש לאחר החודשיים הקבועים בחוק. משרד הפנים הצדיק את דבריו המבוססים לפי החוק, ובית הספר 'שניאור' היה לעובדה מוגמרת!

עם השנים, גם העירייה החלה להעריך ולהוקיר את פועלו של ר' שלום מענדל ואף החלה לסייע למוסדות.

מוסדות 'שניאור' בתחילת הדרך

המצב היה כה קשה, שהרבנית בתיה קלמנסון, אישה חסידית המהווה דוגמה חיה לבנות ונשות החסידים, נאלצה בלית ברירה להתחיל לנהוג באוטובוס ההסעות כדי לאסוף את התלמידים מכל שכונות העיר אוברוויליע... בברכתו של הרבי ובעידודו הצליחה לעמוד במבחני הנהיגה, ועד מהרה הפכה להיות נהגת האוטובוס הראשונה בצרפת. הקוריוז הייחודי התגלגל אפילו לעיתוני צרפת באותם הימים.

האוטובוס של בית הספר

"הקב"ה שמח מהעבודה שלכם"

עומס העבודה שהוטל על בני

מתברך מפי המשלח

עוד לפני שהספיקה להודיע לרבי על הבשורה הטובה, איחל לה הרבי "מזל טוב", ושאלה עד מתי היא מתכוננת להישאר בניו יורק, משהשיבה על כוונתה להישאר עד אחרי הברית, הורה לה הרבי באופן מפתיע לחזור מיד לצרפת. הוראה זו גרמה לה לשמחה רבה; היא נוכחה לדעת עד כמה הרבי מייקר את עבודתה במוסדות "שניאור". כבר למחרת עלתה על מטוס שיעדו צרפת

התוועדות פסח שני תנש"א באוברוויליע. מימין לשמאל: חתנו הרב אליעזר ניסלביץ, הרב בלינוב, בנו הרב מאיר שמחה קלמנסון, הרב שלום מענדל קלמנסון, חתנו (מוסתר חלקית) הרב מנחם מענדל דייטש

הזוג, היה עצום. הם היו קמים בחמש בבוקר ומתחילים יום עבודה עמוס במיוחד, כאשר במקביל הם גידלו משפחה לתפארת שמנתה תשעה ילדים. תקציבים ראויים למוסדות לא זכו לקבל, וכדי לחסוך בעלויות ביצעו ר' שלום מענדל והרבנית בתיה עבודות רבות ומגוונות למען המוסד, כולל עבודות שלא היו לפי כבודם. המצב היה כה קשה, שהרבנית בתיה קלמנסון, אישה חסידית המהווה דוגמה חיה לבנות ונשות החסידים, נאלצה בלית ברירה להתחיל לנהוג באוטובוס ההסעות כדי לאסוף את התלמידים מכל שכונות העיר אוברוויליע... בברכתו של הרבי ובעידודו הצליחה לעמוד במבחני הנהיגה, ועד מהרה הפכה להיות נהגת האוטובוס הראשונה בצרפת. הקוריוז הייחודי התגלגל אפילו לעיתוני צרפת באותם הימים. היא אספה את התלמידים בשעות הבוקר ואף פיזרה אותם לבתיהם בתום יום הלימודים. בין לבין תפקדה כטבחית ולעיתים גם דאגה לניקיון בבית הספר.

וכסף לפרנסה מנא לן? ר' שלום מענדל עבד כשוחט ומוהל ואת הכסף שהרוויח לפרנסתו חילק בין משפחתו לבין צרכי בית הספר. כל זאת לצד מכשולים רבים שקמו בתקופה הראשונה ואיימו למוטט את שליטת חב"ד במוסדות ובקהילה. רק בזכות תשובות ועצות שהגיעו מהרבי, נחלה חב"ד הצלחה ומוסדות "שניאור" נותרו בשליטת חב"ד.

תשובה לעומס יתר

ר' שלום מענדל ותבלחט"א הרבנית בתיה פעלו כל העת על פי הוראות מיוחדות שקיבלו מהרבי. בשנים הראשונות להקמת המוסד זכו לקבל שפע של הוראות, ברכות ותשובות מעודדות. באחת היחידויות של הרבנית בתיה, אמר לה הרבי: "את צריכה להיות בשמחה כי הקב"ה שמח מהעבודה שלכם".

עומס העבודה הגדול, שנפל על כתפיה של הרבנית בתיה, היה קשה מדאי, ובאחת הפעמים שנסעה ל"בית חיינו", נכנסה ל"יחידות" ושטחה בפני הרבי את הקושי הגדול בעבודתה, החל מהשכמת יום ועד שעת לילה מאוחרת, תוך עבודה רצופה וקשה כאשר בבית ממתינים לה תשעה ילדים קטנים. הרבי השיב בקצרה ובפשטות: "המוסדות צריכים להקים 'גן ישראל'". התשובה הדהימה אותה ואת בני המשפחה. היא הרי הסבירה כי יש לה עומס עבודה, והנה הרבי משיב כי יש לפתוח עוד פרויקט, ומהיכן יקחו מי שיעשה זאת? מהיכן יגייסו מימון ל"גן ישראל" כאשר לא עמדו בנטל המימוני של בית הספר עצמו?

אבל עם תשובה של הרבי, הרב קלמנסון והרבנית לא התווכחו. כבר בקיץ הקרוב הוקם 'גן ישראל' באוברוויליע. לקעמפ הגיעו תלמידים יהודים שלמדו בבתי ספר אחרים. חלקם התרשמו לטובה מהדרך

ר' שלום מענדל (מסומן בחץ)
עם חברי קהילת 'שניאור' בשנים הראשונות

משמאל לימין: אחיו הרב ישראל שמעון קלמנסון,
הרב שלום מענדל קלמנסון, חמיו הרב עוזיאל חזנוב

החב"ד"ית וממנהלי הקעמפ, הלא הם משפחת קלמנסון, ובשנת הלימודים הבאה גדל מספר התלמידים והתרחב. במשך השנים הבאות הביא 'גן ישראל' עוד ועוד תלמידים לבית הספר, מה שהביא לתקציבים מוגדלים מצד משרדי הממשלה. בזכות 'גן ישראל' הגיע גם תקציב לנהג אוטובוס, לטבחית ולמנקה, והרבנית בתיה קלמנסון יכלה להוריד מעט מהנטל.

זהו רק 'מופת' אחד מיני רבים שליוו את משפחת קלמנסון ומוסדות 'שניאור' לאורך השנים.

הרב קלמנסון היה בטבעו בעל חסד, ותחושת השררה רחוקה ממנו כרחוק מזרח ממערב. כאשר המוסדות הלכו והתרחבו והוא הבין שאין זה לפי כוחותיו, ביקש להכניס מנהל צעיר כדי להפיח רוח חדשה ורעננה. הוא הציע לרבי שמות של מנהלים שונים, אך לא זכה לקבל כל תשובה. כך נותר יחד עם רעייתו בניהול המוסדות במשך למעלה מעשור. רק כאשר הציע את חתנו הרב מנחם מענדל דייטש כמנהל מוסדות החינוך, השיב הרבי בחיוב. בשלב זה מסר הרב קלמנסון את מושכות הניהול לידי חתנו שהחל מיד בהרחבת המוסדות ובהשגת תקציבים הולמים.

בהמשך נכנסו לעבוד במוסדות שניאור ובקהילה גם שאר בניו, בנותיו, חתניו וכוחות נוספים העמלים להרחיב ולחזק את המוסדות החשובים. ר' שלום מענדל עצמו לא נח ולא שקט אף לא לרגע, כל העת ידע כי אחריותו כמייסד המוסדות מוטלת עליו, ובשל כך פעל בתחומים מגוונים במסגרת המוסדות, מה שסייע רבות להתפתחותם חרף כל הקשיים והמכשולים הרבים שעמדו בדרך.

זכה לראות נחת רב מהמוסדות שבהם לומדים כיום למעלה מחמש מאות תלמידים, זאת מלבד בתי חב"ד, בית כנסת ועוד מוסדות הפועלים במסגרת קהילת "שניאור".

פועלו המבורך קנה לו שם טוב, והרשויות בצרפת הוקירו את פועלו באמצעות הענקת פרס מיוחד על מפעל חיים למען קהילת אובריוויליע והסביבה. כמו כן קיבל מדלית זהב מאת הממשלה הצרפתית.

היחס של הרבי לפעילות ר' שלום מענדל ורעייתו היה מיוחד במינו. בני המשפחה מספרים, כי כאשר בתם מרת פייגא לויטין המתגוררת בניו-הייבן התכוננה ללידתה הראשונה, הגיעה אליה אמה הרבנית בתיה כדי לסייע לה. מיד לאחר הלידה, היישר מבית הרפואה נסעה הרבנית ל-770 ונכנסה ל'יחידות'. עוד לפני שהספיקה להודיע לרבי על הבשורה הטובה, איחל לה הרבי "מזל טוב", ושאלה עד מתי היא מתכוננת להישאר בניו יורק, משהשיבה על כוונתה להישאר עד אחרי הברית, הורה לה הרבי באופן מפתיע לחזור מיד לצרפת. הוראה זו גרמה לה לשמחה רבה; היא נוכחה לדעת עד כמה הרבי מייקר את עבודתה במוסדות "שניאור". כבר למחרת עלתה על מטוס שיעדו צרפת, ואת איחוליה לברית המילה מסרה באמצעות הטלפון.

הדפסת תניא תוך 'שבעה'

ביום שני כ"ג בכסלו תשע"ב, השיב הרב שלום מענדל קלמנסון את נשמתו לבוראה והוא בן 89 שנים. במסע ההלוויה שלו שהחל בפאריז, נחסמו רחובות על ידי קהל רב מכל החוגים, תלמידים ומכרים ובני משפחותיהם, אשר בזכותו הם הולכים בדרך היהדות והחסידות. אלפי התלמידים שלמדו במוסדותיו במשך השנים, באו להיפרד ממי שעמד שנים רבות בראשות המוסדות במסירות אמיתית.

הלווייתו שיצאה מצרפת, המשיכה לארץ הקודש ולאחר מסע רב-משתתפים נטמן בהר הזיתים.

הותיר אחריו בנים ובנות: הרב **יוסף יצחק קלמנסון**, הרב **מאיר שמחה קלמנסון** – פריז. גב' **ביילה גנזבורג** – מילאנו איטליה. גב' **רבקה ליפסקר** – ניו יורק. גב' **רחל ברוכשטט** – ניו יורק. גב' **פייגא לויטין** – ניו הייבן. גב' **שטערנא שרה דייטש** – מגדל העמק. גב' **לאה רסקין** – אוסטרליה. גב' **חיה ניסלביץ** – פריז.

(תודה לבני המשפחה וכן לידידי הרב שלום בער פרידלנד, אשר ידיו רב לו בהיסטוריית הרב קלמנסון ומוסדות 'שניאור', שסייע רבות להכנת הכתבה).

פרשת הספרים

במלאת חצי יובל למשפט הספרים שהסתיים בניצחון המלא של הרבי והחסידים - פנינו לכמה חסידים שהיו בימים ההם ב-770, כמו גם לחסידים מארץ ישראל שלבם היה בבית חיינו, ושמענו מהם על השתלשלות המאורעות • על היחידות לחברי אגו"ח, הזעזוע בהתוועדות י"ב תמוז תשמ"ה וההלם המתמשך בחמשת ההתוועדויות בהן התייחס הרבי לגניבת הספרים; על תחילת המשפט בי"ט כסלו, הנסיעות של הרבי לאוהל בכל ימי המשפט, והמתח העצום - עד לרגע בו התקבלה הבשורה שדידן-נצח!

מנחם זיגלבוים ואברהם רייניץ

יחידות פתאומית

באותו יום קיצי ארוך, שבו מתחילה פרשיית הספרים, היה חם ומהביל מאוד, נפש חיה לא שוטטה ברחוב, כולם היו ספונים בבתיהם או ברכביהם הממוזגים כהלכה, בעיצומה של "תקופת תמוז", בערב ראש חודש, בשעות אחר-הצהרים המאוחרות, סמוך לשעה שש וחצי החלה להתפשט השמועה: משהו חריג ויוצא דופן עומד להתרחש, היום נקראו ל"יחידות" להיכל קודשו של הרבי, כל חברי "אגודת חסידי חב"ד העולמית".

"ראיתי את חברי אגו"ח נכנסים ליחידות בחדרו של הרבי", נזכר הרב **לוי יצחק גרליק**, אז אברך כולל האברכים שליד 770, "וכמובן שזה עורר בנו סקרנות לפשר היחידות הנדירה. ביציאתם מהקודש פנימה, הם מילאו פיהם מים ולא סיפרו דבר. לאלו שביקשו לחלץ מפיהם דבר, אמרו: במשך הזמן כולם יידעו...".

"לי אישית", אומר הרב **יוסף קרסיק**, שהיה אז בשנת ה'קבוצה', "נודעו מקצת הדברים אחר כשבוע מידיד נעורי הרב שמואל קמינצקי, המכהן כיום כרבה של עיר המלך דניפפטרובסק, הוא לחש באוזני שהרבי ציווה להקים בדחיפות ספריה גדולה של אגודת חב"ד בארץ ישראל, ויש לדבר סיבה חשאית שהרבי ידבר אודותיה בריש גלי בהתוועדות י"ב תמוז בשבוע הבא".

השמועה התפרסמה במהירות רבה כמו להבה בשדה קוצים, הילה של קדושה אפופה במורא ופחד שרתה על כולנו. וקהל עצום של אנ"ש והתמימים מכל רחבי תבל נהרו ל-770, לקראת ההתוועדות המדוברת.

זעזוע בהתוועדות

ההתוועדות החלה בשעה תשע וחצי בערב והשידור הלוויני הסתיים כדרכו לאחר שלוש שעות, בשעה שתים עשרה וחצי. או אז כשדברי הרבי נשארו במסגרת המשפחתית של אנ"ש בלבד פתח הרבי בדברים בענין הסוד הכמוס, הטרגדיה הנוראית והסופה האיומה שפקדה את ליובאוויטש – ואלו תמצית דברי הרבי:

פרצו בחשאי לאוצרות היקרים של מלכות חב"ד – ספריית אגודת חב"ד,

הרב יוסף קרסיק

שהיא בעצם "אוצר העם היהודי", של מנהיגו ונשיא הדור – הרבי, וגנבו משם מאות ואולי אלפי ספרים עתיקים וכתבי-ידי נדירים, דרושי קבלה וחסידות, שערכם לא יסולא בפז, ושווים נאמד בהון-עתק גשמי ורוחני.

אחד הגנבים היה מאוד מתוחכם וערמומי: קרוב משפחה שהיה בידו מפתחות של הספריה, חדר אליה בחשאיות, שדד את הספרים ומכר אותם תמורת הון עתק לסוחרי עתיקות. עד "לשאול תחתית", שיא הטומאה והרע, המקום הטמא ביותר בעולם – מרכז הנצרות העולמי, ה"וותיקן" – הגיעו הספרים וכתבי היד שלקח אותו גנב!

פחות מארבעים וחמש דקות נמשכה שיחת הקודש של הרבי שנאמרה בהתרגשות רבה ובצער רב, ומיד תמה ההתוועדות, הרבי יצא לחדרו הקדוש ונסע לביתו, והיכל 770 כמרקחה, רוב רובו של הציבור העצום נשאר נטוע על עומדו הלום ומזועזע: הרבי מצוי בכאב וצער נורא, ולרוב רובו של הציבור אין לאל-ידו מה לעשות ואף לא נהירה להם היטב מהות האירוע ועוצמת חומרתו.

היה ברור לכל שהרבי מתייחס לגניבת הספרים בצורה מחרידה – ספריית ליובאוויטש היא במובן מסוים "אוצרות הגנוזים של הממלכה", ו"כתר המלך", ופגיעה בספרייה כמוה כעירעור ופגיעה בכלל חסידי ליובאוויטש ובקודש הקודשים עצמו – ברבי! אוי לאוזניים שכך שומעות.

חמש התוועדויות

חלפו יומיים של סערת-רוחות ב770– וביום השלישי נסע הרבי להשתטח על האוהל אדמו"ר הריי"צ, ממנו הוא שב בשעת לילה מאוחרת ואחר התפילות התוועד ושוב דיבר בכאב לב על המצב הנורא. הרבי הדגיש שמעשה הגניבה הינו פגיעה ישירה ברבותינו נשאינו, והובלת אדמו"ר הריי"צ לקבורה, הרבי הזכיר את שמו הפרטי הקדוש בתחינה להשבת הספרים למקומם.

בין השאר הרבי ביקש שני דברים: 1) שיכתבו על שער הכניסה ל770– "בית אגודת חסידי חב"ד, אוהל יוסף יצחק ליובאוויטש". 2) שבכפר חב"ד יבנו בית אגודת חב"ד ובתוכו תשכון ספריה, ותחילת הבניה תהיה עוד לפני י"ז בתמוז.

לא חלפו עשרים וארבע שעות, ולמחרת התקיימה התוועדות נוספת, ושוב הרבי הקדיש זמן רב לנושא כשדבריו נאמרו בחריפות רבה.

יומיים אחר-כך בהתוועדות שבת פרשת בלק הוסיף הרבי ודיבר בלהט על חומרת המעשה, הרבי התבטא ביטויים קשים מאוד – "כל מי שבידו הספרים מספריה קדושה זו, בין הגנב ובין מי שקנה ממנו ביודעין או שלא ביודעים – חייב להשיבם מידית לרשות הבעלים, ויש לדעת שהאוחז ספרים גנובים אלו בביתו הוא כאוחז "פצצה מתקתקת מסוכנת ביותר", העלולה להתפוצץ ולגרום נזק נוראי לו ולבני ביתו!"

בהמשך סיפר הרבי שהפרשה כולה מסבה לו צער ועגמת נפש רבה "אני יושב ללמוד גמרא, רמב"ם וכיוצא-בזה והדבר קשה לי, בשל כאב הראש וכאב הלב מהמצב הנורא"!

דברי הרבי בארבע ההתוועדויות האמורות היו כהקדמה לביטויים החמורים שנאמרו בהתוועדות פרשת פנחס (השיחה האחרונה בענין), ההתוועדות שהחלה כרגיל בשעה 1:30 בצהרים נמשכה יותר משבע שעות עד סמוך לשעה שמונה בערב, ובשיחה האחרונה שנמשכה כשעתיים תמימות, דיבר הרבי אודות הגניבה בחריפות מיוחדת.

מי שנכח בהתוועדות אינו יכול לשכוח את הדברים שנאמרו, ואת הצורה בה נאמרו הדברים. "אפילו

הצורה הגשמית של ישיבת הרבי באותה שיחה היתה שונה מהרגיל", אומר הרב זלמן ליברוב. "בדרך כלל, הרבי אינו נשען על הכסא, פניו הקדושות מופנות לעבר מרכז 770, וידיו הקדושות מונחות תחת השולחן. ואילו בשיחה זו, נשען הרבי על הכסא, הפנה את פניו הקדושות לשמאלו, וכשידיו הק' מעל השולחן החל לדבר באריכות רבה".

"השיחה נאמרה בקול נמוך מאוד, שרק מתי מעט יכלו לשמוע", מוסיף הרב קרסיק. "משפטים שלמים היו סתומים ובלתי ניתנים להבנה. היו שטענו שאולי השיחה מכוונת כלפי בית-דין של מעלה שיבטל את הגזירה הקשה".

גזירה בבית דין של-מעלה

בכלל, הרבי התייחס לגניבה כעירור וגזירה שמימית על כלל ליובאוויטש, וכה אמר הרבי:

"בבית-דין של מעלה קמו עוררין נגד חסידי ליובאוויטש ופעילותם בכל רחבי תבל וכתוצאה מהעירור ב"מלכות שלמעלה" גרר הס"מ בכבודו ובעצמו את שלוחו – הגנב השפל להיכל המלך ונטל ממנו את אוצרותיו הגנוזים ביותר, שיש בהם מידה מסוימת של עירור המלוכה החבדי"ת העלולה לפגוע בכללות חב"ד ובכלל ישראל – ה' ישמור ויציל!"

משום כך אמר הרבי, כ"תשובת המשקל" לערעור בשמים על כלל ליובאוויטש יש להגביר ולחזק את התנועה ביתר שאת וביתר עז וכך תתבטל הגזירה למעלה ולמטה, "ושבו ספרים לגבולם".

קשה לתאר במילים את מידת עגמת הנפש ששרתה על פני הרבי באותם השעות והימים.

מנקודת זמן זו ואילך, במשך חודשים ארוכים הרבי לא דיבר עוד בציבור אודות הענין, אך נודע שהוקם "ועד פעולה" שמטרתו לאתר ככל האפשר את הספרים הגנובים ולהשיבם למקומם האמיתי. הרבי עצמו היה מעורה בכל מהלך הענינים, בתשובות ובהוראות בכתב ובעל-פה.

בחלוף ארבעה חודשים החלו להתפרסם שמועות ש"נתפסו הספרים", ונודע בציבור פרשת הגניבה:

הרב לוי גרליק

הגנב נתפס ובידו שלל ספרים, כמה עשרות ארגזים ובתוכם מאות ספרים וכתבי-יד, שעדיין לא הספיק למכור והם הופקדו זמנית בכספת משטרתית, והכל ממתינים לדיון בבית המשפט שיחל, כך נקבע בהשגחה פרטית, ביום ראש השנה לחסידות – י"ט כסלו.

ציבור אנ"ש והתמימים מתחילים לקלוט את עוצמת הזעזוע שבענין:

הגנב העיקרי הוא "צאצא" וקרוב משפחה לבית ליובאוויטש אשר לטענתו האווילית מגיע לו מקצת הספרים מדין "יורש", זאת בניגוד להגיון הפשוט ולדעת התורה שהספריה הינה רכוש ואוצר של כלל ליובאוויטש וכלל ישראל ולא אוצר פרטי ואישי [זאת נוסף על כך שאין אדמור"י ליובאוויטש דמויות אישיות פרטיות, הם שייכים לכלל ישראל, כפי שיוזכר בהמשך].

בכל מדינה ומדינה

השמועה על המשפט הקרב פרסה כנפיים והגיעה לכל מושבות אנ"ש ברחבי תבל. אנ"ש, שגם כאשר מתגוררים במרחקים, ליבם תמיד פועם בבית חיינו, ביקשו לדעת כל פרט וכל שביב מידע.

בימים ההם, טרם עידן הפקסים והאימיילים, גם מי שביקש להיות מעודכן, לא היה ממש מעודכן.

מספר הרב **ישראל פרישמן**, שניהל באותן שנים את חדר השידורים בירושלים יחד עם הרב אליעזר ליכשטיין:

"אנשים שמעו פה ושם דברים, אבל לא ממש היו מעורים במה שנעשה, ובוודאי לא בפרטים. עד כדי כך, שפעם נפוצה שמועה שהפסידו במשפט.

"בקרב אלו שלא מאנ"ש, כולם היו בטוחים שזו מערכה אבודה שהרבי מנהל. גם בקרב אנ"ש הייתה סקפטיות רבה לגבי הניצחון. אנשים שמעו את הרבי מדבר על המצב, והבינו שהסיפור לא פשוט, וכי מערכה קשה מוטלת בפתח.

"צריך לזכור שבאותם ימים, התקשורת עם חו"ל לא הייתה רציפה כמו היום, והכל התנהל בשיחות טלפון קצרות מאוד, בשל היוקר הרב. אלו שכן התעניינו, שמעו על השיחות הכואבות של הרבי, ומצב הרוח היה שפוף. המידע היה מוגבל; מקור המידע היחיד היה מ'חדר השידורים', ור' חיים ברוך הלברשטאם לא שחרר הרבה מידע, מה גם שהמשפט עצמו התנהל במשך תקופה ארוכה, ורמת המתח וההתעניינות, באופן ממילא, ירדה.

"לאחר השיחה הידועה של הרבי כי מדובר בקטרוג, הבינו כולם שאין מדובר רק על ספרים או על הערך הכספי שלהם, אלא בערעור על עצם הנשיאות, ומי הבעל הבית של ליובאוויטש. גם היה זעזוע גדול לאחר שהרבי התבטא שמי שמחזיק בספרים הרי הוא מחזיק פצצה בביתו. אני זוכר שכולם היו בהלם. זה לא ביטוי רגיל בלקסיקון של הרבי. זה עורר רעש גדול.

"בעקבות זאת הסתובבה קבוצה מכובדת של אנ"ש, ביניהם הרב אשכנזי ור' שמואל גרייזמן, בקרב סוחרי עתיקות וסוחרי יודאיקה בניסיון לאתר את הספרים שכבר נמכרו. אצל מי שנמצאו הספרים, הודיעו להם על דבריו של הרבי, ורובם ככולם השיבו מיד את הספרים. על פי הוראת הרבי, מי שקנה את הספרים בתום לב, קיבל את כספו בחזרה, אבל לא יותר מכפי שקנה. הרבי לא נתן שישלמו מעבר למחיר ששולם, על אף שהיו מספיק עשירים שהיו מוכנים לשלם כל הון כדי לפדות את הספרים בחזרה ולהשיבם לספריה כדי לגרום לרבי נחת רוח. זכורני שאחד הסוחרים, מחשובי חסידי סטמאר, ששמע את דבריו של הרבי, ולמרות המתיחות ששררה באותן שנים בין החצרות, הוא הוציא מיד את ספרים שרכש והחזירם. (בשלב

מסוים הרבי אף גמל לו טובה על כך, אבל אין כאן המקום).

איך נוצר השיר "דידן נצח"?

מספר הרב זלמן ליברוב:

"במהלך אותה שנה דיבר הרבי רבות על הצורך להוסיף בשמחה. למרות שהרבי לא קישר זאת ישירות, היה מובן לכולם שזה קשור למשפט. כמה מהבחורים החליטו שצריכים להוסיף בשמחה, והיה ברור לכולם שכאשר הרבי דורש להוסיף בשמחה, הכוונה היא גם כפשוטו: לרקוד ריקודי שמחה. וכך, מפעם לפעם היינו, כמה בחורים, נכנסים ל-770 ופורצים בריקוד של שמחה.

"במהלך כינוס השלוחים תשמ"ו, דומני שהרה"ח ר' שלמה קונין ביקש מהסבא של אשתי, הרה"ח ר' שלום פוזנר, שיקום ויצעק בשם השלוחים ש"דידן נצח". מישהו הרים את הרב פוזנר על הכתפיים, הוא זעק "דידן נצח", וכל השלוחים אחריו. מאז, החלו להשתמש במטבע לשון זו כאיחול שננצח במשפט.

"בהמשך לזה, שבוע-שבועיים אחר-כך, באחד הריקודים הספונטניים של הבחורים ב-770, ניגנו את הניגון המוכר כיום כ"דידן נצח", שאז היה ניגון ללא מילים – ופתאום נכנס הרה"ח ר' בערל לאזאר, כיום רבה הראשי של רוסיה, והכניס את המילים "דידן נצח" לתוך הניגון. זה התאים מאוד לקצב וכו', ומאז זה הפך להיות הניגון של "דידן נצח"".

בהיכל בית המשפט

קרוב לחודש ימים נמשך משפט הספרים בבית המשפט שבברוקלין, ובכל אותם ימים נסע הרבי לאוהל מידי יום ביומו.

"קשה לתאר היום, את המתח שהיינו שרויים בו באותם ימים", אומר הרב גרליק. "מצד אחד, היינו בטוחים שיד החסידים תהיה על העליונה. מצד שני, בדרך הטבע גם כאשר מנצחים – אין ניצחון של מאה אחוז. במקרה הטוב ביותר, אגו"ח היו מקבלים את רוב הספרים, והצד השני היה מקבל אחוז מסויים של הספרים. בכל משפט אחר, זה ייחשב לניצחון – אבל מבחינת

הרב זלמן ליברוב

הרבי זה הפסד. הרבי רצה ניצחון של מאה אחוז. שכל הספרים, ללא יוצא מן הכלל, יחזרו לספריית ליובאוויטש. לכן, היה מתח עצום, כי בחלל האוויר ריחף תמיד החשש שהשופט יחליט לתת גם לצד השני משהו. ובשביל הרבי זה אסון!

"הנסיעות של הרבי לאוהל, מידי יום, העלו את רף המתח לשיאים חדשים. עד אז, במשך כל שנות הנשיאות, היה הרבי נוסע לאוהל רק פעמיים בחודש. כאשר אירע פעם שהרבי נסע פעמיים בשבוע, המשפיעים והבחורים המבוגרים היו מאוד טרודים: איזה דבר נורא אירע, בעטיו נוסע הרבי פעמיים בשבוע? לכן, כאשר הרבי נסע יום אחרי יום – המתח היה אדיר".

אנ"ש והתמימים בכל העולם כולו אמרו מדי יום את כל ספר תהילים הרבו בצדקה, תחינה ותפילה להצלחת המשפט ולהשבת הספרים וכתר המלכות. ואילו התמימים שבחצר המלך וזקני וראשי החסידים נסעו מידי יום לאולם המשפט.

מספר הרב יוסף קרסיק: "לחץ הדם והדופק בימי המשפט היה בלתי סדיר, לא היה ברור וחד משמעי לאן נוטה רוח המשפט ודעתו של השופט: היו ביטויים של השופט – כמו 770 הוא אמנם בית אבן אך הוא כבנין זכוכית שקוף מאיר ומקרין החוצה – דברים שמאוד שימחו את כולנו. אך היו גם תגובות אחרות שהעלו חששות ופחדים. ובכלל השמועות אמרו שהשופט נוטה בדרך כלל במשפטים כגון דא לפסוק בצורה לא הכי משמחת לטובתנו.

"אחד השיאים המרגשים במשפט היתה הצגת קלטת ווידאו עם עדותה של הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא, שלעדותה היתה השפעה מכרעת על פסק הדין, ובדבריה אמרה: "אבי – אדמו"ר הריי"ץ ורכושו וכל הספריה – שייכים לכל החסידים" [הרבי הזכיר את עדותה בימים שאחר הסתלקותה בחורף תשמ"ח]".

חנוכה וזאת חנוכה

המשפט הסתיים בימי האור של חג החנוכה ובהתוועדויות של סוף חנוכה שב הרבי וגילה שביבים מהדיון הסמוי מן העין שנערך באותם הימים בבית-דין של מעלה: השטן המקטרג טוען שלא מגיע לחב"ד האוצרות הגנוזים של הספריה מפני ש"חב"ד אינם פעילים מספיק", ומולו ניצב כאריה הרבי האהוב שלנו הנלחם בכל עוז ומפציר בחסידים להרבות בהפצת אור של נרות חנוכה בכל אתר ואתר בכל קצווי תבל, כדי לבטל את הקטרוג הקשה.

עתה נדרשים כולם להציג הוכחות מצולמות על פעילות ליובאוויטש, כך אומר הרבי, ואשר על כן יש לצלם את כל החנוכיות עם שלט "חב"ד ליובאוויטש", והוצאת קה"ת תדפיס הכל באלבום מפואר שיקרא "יהי אור", והוא יהווה "כתב הגנה" אמיתי מול טענות האויב המר.

בשיחות התקופה ההיא, העלה הרבי את האפשרות שחברי הכולל יעברו ללמוד בדירתו של הרבי הריי"צ. לפועל לא יצא הדבר אל הפועל, אבל היה עניין אחר בו היו מעורבים חברי הכולל, וכפי שמספר הרב לוי גרליק:

"הרבי הורה שחברי הכולל יעסקו במראי-מקומות לרמב"ם, וכן במאמרי הרבי הריי"צ. לקחתי אז על עצמי להוציא לאור במהלך המשפט חוברות של הערות ועיונים ברמב"ם ובמאמרי הרבי הריי"צ, וזכינו שהרבי לקח את החוברות הללו לאוהל.

"הקובץ הראשון יצא ל"ט כסלו, יום תחילת המשפט, והשתדלתי להוציא קבצים נוספים לימים מיוחדים במהלך המשפט. בכ"ח טבת הייתה אפשרות להביא מסמכים נוספים למשפט, והכנתי קונטרס נוסף. חיפשתי

איזה תאריך חב"די שנופל בכ"ח טבת, אך ללא הצלחה. פתאום פגשתי את ידידי היקר הרה"ח ר' שמשון יוניק, והוא גילה לי בשם אביו שכ"ח טבת הוא יום הולדתה של הרבנית חנה ע"ה! באותה תקופה חשבו שיום הולדתה חל בכ"ה תשרי, וכך נרשם גם בספר "אם המלכות". ביקשנו ממנו לוודא את זה, ואביו – המשב"ק הרה"ח ר' בערל יוניק – אמר שביומנים שלו נרשם שבכ"ח טבת היו נכנסים לרבנית חנה לאחל מזל טוב ליום הולדתה. כך יצא, שבחוברת זו נחשף לראשונה יום הולדתה הנכון של הרבנית חנה".

דידן נצח!!!
טעימה משמחת הגאולה

חנוכה חלף ועבר, האלבום הודפס, חלפו ימים וחודשים ארוכים ו"אין קול ואין עונה", הציבור כולו ממתין בחרדה לפסק הדין. חלפה שנה תמימה – שוב פעילות מוגברת בחנוכה, "מפטירין כדאשתקד", ועדיין ממתינים.

על הרגעים הבלתי-נשכחים של הבשורה המשמחת ש"דידן נצח", מספר הרב קרסיק: "היה זה ביום השלישי שלאחר חנוכה, יום שלישי ה' בטבת, יום חורפי קפוא, ואנו תלמידי התמימים משכימים כדרכנו לשיעור החסידות של הרב יואל כהן, אחר תפילת שחרית ופת של שחרית הנני והחברותא שלי הרב נחמיה שמרלינג (המכהן כיום כרב ושליח הרבי בכפר יונה) מתיישבים במקומנו הקבוע על בימת ההתוועדות לתחילת הלימוד היומי בגמרא, השעה 11:07 נשמעה זעקה מירכתי בית המדרש, קול גדול הולך ומתחזק ומכריז: ד י ד ן נ צ ח!

לוקח שניות ספורות לעכל את הבשורה ומיד קופץ נחמיה וצועק – "אנחנו ניצחנו". אצנו רצנו מיידית לחצר הבית, לשם הספיקו להיקבץ כבר אחדים מהתמימים וההתרגשות והשמחה אדירה למשמע באופן חד וברור: דידן נצח – הספרים ישובו בעזרת ה' – לרבי!!!"

"השמחה שלנו באותם רגעים הייתה טעימה משמחת הגאולה", מדגיש הרב גרליק. "במהלך שנות הנשיאות שלו הטעים אותנו הרבי בכמה מענייני הגאולה, ובאותו יום הטעים אותנו הרבי משמחת הגאולה.

"מה שכתוב בחסידות על שמחה בלתי-מוגבלת שיש לאדם בעת חתונת בנו – אינני יודע אם מישהו מאיתנו חווה פעם שמחה שכזאת. אנחנו, בה' טבת תשמ"ז, חווינו את התחושה הזאת, של שמחה בלתי-מוגבלת. המעבר הזה, מהמתח הכי גבוה שלא ירד אפילו לרגע – לשמחה הכי עוצמתית, היה משהו שאי-אפשר לשכוח לעולם".

הבשורה הטובה תפסה את הרב זלמן ליברוב כשהוא נוסע ברכב על רחוב קינגסטון. "מישהו דפק על החלון וצעק "דידן נצח!". ברגע הראשון היינו המומים. לא הייתה לנו שום אינדיקציה שהפסק אמור להיות בימים אלו, וזה נחת עלינו בהפתעה גמורה.

"מרוב שמחה יצאתי מהרכב, והתקדמתי תוך כדי קולע"ס, עד שהגעתי למעגל הסוחף שהתהווה ליד 770.

"המשקה נשפך כמים, ואמרתי כל כך הרבה 'לחיים' שאני לא ממש זוכר הכל. אבל יש דברים שאי-אפשר לשכוח. כמו את אותה תפילת מנחה מיוחדת, כאשר נודע שהרבי יירד להתפלל מנחה בזאל הגדול למטה. צריך להבין שבאותן שנים הרבי התפלל בימות החול בזאל הקטן למעלה, ואם הרבי יורד להתפלל למטה, זאת תפילה ממש חגיגית. לאחר מכן הייתה הפתעה עצומה כאשר הרבי אמר את השיחה המיוחדת. בשלב זה אינני זוכר בדיוק, אבל ביומני התקופה נכתב שלאחר השיחה עמדתי וצעקתי "עד מתי?", והרבי פנה לעברי וחייך".

להבת השמחה נמשכה שבעה ימים רצופים, מלוא "שבעת ימי המשתה" ("ימי ההיקף"), ללא הפסקה, "לא טעמו טעם שינה". ביום ובלילה שרו ורקדו בהלל והודאה לה' יתברך, על ניצחון האור על החושך, והשבת כתר המלכות לתפארתו.. כזרם מים אימתני הפורץ בבת אחת סכר שהתרסק לרסיסים והוא שוצף בעוצמה ובעוז וממלא שמחה את כל הלבבות.

שיחת הרבי

נחזור ליום שלישי ה' טבת – חלפו ארבע שעות של שירה ושמחה לאחר פרסום הבשורה והנה הגיעה עת תפילת המנחה. הרבי ירד להתפלל ב"זאל הגדול" [בימים שבדרך-כלל התפילות היו בזאל הקטן שלמעלה] והשמחה הגביהה והרקיעה שחקים.

העולה על כולנה ההפתעה עצומה נוספת – הרבי אומר שיחת קודש אחר התפילה לרגל המעמד הקדוש!

אחר שיחת הקודש המשיכה השמחה. "הללוהו בנבל וכינור. הללוהו בתוף ומחול. הללוהו במינים ועוגב" – כלי זמר רבים הובאו ל-770 שהוסיפו בשמחה.

למחרת, ביום רביעי נסע הרבי לאוהל ובשובו מהאוהל התפלל מנחה מעריב בזאל הקטן למעלה ואחר אמר שוב שיחת קודש, ובה נאמר – בין השאר: "עת רצון מיוחדת היא עכשיו, וכל אחד ואחת יכולים לכתוב פדיון-נפש עם בקשות ככל שיחפוץ, והכל ייענה ויקוים בעזרת ה', את הפדיון אפשר להביא לרבי עצמו ל-770 עד מחרת בצהרים לפני הנסיעה לאוהל או להניח על קברי צדיקים, כיון שהכל מחובר לאילנא דחיי".

"מיד לאחר השיחה", נזכר הרב ליברוב, "הלכנו לחדר האסיפות של אגו"ח, ומשם טלפנו לכל מרכזי חב"ד בעולם לבשר להם על דברי הרבי. השיחה הזאת, הציתה למעשה את השמחה העצומה מחדש, ושוב התגלגלו החסידים ב-770 מרוב שמחה".

בכל קראון הייטס היו אז שלושה מכשירי פאקס, והם פלטו ללא הרף בקשות ברכה מכל רחבי העולם.

למחרת הרבי נסע לאוהל עם כעשרה שקים (!) של פדיונות ובקשות של אחינו בני ישראל מכל קצווי תבל.

"המעשה הוא העיקר"

בימים ובשנים הבאות לימד הרבי שלוש הוראות למעשה מפרשת הספרים:

1) לחזק את "ספריית אגודת חסידי חב"ד העולמית", כל מחבר ספרים ומי שיש בידו ספרים נדירים מתבקש לשולחם לספריה זו. 2) כל אחד ואחת יקים בביתו ספרית ספרי קודש, ולהוסיף ולהרבות בה ספרים וכתבי קודש בנגלה ובחסידות, שיהיה ביתו "בית מלא ספרי קודש". 3) להוסיף בלימוד התורה והחסידות בכמות ובאיכות.

נס וברכה על פסי הרכבת

'בדידי הווה עובדא' מסעיר שחווה **הרב שעיה אהרן לי**, מביתר עילית, לאחר שקיבל ברכה תמוהה ולא מובנת מהרבי בעת 'יחידות' בשלהי תשרי תשל"ט. "כששיחזרתי לאחר מכן את מעמד ה'יחידות', חשבתי על הרגעים שבהם הרבי היה שקוע ברעיונותיו, דיבר אבל לא אלי. הבנתי שהרבי היה בעולמות עליונים ועשה מה שעשה כדי לבטל את הגזירה שריחפה עלי"

מאת נתן אברהם

הרב **שעיה אהרון לי** המתגורר ב'ביתר עלית', חלק ממשפחת אנ"ש במקום, נמנה על הדור הישן של המקורבים מפעילות חב"ד באנגליה. הוא גדל בבית ששמרו בו על כשרות מינימאלית, קיבל חינוך קומוניסטי-שמאלני והיהדות הייתה הדבר האחרון שהעסיקה את סקרנותו. בהמשך הגיע לאוניברסיטת מנצ'סטר, התקבל למגמת פיסיקה, לכאורה פסגת שאיפותיו, ודווקא שם, בתחילת תשל"ג, החל הניצוץ היהודי לבעור.

"בפרק זמן קצר, קרו כמה דברים שגרמו לי לבקש להעמיק את הבדיקה שלי על אודות יהדותי", הוא נזכר. אחד המקרים שגרמו לו לבדוק לעומק יותר את דעותיו, היה לאחר שכל חבריו הגויים שסגדו לאלילות הקומוניסטית, הזדהו באופן קולקטיבי עם הסטודנטים הערבים בקמפוסים, על אף שההיגיון אמר שהערבים הם אלו שאשמים במלחמה שפרצה בינם לבין ארץ ישראל. הלימודים במגמה לפיסיקה הביאו אותו לחשוב לעומק יותר: "הבנתי שבעצם הם לא יודעים שום דבר; המדענים יודעים לחבר דברים ומה יקרה בעת החיבור, אבל לא מבינים למה זה קורה.

"היה לי מורה, פרופסור גוי, נוצרי מאמין, שאישש לי את מה שחשבתי. הוא אמר לי ברורות, 'כשלומדים פיסיקה מבינים עד כמה אנחנו לא מבינים באמת שום דבר בבריאה ושהיא חזקה מאתנו'. התחברתי איפה לשליח הרבי במנצ'סטר. השתתפתי בשבת יהדות בה נטלו חלק הרב פרופסור בלוך מניו-יורק והשליח הרב שמואל לו. הם הדהימו אותי בגישה שלהם, השמיעו תכנים שערבו לאוזניי וככל שהזמן חלף, כך העמקתי את ידיעותיי ביהדות עד שהחלטתי לנטוש את האקדמיה לטובת חיי תורה ומצוות".

כל זה היה רק קדימון לסיפור המיוחד שחווה הרב לי בברכת הרבי בשנת תשל"ט, בעת 'יחידות' נפלאה לה זכה לאחר ששהה בחודש החגים לראשונה בחייו. "במהלך ה'יחידות' אמר לי הרבי משפט שלא הבנתי אותו. הרבי לא אמר רק משפט תמוה, אלא אף נקב בזמן, שזה יהיה באותה שנה. האמנתי שאם הדברים יצאו מפי הרבי יש להם משמעות..."

משפט סתום ביחידות

"אל 770 הגעתי לראשונה בחיי בסוף שנת תשל"ח, לראות ולהיראות במחיצת קודשו. היה זה חודש תשרי מיוחד במינו. כאשר הייתה שמחה – היא הייתה אמיתית וכנה כמו שלא חוויתי מעולם. כאשר הייתה צריכה להיות רצינות – היא הייתה עמוקה, פנימית ואמיתית. הרגשתי שהדברים גורמים לי להתעוררות מיוחדת. בחלוף חודש החגים, כמו רבים מהאורחים נקבע לי תור להיכנס ל'יחידות'. התבקשתי לתמצת את שאלותיי למינימום כדי שלא לגזול מזמנו של הרבי ולא לעכב את התור.

באותה עת הייתה לי בעיה אישית

מסוימת שהתייעצתי לגביה עם הרב נחמן סודק, השליח בלונדון, ושאלתי אותו האם לעלותה בפני הרבי. הוא ענה שלפי דעתו הרבי לא עונה על שאלות מעין אלה, אולם בכל זאת החלטתי לבסוף להעלות את השאלה בפני הרבי. והנה, כבר בתחילת ה'יחידות' הרבי ענה אודותיה.

זכורני שבתחילת ה'יחידות' היה משהו מפליא: הרבי קיבל ממני את הפתק אך לא הביט בי. הוא הביט כלפי השולחן, והתחיל לדבר. הרבי מדבר אך אני לא מבין מילה וחצי מילה מדבריו. חשתי כאילו הרבי נמצא בעולם אחר. פשוט לא הבנתי את השפה.

ניסיתי להטות את אוזני, להבין האם הרבי מדבר באידיש או באנגלית או בכל שפה אחרת שמוכרת לי, אך לא הבנתי מאומה. הבנתי שהרבי נמצא במחוזות אחרים. לאחר דקה ארוכה פתח הרבי והתחיל לדבר באנגלית צחה, או אז הבנתי כל מילה. הרבי ענה לי ברורות על כל שאלותיי. לפני צאתי אמר לי משפט סתום שלא הבנתי את משמעותו: "**שכל הנסיעות שלך במשך שנה זו יהיו מוצלחות**".

יצאתי מחדר קדשו תוהה ומבולבל. לא ביקשתי ברכה על נסיעות, ובכלל אני לא אדם שנוסע הרבה, למה התכוון הרבי בדבריו?!

חשבתי בתחילה אולי הרבי מתכוון לנסיעות עבור שידוך, אבל לא ביקשתי כלל ברכה לשידוך. הדברים היו תמוהים מאוד נוכח הסגנון, ובפרט כשהוא נקב בתאריך ברור 'שהנסיעות שלך במשך שנה זו' דווקא.

כמה ימים אחרי אותה יחידות עזבתי את 770 וטסתי לבקר את הורי בלונדון ומשם המשכתי ללמוד בישיבת "אור התמימים" בכפר חב"ד. הדבר הראשון שעשיתי, היה לשאול את ראש הישיבה הרב שניאור זלמן גפני למה התכוון הרבי. הוא חקר אותי מה כתבתי ומה הן בדיוק מילותיו של הרבי, ולבסוף השיב שאף הוא איננו מבין. 'כנראה שתצטרך להבין זאת לבד במהלך השנה', אמר לי, וכך הדברים נותרו בחלל ריק בינתיים".

פיצוץ מחריד

"בקיץ של אותה שנה ארע לי דבר מדהים, ואז הבנתי סוף סוף את דבריו

של הרבי ביתר בהירות, נוכחתי לדעת עד כמה עיניו צופיות למרחוק.

היה זה ביום קייצי אחד, כאשר נסעתי עם חבר נוסף מכפר חב"ד לירושלים באמצעות הרכבת. נסענו עד רמלה, שם המתנו כשעה עד שהגיעה הרכבת של ירושלים. עליה עלינו והרכבת יצאה לדרכה כשאנו מתענגים בדרך על הנוף היפיפה של הרי ירושלים. בדרך חזרנו קצת על שיחות של הרבי, והכול היה נראה רגוע ומקסים.

הכל השתנה ברגע אחד כאשר כמעט הגענו לתחנת היעד בירושלים, סמוך לשכונת 'מלחה'. מסביב היה חורשת עצים, כשלפתע פיצוץ עז החריד את הקרון. וכעבור דקה החל להיתמר עשן סמיך מהקרון בו היינו. הרכבת נעצרה כמעט במקום, וכעבור זמן לא רב הבנו את גודל הנס שחווינו. מחבלים הניחו מטען חבלה על פסי הרכבת, וזה התפוצץ בדיוק מתחת לקרון בו שהינו. אולם, לגודל הנס, מה שהתפוצץ היה רק מנגנון ההצתה של המטען שהיה אמור להפעיל את המטען הגדול והעוצמתי שהיה אמור לרסק את הקרון כולו. בחסדי שמים מרובים, מזימתם של המחבלים לא צלחה. המדינה כולה דברה על הנס הגדול שארע לנוסעי הרכבת.

כשירדנו מהרכבת בריאים ושלמים, נזכרתי פתאום בדברים שהרבי אמר לי בחיתומה של אותה 'יחידות': "שכל נסיעות שלך במשך שנה זו יהיו מוצלחות". כששיחזרתי לאחר מכן את מעמד ה'יחידות' חשבתי על הרגעים הראשונים שבהם הרבי היה שקוע ברעיונותיו, דיבר אבל לא אלי. הבנתי שהרבי היה בעולמות עליונים ועשה מה שעשה כדי לבטל את הגזירה שריחפה עלי. זה היה שמיימי לגמרי. הייתה לי הזדמנות אמתית ראשונה לראות עד כמה עיניו של הרבי צופיות ומביטות מקצה העולם ועד סופו בראייה רוחנית שאין לנו קצה של הבנה בה.

הרבי אמר שנה זו ואכן הנס התרחש בשלהי אותה שנה – תשל"ט"

• • •

כאמור, הרב שעיה אהרון לי הינו חלק אינטגראלי מהקהילה המפוארת בביתר עלית בראשותו של הרב אשר לעמיל הכהן. לפרנסתו הוא עובד בחברת היי-טק המספקת שירותי אלקטרוניקה לטילים.

אך לא רק בחומריות הוא מתעסק; בביתו ייסד זה מכבר שיעור קבוע בהלכות שבת לפי פסקי אדמו"ר הזקן, שיעור אותו הוא מוסר בעצמו, ונוטלים בו חלק משתתפים רבים. "תחושתי היא שהרבי הציל את חיי", חותם הרב לי את סיפורו.

בימים ההם ובזמן הזה

צבי ניימן הגיע לפיסגת חלומותיו של כל נער ישראלי. הוא נהנה מחיי תענוגות בלאס-אנג'לס ומיצה את השאיפות החומריות אליהם יכול היה לשאוף. אולם נשמתו הרגישה צמא למשהו אמיתי, אחר. הוא התעורר ליהדות ביום שישי שיגרתי באמצע העיר בולטימור ונשמתו נדלקה בביקור בבית חיינו

מאת: **שלום בער קרומבי**

סיפור חייו של צבי ניימן שוזר בתוכו תהפוכות חיים וכמיהה לרוחניות, לצד מאיסה בחיים מלאי תענוגות, שהסתיימו ביום-כיפור ב-770. הוא נולד בירושלים להוריו שהגיעו לכאן אחרי תלאות המלחמה. אביו הינו נצר למשפחה ליטאית מיוחסת וגדל במשפחה חרדית, אולם עזב את היהדות בצעירותו והשתלב בחברה הישראלית. אימו של צבי נמנית על משפחה קיבוצית של "השומר הצעיר". השניים נישאו והקימו בית שרחוק מיהדות, אך השתדלו לשמור מסורת ולהעניק לבנם חינוך יהודי מינימלי. "גדלתי בעצם על קו התפר", אומר צבי. "מצד אחד אימי הגיעה ממשפחה מאד רחוקה, שנמנו על חוגי "השומר הצעיר", אך מאידך אבי היה ספוג בחינוך החרדי עליו גדל ובחיים שהכיר בילדותו".

בחגים היתה המשפחה חוגגת עם המשפחה החרדית של האבא. "היינו חוגגים כל פסח ביחד ועורכים את הסדר כדת וכדין. אני זוכר את המשפחה כולה יושבת יחד ומנגנת ניגוני מודז'יץ וטולנא אותנטיים. כילד רציתי מאד להיות כמוהם, הרגשתי כמיהה גדולה לחיים החרדיים. כל הניגונים והאווירה אצל הדודים החרדים קסמה לי תמיד. באותם שנים לא הבנתי הרבה וכילד חשבתי שזה טבעי שאנחנו חלק מהמשפחה החרדית שלנו".

אולם כנער מתבגר הלך צבי והתרחק מההוויה החרדית. "הרגשתי ניכור לכל התפיסה האמונית ונשבתי בהבנות שכליות של הוגי הפילוסופיה, שאת ספריהם הייתי קורא בשקיקה. כנער מתבגר הלכתי והתרחקתי מהמסורת שקיבלתי בבית אבא, עד שבמהלך שירותי הצבאי החלטתי להפסיק לשמור מסורת לגמרי. הרגשתי שמאד נדוש לשמור רק כמה פרטים ביהדות, כדי לצאת ידי חובה. באותו זמן אמרתי לעצמי שאם יום אחד אגלה שזו אכן האמת ואחליט כי יש לקיים את מצוות התורה, לא אסתפק במספר הנהגות סימליות אלא אדבוק בדרך התורה".

את זמנו החופשי ניצל צבי ללימודי פילוסופיה. הוא חיפש את האמת, אולם ביסס את חיפושיו על שכל. הוא העמיק בתורת המדע וניסה להבין את צופן העולם. היום הוא מבין שהיה חסר לו את ההבנה של תורת החסידות, שמשלבת בין אמונה ומדע ומסבירה כיצד "אין עוד מלבדו" בתוך הטבע, אולם באותם ימים המדע היה נראה לצבי סתירה מוחלטת לתורת משה. כחלק מתהליך זה התרחק צבי גם מהחינוך הישראלי שקיבל וביום שסיים את שירותו הצבאי היה על מטוס בדרכו ללאס-אנגל'ס, שם חיכה לו דודו שהבטיח לפתוח בפניו את חיי העולם הגדול.

סעודת שבת באמצע הפסטיבל

"טסתי ללאס-אנגל'ס עם כרטיס צד אחד ובכלל לא ידעתי אם אחזור פעם לארץ ישראל. שם המשכתי בתהליך של התרחקות מהיהדות, כשאפילו קידוש בליל שבת לא היה לי. בלאס-אנג'לס פגשתי את החיים החומרניים במלא מובן המילה. התארחתי אצל דודי שהינו עשיר גדול ובעל אפשרויות רבות באזורו. הוא התגורר בעיר מליבו, שהינה עיר חוף עשירה וכקרוב משפחתו לא חסר לי מאומה. עבדתי בעסקיו מסביב לשעון, כולל בשבתות וחגים והתרחקתי מכל חיפוש רוחני".

אבל אז משהו קרה. "אחרי מספר חודשים הרגשתי שכבר הגעתי לפיסגה. אין חלום גדול יותר לצעיר ישראלי מחיים מלאי תענוגות בפסגת האושר העולמית. הרגשתי שהגעתי לתקרת חיי החומרנות ובתוכי התחלתי לחוש בריקנות. באותם ימים הוצע לי לטוס לעבוד בפסטיבל בעיר בולטימור שבניו יורק וכיון שגם כך התחלתי להרגיש מיאוס בחיים הנוצצים של לאס-אנג'לס, החלטתי להשיב בחיוב להצעה. טסתי לבולטימור למספר שבועות ופתאום הרגשתי געגועים לקדושה. אני לא יכול להסביר את זה אבל ביום שישי האחרון ששהיתי במקום מצאתי את עצמי מחייג ל-144 ומבקש מספר של בית חב"ד, כדי להשתתף ביום שישי בלילה בסעודת שבת.

"לא ידעתי הרבה על חב"ד, אבל זכרתי שביציאה מהארץ, בבית חב"ד בשדה התעופה, ראיתי פרסומת "חב"ד – הכתובת שלך לכל ענין יהודי" והיא נחרטה לי בראש. שמעתי פעם גם שיש גם את חסידי ליובאוויטש שמארחים את היהודים בחו"ל, אבל כלל לא קישרתי בין חב"ד לליובאוויטש. לכן כשהתקשרתי למודיעין ביקשתי שיתן לי שתי כתובות: של ארגון חב"ד וארגון ליובאוויטש המקומיים..."

"טילפנתי לבית חב"ד והשליח הרב קפלן הזמין אותי בשמחה לביתו, להתארח אצלו למשך כל השבת. הגעתי לבית חב"ד עם בלב חושש, עם פחדים שמא כל כוונתם היא רק להחזיר אותי בתשובה... רציתי רק לסעוד עימם סעודת שבת ולהרגיש מעט טעם של בית. האירוח היה שובה לב, ויתירה מכך נדהמתי לגלות שהם אינם כופים עלי מאומה. הם הציעו לי בנחת לבא עימם לבית הכנסת ואני הצטרפתי בשמחה".

"בלילה חלמתי שאני רואה ספינה שטה בים ועליה אדם עם זקן לבן ופנים מאירות שמעודד לי בידיו. המחזה היה מרהיב וכשהתעוררתי היה קשה לי להירגע מהחלום. שכבתי גם במיטה מבלי שהצלחתי להירדם ובבוקר ראיתי את תמונת הרבי התלויה בסלון ביתם של משפחת קפלן ומיד קישרתי בין האיש הזקן שנראה בחלום לבין הרבי. סיפרתי על החלום לרב קפלן וניסיתי להבין איך ראיתי את הרבי בחלום, למרות שקודם לכן לא התבוננתי בדמותו מעולם. המחשבות על הרבי ששולח את חסידיו לפינות נידחות בעולם החלו להטריד אותי. מדוע הרבי עושה זאת? מה מניע את חסידיו לדאוג ליהודי כמוני שמוצא את עצמו באמצע בולטימור מתארח אצל משפחה שמעולם לא הכיר? ומדוע פניו מאירות?"

בית חב"ד מול העיניים על אם הדרך

צבי חזר ללאס-אנג'לס כשמחשבות ממשיכות להעסיק אותו. הדרך משדה התעופה לבית דודו ארכה מספר שעות ובמהלכם החל לחשוב על אכילת כשרות. הוא הרגיש לפתע שלא בנוח עם העובדה שמכניס לפיו אוכלים ללא הבחנה, כולל בישולי עכו"ם. כשהגיע למליבו חיכתה לו דודתו כיד לקחת אותו עם הרכב לביתם וכשעצרו בדרך לערוך קניות שיתף אותה צבי במחשבותיו. בלי משים הפנתה הדודה את תשומת ליבו לשלט שהתנוסס על הקומה העליונה של הבית שמולם: "בית חב"ד – מליבו". צבי היה בהלם, הוא לא האמין שבדיוק כשהוא מדבר על התנזרות מאכילת טריפות הוא ניצב בדיוק מול בית חב"ד בעיר הסואנת והענקית המונה מאות אלפי תושבים. "ההלם שלי היה עצום, כיון שהכל היה נראה טבעי – כאילו זה מובן מאליו שבית חב"ד נמצא שם בדיוק איפה שעצרתי".

למחרת הגיע צבי לבית חב"ד וביקש לשוחח עם השליח הרב לוי קונין. "שאלתי אותו כמה שאלות על היהדות ועל הרבי. אחר כך שאלתי אותו 'איך החב"דניקים אומרים שהרבי חי?'. עד היום אני לא יודע מדוע שאלה זו העסיקה אותי, אבל שמעתי דיבורים כאלו בעבר ועניין אותי לדעת מה מסתתר מאחרי אמונת החסידים. הרב קונין בדרכו היחודית שאל אותי האם אני מאמין שה' יכול להכניס פיל בחור של מחט? אמרתי לו שאני צריך

לחשוב על זה והוא אמר לי שיש לי עוד הרבה מה ללמוד כדי להבין מהי אמונה...״

צבי החל להתקרב לבית חב״ד של הרב קונין ולפקוד אותו בשבתות. האווירה והאנשים קירבו אותו מאד. הוא שוב הרגיש מהי שבת וחגים והתחבר מחדש להווי החיים היהודי. ״הייתי נוסע בשבת לבית חב״ד וכלל לא הרגשתי שיש בכך בעיה״, הוא משחזר כיום, ״אבל החלטתי להדק את הקשר שלי עם היהדות ולנסות להיות מחובר יותר עם אורח החיים היהודי״. אחרי תקופה מסויימת החליט שכבר לא מתאים עבורו להתגורר בבית דודו והחליט לשכור חדר מגורים קטן בשכונה יהודית בעיר הסמוכה פיירפקס. ״כשהגעתי לחדר הייתה תלוי׳ על הקיר תמונה של הרבי. שאלתי את בעלת הבית מה התמונה הזו עושה שם והיא אמרה לי שהדייר הקודם השאיר אותה תלויה כך. הרגשתי שוב שהרבי משגיח ומלווה אותי בכל צעד וכי לכל מקום שאני הולך הוא נמצא איתי״.

״באותה תקופה עברתי תהליך עמוק מאד בנפש של כמיהה לרוחניות ולאמת. הבנתי שכל מה שחשבתי או האמנתי עד היום היה מבוסס על תובנות של בני אדם שביססו את דבריהם על שכל כזה או אחר, אבל לא היו מחוברות למקום אמיתי. פתאום הרגשתי שיש משהו אמיתי שמדבר אלי. דווקא רחוק מהבית, פגשתי אנשים שמאמינים ופעם ראשונה יכולתי להקשיב להם בלי דעה קדומה או סטיגמה שלילית״.

הסימן שהגיע

צבי הרגיש את הקסם שבאור היהדות וביקש מה׳ שיתן לו סימן, כדי שירגיש שהוא בדרך הנכונה. המקרה הבא שאירע בהשגחה פרטית מופלאה, היה עבורו הסימן הברור ביותר:

״יום אחד הלכתי לאזור שבו מתגוררים ישראלים רבים, כדי לקנות אוכל כשר. עוד לא שמרתי כשרות אבל השתדלתי לקנות מזון כשר מידי פעם. באחת החנויות פגשתי ישראלי ושאלתי אותו על אוכל ישראלי. בתשובה סיפר לי שהוא בדרך למסיבה של ישראלים והציע לי לבוא איתו. השבתי בחפץ לב וצעדתי איתו ל״מסיבה״ עליה דיבר״.

כשצבי נכנס למסיבה הוא הופתע לגלות אולם מואר מלא בישראלים, כשרבים מהם חובשים כיפה לראשם וברקע מתנגת מוזיקה חסידית. את פניו קיבלו מספר חסידי חב״ד שסיפרו לו כי היום הוא ח״י באלול וכי הוא הגיע למסיבת בית חב״ד לישראלים בלאס-אנג׳לס, בהנהלת הרב אמיתי ימיני. ״הייתי נרגש. שוב פעם אני צועד בלי כל כוונה מיוחדת וה׳ מכוון את צעדי כדי שאגיע בדיוק לבית חב״ד״.

בכניסה לאולם הגדול ניצבו מספר שולחנות עליהם רכנו רבים מבאי המסיבה והיו שקועים בכתיבה על דפים לבנים. צבי הוזמן גם הוא לכתוב מכתב והוסבר לו על הכתיבה לרבי מלך המשיח באמצעות ה״אגרות קודש״. הוא כתב בקצרה על האירועים שחווה בתקופה האחרונה וביקש ברכה. את המכתב הכניס לאחד מכרכי ״אגרות קודש״ ונדהם לקרא את המכתב שנפתח במילים ״למר זרובבל היקר, ראה זה החלום שחלמת לאות ולמופת ואל יקל בעיניך״... מאוחר יותר גילה כי האגרת נכתבה לרב דוד לסלבוים מכפר חב״ד, עבור קרוב משפחתו המשורר זרובבל. באותו מכתב התייחס הרבי לחלום שחלם המשורר מספר ימים לאחר מכן והיה זה מופת שמיימי. בנוסף גילה לאחר מכן כי זהו המכתב היחידי בו מתייחס הרבי בכובד ראש לחלומות – כשברוב האגרות מבטל הרבי את החלומות עליהם כותבים אנשים. אולם באותו רגע – גם מבלי להבין את העוצמה הכפולה בתשובה השמיימית – עמד צבי נפעם. הוא התקשה לעכל את התשובה המדוייקת שכיוונה בדיוק למה שהסעיר אותו באותה תקופה, אחרי שכל תהליך התקרבותו החל בחלום אפוף מיסתורין בו ראה את פניו המאירות של הרבי.

צבי הרגיש שהוא קיבל סימן ברור שיש השגחה פרטית מדויקת שמוליכה אותו צעד אחר צעד וכי אין מקריות בעולם. השינוי היה קשה, כי פתאום הבנתי את כל הפרטים הקטנים של שמירת מצוות, ששזורים לאורך כל היום, אבל החלטתי להתמיד ולהקפיד יותר על מצוות. באותו חודש אלול הרגשתי התעוררות גדולה וליוותה אותי תחושה חזקה של אמת.

יום כיפור ב-770

לקראת יום כיפור הזמין צבי כרטיס לבולטימור כדי להתארח במשך היום בבית חב״ד בעיר. קודם לכן הספיק צבי לשמוע על 770 – בית מדרשו של הרבי, וכפי שאחד האנשים תיאר לו את המקום ״זה הבית שבו 24 שעות הופכות ל-48 וכל דקה יקרה״. הסיפורים על 770 סיקרנו את צבי, אך הוא לא תכנן להגיע למקום בשלב זה, כשפניו מועדות לבולטימור. למרבה המזל במהלך הטיסה מלאס-אנג׳לס הודיע הטייס שהמטוס נאלץ לנחות בניו יורק לנחיתת ביניים. צבי ניגש אל הדיילות וביקש לצאת מהמטוס. אחרי דין ודברים התאפשר לו לקחת את חפציו ולרדת מהמטוס והוא מצא את עצמו בניו יורק, מחפש את בית האבנים האדומות עליו שמע, בכתובת 770 איסטערן פארקווי. למרבה תדהמתו כששאל את אחד הגויים האפרו-אמריקניים ברכבת התחתית אם הוא מכיר את המקום, ענה לו מיד הגוי ״כן, הרי זהו ביתו של הרבי מליובאוויטש״...

בערב יום כיפור הגיע צבי ל-770 ומיד הרגיש בבית. ״הרגשתי שהגעתי למקום הטבעי שלי. פשוט הרגשתי ששבתי הביתה״. הוא עמד במהלך תפילות היום בצפיפות האדירה של 770 וכלום לא הפריע לו. ״כל הצפיפות רק הוסיפה לי להרגשה העילאית שאפפה אותי. לא היה לי שום הסבר רציונל למה שהרגשתי ועד היום אני נזכר ברגש הזה בגעגוע. באמצע התפילה התחלתי ליבב בבכי וחשתי השתפכות הנפש וכיסופים גדולים להיות חלק מההוויה שהרגשתי. כל המעמד של החסידים המסתופפים בבית הכנסת, כשעל כולם רואים את ה׳ביטולי׳, מבלי להרגיש את עצמם, אלא כולם נדחפים ונדחקים, גרם לי להרגשת התפעלות. חשבתי לעצמי ׳איך עד היום לא הכרתי את היהדות הזו?׳. ממש הרגשתי שעשו לי עוול שלא סיפרו לי עד אותו היום שיש כזו יהדות. עד אז החרדים היו עבורי אנשים שצויירו כבעלי גאווה וחשבתי שאינם יודעים להתייחס לאדם שונה מהם. שם הרגשתי שכולם אוהבים אותי באמת, אנשים התייחסו אלי ודאגו לי לאירוח חם ולבבי. הרגשתי שמצאתי את מקומי. אמרתי לעצמי שכזו יהדות לא פגשתי מעולם

ואת הווי החיים הזה אני חייב לנסות להכיר מקרוב״.

צבי נשאר בבית חיינו גם לחג הסוכות, במהלכו זכה לטעום את טעמה של שמחת בית השואבה ושמחת תורה בבית חיינו. השמחה הגדולה, הריקודים וההתלהבות שבו את ליבו. הוא הלך קסם אחר החדווה שנסוכה על פניהם של אלפי התמימים השוהים בבית חיינו בחודש החגים והצטרף לשמחה כאילו היה חסיד מין המנין. לראשונה בחייו הוא בכה מתוך שמחה – ויותר מפעם אחת. ״כמי שמגיע מהעולם הרחב פגשתי אנשים שניסו לעשות הרבה דברים כדי להרגיש שמחה, אבל פה היתה זו שמחה אמיתית, בלי צורך להתנסות בחוויות מרחיקות לכת, אלא פשוט שמחה פשוטה, של חסידים שיודעים לרקוד ולשמוח באמת. הרגשתי שבשמחה הזו יש גילוי אמיתי״.

לימוד החסידות גילה עולם חדש

בשלב הזה החליט צבי כי חייו חייבים לעלות על מסלול אחר. הוא גמר בליבו שלא לחזור ללאס-אנג׳לס ושב לארץ הקודש. מספר שבועות אחרי ששב הצטרף לטיול רוחני לקברי צדיקים בגליל. כחלק מהמסע הגיע יחד עם חבריו לצפת עיר הקודש. כשביקרו בעיר עלתה בראשו המחשבה שעליו לבקר את התמימים שפגש בבית חיינו בחודש החגים, הלומדים בישיבה בצפת. הוא נכנס למספר דקות לישיבה, אולם האווירה במקום משכה אותו והוא הודיע לחבריו שלא יחזור איתם להמשך הטיול, כיון שהוא נשאר ללמוד בישיבה – שם למד חצי שנה.

״התחברתי לרעיונות של תורת החסידות וללימוד התניא. אני זוכר את ההתוועדויות והמשפיעים שהשפיעו עלי רבות. בעיקר תפס אותי בחב״ד העובדה שהרבי נותן לנו כוח לעבוד בעצמנו ושדורשים מאיתנו לעשות את העבודה בכוחנו. האמת של לימוד החסידות והדרישה מכל חסיד לעשות עם עצמו עבודה פנימית, היוותה עבורי תשובה לכל תהיות חיי ולשאלות עימם הסתובבתי מגיל צעיר. בחסידות גם למדתי שאין כל סתירה בין האמונה לבין המדע וכי הרבי מלמד אותנו איך תורת ה׳ מאירה כל דבר בבריאה״.

בר מצווה לדוד בגיל 70

אחרי שחזר בתשובה גילה צבי כי דודו הבכור – אחיה הגדול של אימו – מעולם לא הניח תפילין. הסב אמנם הגיע מהעיירה מונקאטש, אולם ניתק את קשריו עם היהדות אחרי השואה והמשפחה שגדלה בקיבוץ היתה רחוקה מהיהדות. הוא החליט לערוך לדודו בן השבעים בר-מצווה והזמין אותו לכותל המערבי, שם העניק לו במתנה תפילין עתיקות שהיו של אביו והניח עימו תפילין בפעם הראשונה.

מה תפס אותך בלימוד החסידות?

״אחד הדברים שהשפיע עלי מאד היה העיסוק של התניא במושגים של ״צדיק וטוב לו רשע ורע לו״, בשאלות מהות החיים. עצם העובדה שיש עולם רוחני ושיש מציאות רוחנית שמשפיעה על העולם הרשימה אותי מאד. עד אז חשבתי שביהדות מתעסקים רק בגן-עדן וגיהנום, אבל לא חשבתי שעוסקים ברובד הנסתר, הפנימי, של העולם. נדהמתי לגלות בחסידות את כל המושג שהעולם נברא מ״אין״ ל״יש״. הבנתי שיש עולמות רוחניים ומציאות רוחנית גבוהה שאיננו יכולים להשיג, אולם אנחנו יכולים ללמוד עליה ולהבין כיצד הדברים פועלים ומשפיעים על חיינו כאן בעולם״.

כיום עוסק צבי במיזם אינטרנטי חדש שאמור לסייע בעבודת השליחות של בתי חב״ד הפזורים רחבי העולם. כאיש הייטק המתמחה בתחום של יצירת מערכות מידע, עבד צבי בארגון ״אש התורה״, שם נחשף למערכת שיתוף בין כל הארגונים השונים הפועלים במדינות שונות בעולם. המערכת מאפשרת העברת מידע על כל מבקר באחד ממוסדות הארגון, כך שיהיה ניתן לחברו עם מוסד נוסף להמשך התקרבותו. באמצעות המיזם

בתהלוכת ל״ג בעומר

החדש מבקש צבי לחבר בין כל בתי חב״ד השונים הפועלים ברחבי העולם, כדי לאפשר קשר בין השלוחים. הפלטפורמה אמורה להעניק חיבור של מידע ותוכן בין אלפי בתי חב״ד ולהוות גשר בין כל השלוחים בעולם.

״קיבלנו למיזם ברכות רבות מהרבי באמצעות ה״אגרות קודש״ ואנו מקווים שהיא תהיה נדבך נוסף בשליחות היחידה שנותרה – קבלת פני משיח צדקנו.

בשעה 11:07 ירדה הבשורה אל הזאל הגדול. קול גדול מתחזק והולך נשמע - ההכרזה לה חיכו כל קהל החסידים כבר שנה וחצי: ד י ד ן - נ צ ח! • שכונת קראון הייטס צהלה ושמחה. הטנקים סובבו ברחובות השכונה, משמיעים ברמקולים את הניגון 'דידן נצח', והכביש מול 770 היה כבר רטוב מה'משקה' שנשפך כמים... • לפני השיחה הסתכל הרבי על השלט התלוי, ואכן, כבר בשיחה הראשונה דיבר הרבי על "דידן דהספרים נצח". יומן מאירועי השבוע בבית חיינו.

דידן נצח!

תשי"א

הרבי היה רבי גדול, אבל לא ידע לנהוג...

יום ה', ה' טבת. מר ש.מ. סיפר שנכנס הערב עם אמו ל"יחידות", ושהו בפנים למעלה משעה. ביו הדברים דרש כ"ק אדמו"ר שליט"א ממר ש.מ. שימכור את מכוניתו ויתמסר ללימוד התורה.

שבת קודש פ' ויגש, ז' טבת. בסיום השיחה הד', החל הרבי לספר: השבוע נכנס אלי אברך א' וטען אלי, במשך חצי שעה, שאינו מסכים למכור את מכוניתו... — אודות הנפש האלוקית והנפש הבהמית שלו, שיש ביניהם תמיד מלחמה – הוא לא מדבר עמי, זה לא נוגע לו... מה נוגע לו? המכונית שלו... ועל זה הוא מבזבז את זמנו ואת הזמן של אחרים!

והוסיף לומר: שההבהלה שבדבר היא: א) על איזה "עניני קטנות" הוא מבזבז את הזמן. ב) לאברך הנ"ל יש ב"ה שתי רגלים שיכול ללכת אתם, וכאשר ילך ברחוב ויחשוב פסוק חומש או תהלים — הרי בשביל זה הי' כדאית כל חייו, ובכל זאת הוא אינו רוצה למכור את המכונית ורוצה דוקא לנסוע בה, והלא בשעת הנסיעה לא יוכל לחשוב פסוקי חומש או תהלים כי יהי' טרוד להסתכל על ה"מד-מהירות", ועל הרמזור אם הוא אדום או ירוק, ויתירה מזו הוא ינסה להראות לכולם שהנפש הבהמית שלו יותר חזקה מכולם, כי הוא יכול לעבור רמזור אדום מבלי לקבל קנס...

ובהקשר לכך אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' "רבי" גדול, וידע הכל, אפילו רכיבת סוסים, קליעה למטרה וכו' וכו', אך לנהוג במכונית לא ידע... וסיפר, שאלי' חיים (הרה"ח א"ח אלטהויז) סיפר לו שפעם נסע — בחיי כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע — עם כ"ק מו"ח אדמו"ר, ועברו בדרך ע"י מקום שמתאמנים לירות "קליעה למטרה", "אלי' חיים האָט געהאַט אין זיך אַ ברייטקייט" ואמר לרבי בוא ונכנס ונראה מי יודע לירות יותר טוב. הרבי הסכים ונכנסו, ואירע שם דבר מוזר מאוד — סיפר אלי' חיים — הרבי תמיד קלע למטרה, ואני תמיד החטאתי את המטרה...

לשלימות הענין רק נוסיף ונספר, כי בהתוועדות קבלת הנשיאות, י' שבט תשי"א, לפני שאמר את המאמר הבחין כ"ק אדמו"ר שליט"א באותו יהודי שנכח בהתוועדות, ושאלו אם כבר מכר את המכונית שלו? הנ"ל התחמק בתירוץ כלשהו, והגיב כ"ק אדמו"ר שליט"א. לא מכרת? ונענע בראשו הק' לאות תמיהה.

תשי"ב

יוצאי דופן שאינם הולכים לחזור דא"ח

ה' טבת. כ"ק אד"ש דיבר עם ר' חיים מאיר בוקיעט ואמר לו שיכתוב בכל יום את הזמן המדוייק שהתלמידים הגיעו לסדר נגלה בבוקר, אחרי מנחה, לסדר חסידות ערב וביום ו' בבוקר. בסדר חסידות בוקר בשאר ימי השבוע רושם כבר ר' ישראל ג'יקובסון. בכל שבועיים המשפיעים נותנים את הרשימות לאד"ש.

בלילה, התקיים שיעור התניא הקבוע של ליל ה' עם המשפיע ר' שמואל לויטין. לפני תחילת השיעור, סיפר ר' שמואל שכ"ק אד"ש אמר לו כי הבעלי בתים של בתי הכנסיות לא מבינים מה שהתלמידים חוזרים ואופן חזרתם. ור' שמואל אמר, אני יודע איך חוזרים הרוסים, אני רוצה לשמוע איך חוזרים האמריקאים. באמצע השיעור

הגיע הת׳ לייבל גרונער וקרא לת׳ משה גאלדמאן. השניים ישבו כעשר דקות, ולייבל גרונער אמר לו מה שאמר כ״ק אד״ש לממונים על ההליכה לבתי כנסיות לחזור חסידות.

מאוחר יותר חזר לייבל גרונער על מה שהרבי שליט״א אמר לממונים: [תוכן] ״מרשימת אלו שהולכים בכל שבוע, יש רק עשרים תלמידים, ובבית המדרש יש 75 כן ירבו. אלו שלא הולכים, צריך לאמר להם שאין זה סדר. אם רוצים, יכולים לומר שאני אמרתי זאת.

ואם יהיו כמה בחורים שלא ירצו ללכת, הנה בגמרא איתא שאם עושים עירוב על כל העיר, צריכים להשאיר כמה רחובות ללא עירוב כדי לעשות סימנא... ולכן, אם יהיו כמה יוצאי דופן, הרי בכל אופן ילכו שישים ושש, שישים ושבע או שישים ושמונה בחורים...

לא משנים התירוצים, אם זה קשה או שאין בתי כנסיות. אם אין בית כנסת, צריכים לקחת תשעה יהודים, כמו בכל דבר שבקדושה שצריך עשרה יהודים, ולחזור בפניהם חסידות. צריכים לחזור חסידות – מאמרים קלים – באופן שהבעלי בתים יבינו את המאמר. צריכים לשאול את המשפיעים, ודווקא את המשפיעים של חסידות, איזה מאמרים לחזור תמסרו בשמי שכולם צריכים לחזור חסידות, וכאשר תרצו, תצליחו להביא זאת לידי פועל. תהיו בריאים, ובהצלחה״.

תשכ״ה

זה מכבר נפתחו השערים למשיח

ה׳ טבת. בשעה 9:10 בערך, יצא מחדר הרבי ר׳ שמואל לויטין (נכנסו כל חברי הנהלת הישיבה, והרב לויטין נשאר לבדו בסוף). הוא רצה לרומם את מצב רוחו של הרבי, ואמר לרבי שהתמימים עושים ״פרצת״, ומלמדים אחרים חסידות. הרבי התבטא: ״זה מכבר, משנת תשט״ו, שנפתחו השערים למשיח. תלוי רק שיפיצו השיחות ואפשרי להפיץ בכל המקומות, בכל בתי הכנסיות שפעם התנגדו לכך, וכן בישיבות אפשרי להפיץ שיחות״. הרבי הזכיר כמה שמות שפעם התנגדו לכך והיום מאפשרים זאת, והזכיר כמה בעלי בתים שהולכים להפיץ. אחר כך אמר שלו הבעלי בתים ששומעים את השיחות בהתוועדויות היו מפרסמים את השיחות, משיח כבר היה בא. צריך ללמוד חסידות ולהפיץ חסידות ועל ידי זה יבוא משיח. אף על פי שעניין ופרצת התחיל רק בשנת תשי״ח, שערי משיח נפתחו עוד בתשט״ו, ומי שיפיץ את השיחות יהיה לו טוב בגשמיות וברוחניות. זה קיצור מאריכות לשון הרבי.

הרבי דיבר עם הרב לוויטין בחמימות, וכשהרב לוויטין פרסם את הדברים נעשה רעש בין התמימים והרבה תמימים החליטו ללכת לבתי הכנסת בין מנחה למעריב.

תשכ״ז

למה שבחור חסידי לא ידע להתפלל?

ו׳ טבת. בשעה 10:30 הגיע האדמו״ר ר׳ יוחנן מרחמיסטריווקא, עם עוד שלושה מלווים, ושהה אצל הרבי כשעה.

כ״ק אדמו״ר שליט״א התעניין אצל האדמו״ר מרחמסטריווקא מתי יצא מרוסיא. האדמו״ר מרחמסטריווקא השיב, והוסיף שמתגורר בירושלים, ויש לו ישיבה בשם ״מאור עינים״ על שם רבי מנחם נחום מצ׳רנוביל זצ״ל.

כ״ק אדמו״ר שליט״א התעניין בסדרי הלימוד הנהוגים בישיבה, והאדמו״ר מרחמסטריווקא השיב ״גמרא הלכה ופוסקים״.

כ״ק אדמו״ר שליט״א: ״מה בדבר לימוד חסידות?״

האדמו״ר מרחמסטריווקא: ״בשבת קודש לומדים חסידות, הן בלילה והן ביום, ובימות החול מתקיימות שיחות חסידיות״.

כ״ק אדמו״ר שליט״א: ״מדוע שלא יהיה סדר קבוע ללימוד חסידות בכל יום בישיבה חסידית?! אין כוונתי ל״תניא״ או ״לקוטי תורה״ דוקא, אפשר ללמוד גם ״מאור עינים״ שגם הוא זכה להיות אצל הבעל שם טוב. ומדוע שלא ידע בחור חסידי איך צריך להתפלל?!

האדמו״ר מרחמסטריווקא: אנו ״מנהג אבותינו בידינו״ שלא קבעו זמן בכל יום ללימוד חסידות.

כ״ק אדמו״ר שליט״א: המשנה אומרת ״אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש״. והרמ״א פוסק ״ויחשוב קודם התפלה מרוממות הא-ל יתברך ויתעלה ובשפלות האדם – ולא ניתן להגיע להתבוננות מפרשת ״ויגש אליו יהודה וגו׳״!

האדמו״ר מרחמסטריווקא: ה״בית אהרן״ אומר שהכנה מתאימה לתפלה היא בלימוד דף גמרא עם רא״ש.

כ״ק אדמו״ר שליט״א: כשם שאין ספק בפירוש הפשוט של דברי הרמ״א בקשר עם ״תחיבת כף בקערה״ שכף היא כף, וקערה היא קערה **כפשוטם,** כך גם דבריו בנוגע ל״רוממות הא-ל״ פירושם כפשוטם.

ועוד וגם זה עיקר דיוק לשון המשנה ״אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש״ פירוש שרק כך ולא אחרת – ולענינו לא ניתן להגיע להתבוננות בגדולת הא-ל ללא לימוד תורת החסידות!

כ״ק מורי וחמי אדמו״ר היה אומר שה״חפץ חיים״ – עמו היה בידידות ונפגשו פעמים רבות באסיפות לחיזוק היהדות ועניני תורה ומצוות – אילו היה נשאל בחייו – היה אומר שלימוד תורת הבעש״ט נחוץ כלימוד ספרו ״משנה ברורה״.

ביקר כאן ראש ישיבה ליטאית וכשאמרתי לו שצריך לעסוק בלימוד פנימיות התורה – שאלני היכן המקור לכך?! עניתי לו, אביא לכם לא מדברי אדמו״ר הזקן, כי אם דוקא מדברי הגר״א בפירושו למשלי, הכותב שמי שלא למד פנימיות התורה לא יתכן שידע דין לאמיתו!

ומפורש בזוהר שנגלה דתורה זהו ״גופי תורה״ ופנימיות התורה היא ״נשמתא דאורייתא״ והרי אי אפשר לגוף בלא הנשמה!

ועל מה שהזכרתם דמנהג אבותיכם בידכם – הרי עניתי על כך פעם במשל לרופא שלמד חכמת הרפואה אצל רופא גדול ומפורסם ולפיה יש להשתמש בתרופה מסויימת למחלה פלונית. ואף על פי כן משתמש הוא כיום בתרופות החדשות דימינו, מפני כורח העיתים, שכן צורת המחלה השתנתה.

על דרך זה בענינו: כיום אין תרופה בדוקה מזו של עסק ועיון בתורת החסידות שנתגלתה ע״י הבעש״ט. ועוד וגם זה עיקר: ידוע המענה של משיח

"בהתעסקות בתורה ובגמ"ח 'מנצחים' (פירט אויס), אבל המצב בתפילה בציבור חלש מאד. מאיפה בא הענין?", תמה הרבי מלך המשיח "אם מזקני החסידים - הלא הם שצריכים להתחיל בזה. יכולים למסור בשמי וגם שלא בשמי, שיעיינו במאמרי רבותינו נשיאינו, מכ"ק מו"ח אדמו"ר ולפני זה, ובמיוחד בפדה בשלום תר"ל שמדבר על ענייני תפילה בציבור".

לבעל שם טוב על שאלתו "אימתי קאתי מר" "לכשיפוצו מעיינותיו חוצה" דוקא!

תשל"ה

זקני החסידים צריכים להתחיל להתפלל בציבור!

ח' טבת. ר' ניסן נעמנוב נכנס ליחידות. כשיצא, סיפר שתי נקודות ממה שאמר לו הרבי: א) תפילה בציבור. ב) שכל א' ידע ג'-ד'-ה' מאמרים בזכרונו.

הרבי התחיל בענין 'איזהו עשיר השמח בחלקו', אשר זהו רק בענינים גשמיים אבל לא בענייניים רוחניים. וכמו כן הזכיר הפירוש בפסוק 'בשמים ממעל ועל הארץ מתחת', אשר בענייני ארציות צריך לראות שיש למטה מזה, מה שאין כן בענייני שמיים צריך להסתכל שיש למעלה מזה. והמשיך בנושא תפילה בציבור, שבאים כעת מימי י"ט כסלו, אשר 'פדה בשלום' בא על ידי שלושת העניינים – העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור, הנה בהתעסקות בתורה ובגמ"ח 'מנצחים' (פירט אויס), אבל המצב בתפילה בציבור חלש מאד.

"מאיפה בא הענין?", תמה הרבי מלך המשיח "אם מזקני החסידים – הלא הם שצריכים להתחיל בזה. יכולים למסור בשמי וגם שלא בשמי, שיעיינו במאמרי רבותינו נשיאינו, מכ"ק מו"ח אדמו"ר ולפני זה, ובמיוחד בפדה בשלום תר"ל שמדבר על ענייני תפילה בציבור".

בנוגע למאמרים אמר הרבי, שזה מועיל שאם הוא רוצה לחשוב משהו יהיה לו מן המוכן, ומועיל גם להפצת המעיינות חוצה.

תשמ"ז

דידן נצח!!!

ה' טבת. ביום שלישי שהוכפל בו כי טוב ה' טבת ה'תשמ"ז בבוקר, בשעה 11:00 הגיעה הידיעה מבית המשפט למזכירות, אשר יש פסק ושיבואו לקחתו. עורך הדין מר לואין שביקש לבשר על כך לרבי, יצר קשר טלפוני עם הרב שניאור זלמן גוראריה ובישר לו על כך, הרב גוראריה הודיע על כך לר' בנימין קליין, מזכיר הרבי. הרב קליין נכנס מיד לחדרו של הרבי והודיע לו כי "דידן נצח".

כששמע הרבי מלך המשיח על הבשורה הטובה, צהבו פניו הק' והיה נראה בשמחה גדולה.

בשעה 11:07 ירדה הבשורה אל הזאל הגדול. קול גדול מתחזק והולך נשמע – ההכרזה לה חיכו כל קהל החסידים כבר שנה וחצי:

ד י ד ן – נ צ ח!

שניות ספורות לוקחות לעכל את הבשורה. בחצר הבית כבר הספיקו להיקבץ אחדים מהתמימים ששמעו על הבשורה דקות מספר קודם בזאל הקטן, וההתרגשות והשמחה אדירה למשמע באופן חד וברור: דידן נצח – הספרים ישובו בעזרת ה' – לרבי!!!

שמחה עצומה בלתי ניתנת לתיאור פרצה בקרב כל שוחרי התורה והחסידות בעולם כולו. הלחץ והחרדה האיומה, המתח שהיה אצור בלבות כל החסידים קרוב לעשרים חודשים השתחרר בבת אחת.

מאן דהוא כבר דאג להכין משקה, שם נעשו הקולע'ס הראשונות. חיש מהר נפוצה השמועה בכל המוסדות בשכונה אשר תלמידיהם החלו לנהור ל-770, כאשר כל אחד ואחד מתושבי השכונה אשר שמע הבשורה הגיעה לאזניו מצטרף אליהם.

מעגל הרוקדים ברחבה שמול 770 התרחב, וכבר נאספו הכספים הראשונים לקניית משקה, כאשר א' מהגבירים החב"דיים נתן בתור התחלה 1000 דולר לקניית משקה. אחרי כחצי שעה הגיע המזכיר ר' יהודה קרינסקי כשבידיו ארבעים וחמישה עמודי הפסק באנגלית. אם בתחילה לא היו הפרטים ידועים, הרי כעת לאחר שהגיע המזכיר, נודע כי הניצחון היה מושלם – 'דידן נצח' כפשוטו ממש!

כשנכנס המזכיר לרבי, שאל האם תתקיים התוועדות לכבוד הנצחון, ענה הרבי: "מדאַרף זיך נאָך מיישב זיין" [= עדיין צריך לחשוב בדבר]. מרוח הדברים הי' נראה שהרבי משתדל לשמור על שמחה מאופקת וכך הובן גם מתוכן שיחת הקודש שאמר הרבי אחרי תפילת מנחה. נראה שהרבי ידע שהפרשה עדיין לא הגיע לקיצה (את החגיגה האמיתית של 'דידן נצח', כך נראה, בחר הרבי לקבוע רשמית רק כעבור שנה, בה' טבת ה'תשמ"ח).

באותו מעמד שאל הרבי לפתע אודות ענין פרטי בנוגע לאיש שאת שמו הזכיר המזכיר לברכה יממה קודם לכן. כמו"כ הורה הרבי כמה הוראות, ביניהם לטלפן לעורכי הדין ולהודות להם על מאמציהם, וכן לטלפן מיד לרבנית ולהודיע לה על הפסק דין וגם לשאול אותה משהו. גם מהשיחה עמה היה ניכר כי היא מבינה שהפרשה עדיין לא הסתיימה.

שכונת קראון הייטס צהלה ושמחה. הטנקים סובבו ברחובות השכונה, משמיעים ברמקולים את הניגון 'דידן נצח', והכביש מול 770 היה כבר רטוב מה'משקה' שנשפך כמים... מאחד הפינות נשמע קידוש של יום טוב; כולם מרוגשים ומנסים לחלוק רגשותיהם עם חבריהם, איש לרעהו נושק על לחיו.

הרמקול שבחזית 770 השמיע ללא הפסקה את נעימת דידן נצח, אליו מצטרפת להקת פיאמנטה ור' אלי ליפסקער שהמשיכו ללא הפסק במלאכתם זו עד השעה 7:30 בערב. אחד מהרוקדים עלה על גדר 770 וכל הקהל עונה אחריו את הברכות: 'הטוב והמטיב'; 'שהחיינו וקיימנו והגיענו

לזמן הזה׳; והקריאה ׳יחי אדוננו מורנו ורבינו׳, כל הקהל ענה ׳יחי׳. בינתיים, 770 ׳על גלגלים׳, כאשר גם בפנים: למעלה ולמטה גוברים הריקודים. ברכות ״מזל טוב״!, ״גוט יום טוב״ נשמעות מא׳ לשני השמחה מרקיעה שחקים. כל מנגינה שהושמעה ע״י התזמורת הושרה ע״י הקהל על מילים ״דידן נצח״, ״ומי שלא ראה שמחה זו, לא ראה שמחה מימיו...

חלפו ארבע שעות של שירה ושמחה לאחר פרסום הבשורה והנה הגיעה עת תפילת המנחה. מהמזכירות הודיעו כי הרבי ירד להתפלל ב״זאל הגדול״ והשמחה הגביהה והרקיעה שחקים.

בשעה 3:15 ירד אד״ש לתפילת מנחה כשביהכנ״ס למטה גועש ורועש בשאגות ״דידן נצח״. הש״ץ התחיל ״אשרי״ במנגינה המושרת בכינוסי ילדים, וכל הקהל אחריו, באמצע השירה פנה אד״ש אל המזכיר הרל״ג ובקשו להביא לו חומש. אחר התפילה התחיל אד״ש לומר תחנון, וכשהריל״ג אמר לו שיש חתן, הפסיק, בקדיש שלפני עלינו סובב פניו אל הש״ץ ר״ז כץ כשבידיו מסמן בתנועת תמיהה...

גם לאחר עלינו עד סוף הקדיש השני המשיך אד״ש להסתכל על הש״ץ במבט חודר, לאחר התפילה – הפתעה עצומה נוספת – הרבי נטל את סידורו ופנה לעבר הסטנדר השני (עם הרמקול) שהוכן (בסוף חזרת הש״ץ) במיוחד, ואמר שיחה שארכה כחצי שעה. בשיחה אמר בין השאר:

״... שכמו שבעת מאסרו וגאולתו של כ״ק אדמו״ר הזקן, הרי מהטענות שהיו נגדו – אשר נתחזק עליו הקטרוג על שמפיץ את המעיינות חוצה – הבין את ההוראה בנוגע לעבודתו – שצריך להוסיף עוד יותר באמירת חסידות באופן של הבנה והשגה – חב״ד – דוקא. לאור כ״ז ברורה ההוראה האלוקית הנצחית בקשר לאירוע הנוכחי, שדווקא מן הטיעונים והאשמות כאלו אין ״אגודת חסידי חב״ד״ גוף חי ופעיל, הרי דוקא מן הטיעונים האלו יש ללמוד הוראה בעבודתינו עתה והיא: ביחד עם גודל השמחה, שמחה שפורצת גדר, יש עתה להגביר עוד יותר את הפצת המעיינות חוצה, עד להוספה שלא בערך...״

בסיום השיחה אמר הרבי: ״כי תמורת הענינים שהיו בעבר כו׳ – נעשה ״לפום צערא אגרא״, ולא רק באופן של ״אגרא״ (שכר), אלא גם באופן של מציאה (שלא בערך לגבי שכר)״.

אחר שיחת הקודש המשיכה השמחה. ״הללוהו בנבל וכינור. הללוהו בתוף ומחול. הללוהו במינים ועוגב״ – כלי זמר רבים הובאו ל-770 והוסיפו בשמחה.

לאחר השיחה כשעמד ללכת, הביט בחיוך לעבר בחור שצעק ״עד מתי״... אד״ש עלה לחדרו, ובחוץ המשיכו לרקוד ביתר שאת... לתפלת ערבית ירד בשעה 5:20. אחר התפילה נסע אד״ש לביתו. במשך הזמן הספיקו להגיע עשרות מ״שלוחי אד״ש״, ובחזית בנין מס׳ 784 נתלה שלט גדול שהכריז ״זה היום עשה ה׳ נגילה ונשמחה בו, דידן נצח!״

בשעה 9:30 החלה סעודה – התוועדות גדולה בבית הכנסת למטה, על ידי הנהלת אגודת חסידי חב״ד, ואת בית הכנסת מילאו אלפי אנשים, מתושבי השכונה, בחורי ישיבות, אנ״ש מפזורות ארה״ב שהספיקו להגיע ל-770 ועוד עשרות רבות מאוהדי חב״ד... המנחה הי׳ הרב דוד רסקין מהנהלת אגו״ח שעשה זאת בחן ובטעם רב....

אח״כ החלו לנגן ניגון שמח (״דידן נצח״, וכך גם אח״כ בין נאום לנאום) והקהל נעמד על השולחנות והחל רוקד בהתלהבות – אשרי עין ראתה כל זאת....

ראש הישיבה הרב מרדכי מענטליק (חבר הנהלת אגו״ח) כדרכו, קישר את ענין גאולת הספרים לנכתב בלוח ״היום יום״ ביום זה, הוא דיבר בהתלהבות על מעלת ״נשיא הדור״. כן דיברו הרב י.ק. מארלאו ראש הבד״ץ דקהילת קודש קראון הייטס, הרב ש. ז. זלמן גוראר׳, האחראי על הספרי׳ ר׳ ש.ב. לוין, ר׳ ש. קונין ועוד, הרב משה הכט נשא דברים גם הוא, הציע לחבר ספר שיקרא בשם ״מגילת ה׳ טבת״ (כמגילת י״ט כסליו שנכתבה בשעתו)...

לאחר הנאומים הוצאו השולחנות והספסלים ונוצר מקום נרחב עבור הריקודים...

תזמורת פיאמנטה עבדה קשה במשך כל הלילה כשאותה מחליפה בהצלחה רבה תזמורת מ. ליפסקר שהלהיבה עד אור הבוקר את אלפי החסידים שהיו שיכורים משמחה בנצחון הגלוי.

> לאחר השיחה כשעמד ללכת, הביט בחיוך לעבר בחור שצעק ״עד מתי״... אד״ש עלה לחדרו, ובחוץ המשיכו לרקוד ביתר שאת... לתפלת ערבית ירד בשעה 5:20. אחר התפילה נסע אד״ש לביתו. במשך הזמן הספיקו להגיע עשרות מ״שלוחי אד״ש״, ובחזית בנין מס׳ 784 נתלה שלט גדול שהכריז ״זה היום עשה ה׳ נגילה ונשמחה בו, דידן נצח!״

תשמ״ח
לשנה אחרת קבעום

שבת קודש, יום הבהיר ה׳ טבת

עוד ביום החמישי התמלאו חוצות השכונה במודעות גדולות מרהיבות עין שקראו לכל הקהל לבוא ולהשתתף בהתוועדות חסידית, לרגל התאריך הגדול, שתערך ב-770 במוצאי שבת.

לפני שבת תלו מארגני ההתוועדות הגדולה במוצאי שבת קודש שלט ובו היה מוזכר התאריך ׳יום הבהיר ה׳ טבת׳. היו כמה שיעצו שלא לתלות, היות שחששו אשר מן הסתם הרבי לא יסכים לזה.

בליל שבת קודש, כשנכנס כ״ק אדמו״ר שליט״א למעריב, היה היכל בית המדרש הגדול מלא יותר מהרגיל. בכל הדרך, עד שאדמו״ר שליט״א הגיע למקומו, שרו כולם בהתלהבות גדולה את הניגון ״דידן נצח״, וכן בצאת כ״ק אדמו״ר שליט״א מבית הכנסת.

כאמור, הכינו התוועדות רבתי למוצאי שבת קודש, אבל התאריך הרי הוא ה׳ טבת, ואמנם רבים מאנ״ש והת׳ ערכו את סעודת השבת שלהם ב-770, והסעודה הפכה כצפוי להתוועדות

בצהריים, בית המדרש מלא וצפוף וכולו מלא באנשים, בילדים (הממלאים את הפירמידה) וב... שירה בלתי פוסקת "דידן נצח". זה גם השיר אותו שרו לאחר שכ"ק אדמו"ר שליט"א קידש על היין, עד התחלת שיחת הקודש הראשונה. לפני השיחה הסתכל הרבי על השלט התלוי, ואכן, כבר בשיחה הראשונה דיבר הרבי על "דידן דהספרים נצח", והזכיר "כפי שכבר הכריזו ובאופן של פרסום - "פרסומי ניסא" - אודות המאורע שאירע ביום זה, ה' טבת, בשנה שעברה, שבו היה "דידן נצח" - הניצחון של הספרים...".

חסידית פנימית שנמשכה שעות ארוכות, עמוק אל תוך הלילה החורפי הקר, כשהמסובים בתוך בית הכנסת מלאים חום והתלהבות חסידית...

בכלל, 770 כולו חוגג, וגם התפילות במחיצת כ"ק אדמו"ר שליט"א משולבות בקטעי נגינה שמחים, דומה לשבת בראשית. אך כל זה, מסביב לעיקר – הלא הוא התוועדות כ"ק אדמו"ר שליט"א.

בצהריים, בית המדרש מלא וצפוף וכולו מלא באנשים, בילדים (הממלאים את הפירמידה) וב... שירה בלתי פוסקת "דידן נצח". זה גם השיר אותו שרו לאחר שכ"ק אדמו"ר שליט"א קידש על היין, עד התחלת שיחת הקודש הראשונה. לפני השיחה הסתכל הרבי על השלט התלוי, ואכן, כבר בשיחה הראשונה דיבר הרבי על "דידן דהספרים נצח", והזכיר "כפי שכבר הכריזו ובאופן של פרסום – "פרסומי ניסא" – אודות המאורע שאירע ביום זה, ה' טבת, בשנה שעברה, שבו היה "דידן נצח" – הניצחון של הספרים...".

האווירה השמחה נמשכה לאורך כל ההתוועדות, ונרגשה בניגונים ובאופן הניגון שבין השיחות.

כשהחלה חלוקת בקבוקי המשקה, קיבלו בראש ובראשונה הרה"ח ר' מאיר שי' הארליג ור' יוסף שי' כצמן, עבור התוועדות מלוה מלכה לרגל ה' טבת. השמחה גברה בסוף ההתוועדות כאשר בהוראת כ"ק אד"ש, ולאחר שהזכיר אודות התוועדות מלוה מלכה שתהיה ברוב עם, ניגנו הניגון שיבנה בית המקדש, והרבי שליט"א עודד את השירה בידיו הק' הלוך וחזק, הלוך וגבור.

בהמשך ישיר היו גם תפילות מנחה ומעריב מתוך שמחה רבה ובניגונים שונים.

יהדות צ'רקס קמה לתחייה

צעירים שזה עתה התקרבו ליהדות טובלים במקווה של מים קפואים, שיחת טלפון שנתקלה בסירוב ולבסוף קירבה שתי נשמות ליהדות, נדיבותו של יהודי עשיר מוויליאמסבורג מתעוררת, האישור מהעירייה מגיע בדיוק לאחר שבניית המקווה מתחילה וחלום מיוחד עם הרבי מלך המשיח והרבי הריי"צ נ"ע... • כל אלו הם רק חלק מהסיפורים המרתקים שמאפיינים את השליחות בצ'רקס שבאוקראינה, ומסופרים מפי השליח הרב **דב** שי' **אקסלרוד** • יהודי צ'רקס מתכוננים לקבלת פני משיח!

מאת: **מנחם סביון**

הרב שבוע מתארח במדורנו הרה"ח הרב **דב אקסלרוד**, שליח הרבי מלך המשיח בצ'רקס:

"בתקופה הראשונה לשליחות גרתי עם רעייתי בעיר טשקנט, שם פעלנו בשליחות. היתה לנו שם ישיבה בה למדו צעירים יהודיים שהתקרבו ליהדות, חלק מהם אף היו בנים לאב גוי. באותה תקופה לא היה מקווה בטשקנט, והברירה היחידה היתה לטבול במזרקת מים קפואים שהיתה בחצר. מבלי להתבלבל, הלכו כולם יחד, כולל הצעירים שזה עתה התקרבו ומושגיהם ביהדות לא היו יותר מידי נרחבים, וקפצו היישר למים הקפואים. כיום כמה מאותם צעירים לובשים סירטוקים בארץ הקודש. לפעמים

צריך להיזרק לתוך המים וזה כבר מוריד את ה'מקיף' של הקליפות...

יום אחד פנו אלינו רבה הראשי של רוסיה הרב בערל לאזאר והרב שמואל קמינצקי רבה של דנייפרופטרובסק, והציעו לנו לצאת לשליחות בצ'רקס, העיר בה טמון הרה"צ ר' יעקב ישראל מצ'רקס, חתנו של אדמו"ר האמצעי.

קיבלנו את ההצעה. מחוסר אפשרות למצוא דירה בצ'רקס, שהיתה שרויה בשלג של חמשה מטרים, גרנו בחודש הראשון בקייב ומשם פעלנו. רק לאחר חודש ימים מצאנו דירה שהיתה זקוקה לשיפוץ רב, אך עברנו לגור בה באופן מיידי ושיפצנו תוך כדי מגורים. כך נפתח בית חב"ד בצ'רקס.

צ'רקס היא בירת מחוז

הרב אקסלרוד (משמאל) בפגישה עם מושל המחוז

במסיבת חנוכה עם יהודים מקומיים

באוקראינה, שגודל שטחו כמו כל ארץ ישראל. יש בצ׳רקס שלוש מאות אלף תושבים, ומתוכם כעשרת אלפים יהודים, רבים מהם לא רשומים, כל אחד מסיבותיו הוא. כשנפגשנו לראשונה, אמרו לי ראשי הקהילה כי ישנם בצ׳רקס רק 800 יהודים, אך כבר היום אנחנו שולחים מידע על יהדות לכאלפיים יהודים שמופיעים במאגר המידע שלנו, וכל הזמן מתגלים לנו עוד ועוד יהודים.

בקהילה בצ׳רקס ישנם גם הרבה עולים חדשים-ישנים שעלו לארץ ישראל וחזרו. זו הסיבה שיש כאן קבוצה גדולה של דוברי עברית, תופעה שקיימת כיום בכל חבר העמים. מי שמסייע לשליחותנו בצ׳רקס הם הנגיד ר׳ לוי לבייב, שנותן את התקציב לבית הספר חב״ד ״אור אבנר״ שהקמנו, וכן קרן משפחת ראהר שתומכים בנו, ועוד תורמים חשובים.

כוחה של שיחה אחת

בתחילת שליחותנו בצ׳רקס נפגשתי עם ראש הקהילה וסיפרתי לו על התכניות שלי. בין השאר אמרתי שברצוננו לפתוח בית ספר יהודי. למשמע דבריי הגיב ש״אין ילדים יהודיים בצ׳רקס״.

ברוך השם, עד היום עברו יותר ממאה ילדים יהודים אצלנו בבית הספר. חלקם הגדול לומד במוסדות יהודיים. ראש הקהילה הינו מהעוזרים הראשיים לכל ענייני הגן ובית הספר.

הנה סיפור אחד מפעולות בית הספר: כשפתחנו את המוסד לפני תשע שנים, נודע לי שבאומן, אחת מערי המחוז שלנו, מתגוררות כמה משפחות יהודיות שיש להן ילדים. התקשרתי לאחת המשפחות שבנה עולה לכיתה א׳, סיפרתי לאמא שאנחנו שלוחים חדשים של הרבי לצ׳רקס והצעתי לה לשלוח את בנה לפנימיית בית הספר שלנו. היא שמעה את הצעתי, אך סירבה בנימוס.

חלפו בערך חמש שנים, הילד כבר למד בכיתה ה׳, ופתאום אותה אֵם התקשרה ושאלה אם בית ספרנו עדיין קיים. התברר שהיא התחתנה עם גוי והם לא רצו את הילד אצלם.

כך הגיע לביתנו בסמוך לחנוכה של אותה שנה, דניס, ילד יהודי מאומן, שאינו יודע דבר על יהדותו. הוא התגורר אצלנו חצי שנה, מחנוכה עד הקיץ, התקבל לבית הספר והחל לקבל חינוך יהודי וחסידי למהדרין.

בקיץ שלחנו אותו לתכנית של כמה חודשי לימודים בכפר חב״ד והוא הלך והתקרב ליהדותו יותר ויותר. כשחזר, הלך ללמוד בעיר ז׳יטומיר, שם גם ערכו לו ברית מילה. בינתיים בן-דודו מאומן, בן אחותה של אימו, נזכר בו, יצר איתו קשר ושניהם יחד עברו ללמוד באופן קבוע בבית הספר חב״ד בחרסון.

כיום שניהם נערים חב״דיים לאחר בר מצווה. הכל התחיל מטלפון שהרמתי למשפחתו, בניסיון למצוא תלמיד יהודי נוסף לבית הספר.

מוסיפים טהרה בצ׳רקס

ידוע שהרבי לא רצה ששלוחים יהיו במקום שאין בו מקווה, ולכן רציתי מאד לבנות מקווה בצ׳רקס. ידעתי כי אם נכרוך את בניית המקווה עם התכניות לבניית בית הכנסת, הדבר יקח זמן רב. החלטתי אפוא להתחיל מיד בבניית המקווה בתקווה להתקדם הלאה בהמשך.

לקחתי הלוואה מהבנק וקניתי שטח עבור המקווה. לאחר שנתיים סיימתי לשלם את המשכנתא, וכעת נותר ׳רק׳ להשיג את הכסף עבור הבנייה עצמה.

באותה תקופה היה אברך שעבד אצלי ונסע למונרו, שכונת חסידי סאטמר בארה״ב, כדי לאסוף כסף עבור המקווה. באחד הימים התקשר אליי אברך המשתייך לחסידות סאטמר ואמר לי כי שמע שאני רוצה לבנות מקווה בצ׳רקס וברצונו לסייע לי למצוא תורם. גיליתי כי מדובר באדם רציני. שבוע לפני כינוס השלוחים נסעתי אליו ויחד הסתובבנו בניסיון למצוא תורם.

יום אחד הגענו ליהודי מויליאמסבורג שנושא בניית מקוואות ברחבי העולם קרוב ללבו. הוא התפעל מאוד לשמוע שאני גר בצ׳רקס, ובו במקום הודיע לי כי הוא יתרום את בניית המקווה!

״כמה אתה צריך״? שאל אותי.

״שמונים אלף דולר״, עניתי, כפי שחשבתי שיעלה.

הכנסת ספר תורה ברחובות צ'רקס

חופה יהודית בצ'רקס

יום אחד הגענו ליהודי מויליאמסבורג שנושא בניית מקוואות ברחבי העולם קרוב ללבו. הוא התפעל מאוד לשמוע שאני גר בצ'רקס, ובו במקום הודיע לי כי הוא יתרום את בניית המקווה! "כמה אתה צריך"? שאל אותי. "שמונים אלף דולר", עניתי, כפי שחשבתי שיעלה. לאחר שעה קלה יצאתי מביתו עם המחאה של עשרים וחמישה אלף דולר, כמקדמה.

לאחר שעה קלה יצאתי מביתו עם המחאה של עשרים וחמישה אלף דולר, כמקדמה.

כעת רציתי להתחיל בבנייה, אך נותרה בעיה טכנית קטנה. לפי החוק, בנוסף לזכות המגורים בשטח, יש צורך לעשות העברת בעלות פרטית. זמן רב ניסינו לעשות את ההעברה, אך משום מה הדבר נסחב והיהודי שפעל בשבילנו בעירייה, לא הצליח לסיים את המלאכה. מראש לא רצינו להשקיע כסף בקרקע שעדיין אינה לגמרי שלנו באופן רשמי, אך לבסוף החלטתי שאי אפשר עוד להמתין ועל כן אני מבקש להתחיל לבנות בתקווה שבקרוב נקבל את האישורים.

בי"ב בתמוז תשס"ח עשינו יציקת יסודות למקווה. יום לאחר מכן התקשר אליי היהודי מהעירייה ובישר לי שהאישור המיוחל התקבל!

סכום הבנייה הגיע לבסוף לרבע מליון דולר, כשהתורם מויליאמסבורג שילם את רוב ההוצאות, יחד עם 'מרכז רבני אירופה' ועוד תורמים חשובים שסייעו. כך זכינו ב"ה למקווה חב"ד, מהמפוארים ביותר באירופה.

הרבי הריי"צ והרבי מופיעים בחלום

סיפור נוסף שקשור למקווה: בניית המקווה נעשתה בחורף ואצלנו לא יורדים גשמים כלל במהלך החורף, אלא שלגים בלבד. יש פיתרון לשים שלג בבור ביום בו הטמפרטורות מגיעות ל-10 מינוס, ואז השלג אינו מיימי, אלא קרח, וכך אין בעיה של מים 'שאובים'. לצורך מילוי הבור יש צורך בכמות עצומה של שלג, שכן השלג מלא אוויר. לצד זאת, ישנם עוד כמה פרטים שהופכים את המלאכה למסובכת וקשה במיוחד.

לכל אורך הדרך עמדתי בקשר טלפוני עם רב מורה הוראה המומחה בתחום, אך העובדה שהוא לא היה לצדי במקום, גרמה לי לחששות ולמתח רב בלילה שלפני הפעולה. באותו לילה חלמתי חלום שמגיעים אלי הרבי והרבי הריי"צ. הרבי הריי"צ חבש שטריימל והרבי היה נראה צעיר יחסית. הם הסתכלו עליי בפנים מאירות והרבי שאל אותי: "מה אתה צריך?"

אמרתי לרבי: "אנחנו צריכים אותך"!

הפנים של הרבי נהיו אדומות והוא השפיל את עיניו כלפי מטה. חשבתי לעצמי בחלום כי הרבי כאילו 'לא חש בנוח' למשמע דבריי כיון שהיה ליד הרבי הריי"צ.

למחרת התעוררתי במצב רוח שונה. זכרתי את החלום והרגשתי שהרבי מלך המשיח, והרבי הריי"צ – שהינו נכד של הצ'רקסער – באו לתת לי נתינת כח לענין של המקווה שלא אחשוש. לבסוף אכן הכל הסתדר כפי שצריך.

מאז שהמקווה נפתח, הרגשתי כי ממש נפתחו לנו שערים בגשמיות וברוחניות. הרבה צעירים מקומיים החלו פתאום להתקרב ליהדות, להניח תפילין, ללבוש ציצית, להסכים לעבור ברית מילה. חשתי שמקווה הטהרה שבר את הקליפות. אפילו המצב בגשמיות נהיה טוב יותר מאשר קודם. יש לזה השפעה רוחנית על כל העיר. כך גם כתוב ב"היום-יום" של י' ניסן: **"בדבר התעמולה בענין טהרת המשפחה במושבו, יתבונן בזה: אילו יצוייר, אשר ה' אנה לידו להציל מושב יהודים מכליון, רחמנא ליצלן, הנה בטח היה מוסר נפשו על זה, והיה**

מהלל ומשבח את השם יתברך, על גודל החסד לזכותו בזכות גדול כזה. ויותר מכן היא תעמולה זו, שהיא הצלת נפשות ממש".

כשבברסלב עושים 'מבצעים'

לא רבים יודעים, אך בעיר אומן הממוקמת במחוז שלנו, קיימת קהילה יהודית מקומית המורכבת ברובה מיהודים מבוגרים. הם אינם קשורים כלל לאיזור ה'ציון' של רבי נחמן מברסלב ולכל העליה המתרחשת שם בראש השנה.

בשנים עברו היינו מביאים בכל שנה בחורים שיסייעו לקהילה שם בחגים, יתקעו בשופר, יעברו לפני העמוד וכו'. באחת השנים הענין לא הסתדר ובסופו של דבר נתקעתי בלי בחורים. נסעתי יומיים לפני ראש השנה לאומן, והתחלתי לחפש מישהו שיסכים ללכת בראש השנה מרחק עשרים דקות כדי לתקוע בשופר לקהילה המקומית.

דא עקא, כל מי שפגשתי וניסיתי לרתום אותו לענין, לא קלט בכלל על מה אני מדבר. הוא הרי הגיע לאומן כדי להתפלל על קברו של רבי נחמן, ואיך יילך פתאום למקום אחר? ההסברים שלי כי ה"תיקון" שלו השנה יהיה בכך שיסייע ליהודים אחרים, נתקל בהפתעה מוחלטת: מה? יש יהודים שמתגוררים באומן?!

לבסוף מצאתי כמה חבר'ה יוצאי סיירת ממקורבי ברסלב, חלקם היו מסתערבים בצבא, והם הסכימו. עשיתי להם 'ניווט' מה'ציון' עד לבית הכנסת של הקהילה ובחזרה. סיכמנו שבשתים עשרה בצהריים של ראש השנה יגיעו לשם כדי לתקוע בשופר.

לאחר החג התקשרתי לאחד היהודים בקהילה כדי לשמוע איך היה, והוא סיפר שהגיעו שמונה חבר'ה מברסלב, ועשו אצלם את המבצעים של חב"ד... הם רקדו, תקעו והיה ממש 'לעילא ולעילא'. כך הרבי מלך המשיח פועל גם דרך חסידי ברסלב. מאז, זו השנה השלישית ברציפות שהם באים בשם חב"ד ודואגים ל'מבצעים' של הרבי עם הקהילה המקומית.

•

המסר ברור, מסיים הרב אקסלרוד: אין לחשוב שההצלחה שלנו היא בגלל הכישורים האישיים שלנו. אלא היא נובעת מתוך כך שהרבי מרים אותנו בידיו ונותן לנו לראות במוחש שהכול פרי כוחו וברכותיו. לא פעם כשחושבים להצליח בדבר מסויים, ייתכן פתאום שהדברים לא בדיוק יצליחו, ואילו להיפך, יש דברים שנראים כרחוקים מהיכולת ופתאום הכול מצליח באין ערוך!"

הרב אקסלרוד מסכם את השיחה המיוחדת: "כל הפעילות ברוסיה היא אחד מסימני הגאולה. כשפועלים ברוסיה ורואים שלושה דורות שלא ידעו מה זה יהדות, ופתאום הנשמה היהודית מתעוררת אצל הנכד או הנין, זה פשוט תחיית המתים מול העיניים...

"שנזכה תיכף ומיד לסיום הגלות, בהתגלות השלימה של הרבי מלך המשיח"!

לתגובות והערות:
csshaliach@gmail.com

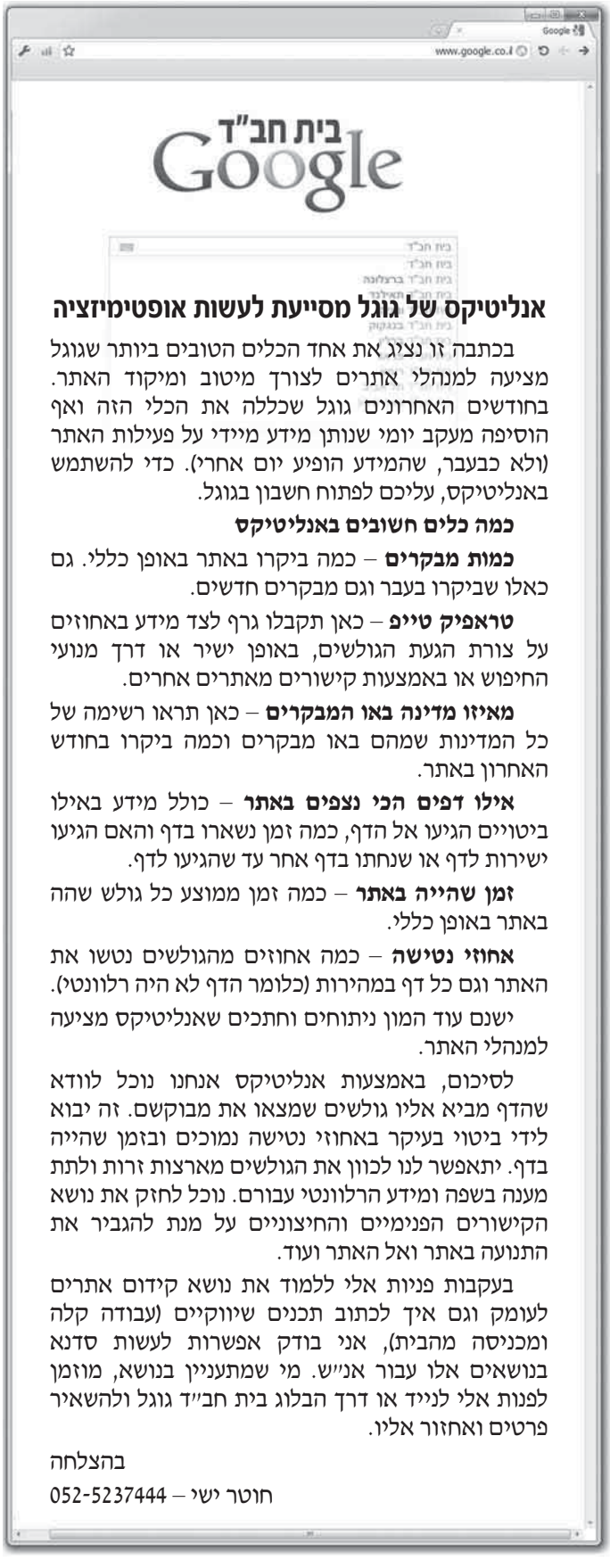

אנליטיקס של גוגל מסייעת לעשות אופטימיזציה

בכתבה זו נציג את אחד הכלים הטובים ביותר שגוגל מציעה למנהלי אתרים לצורך מיטוב ומיקוד האתר. בחודשים האחרונים גוגל שכללה את הכלי הזה ואף הוסיפה מעקב יומי שנותן מידע מיידי על פעילות האתר (ולא כבעבר, שהמידע הופיע יום אחרי). כדי להשתמש באנליטיקס, עליכם לפתוח חשבון בגוגל.

כמה כלים חשובים באנליטיקס

כמות מבקרים – כמה ביקרו באתר באופן כללי. גם כאלו שביקרו בעבר וגם מבקרים חדשים.

טראפיק טייפ – כאן תקבלו גרף לצד מידע באחוזים על צורת הגעת הגולשים, באופן ישיר או דרך מנועי החיפוש או באמצעות קישורים מאתרים אחרים.

מאיזו מדינה באו המבקרים – כאן תראו רשימה של כל המדינות שמהם באו מבקרים וכמה ביקרו בחודש האחרון באתר.

אילו דפים הכי נצפים באתר – כולל מידע באילו ביטויים הגיעו אל הדף, כמה זמן נשארו בדף והאם הגיעו ישירות לדף או שנחתו בדף אחר עד שהגיעו לדף.

זמן שהייה באתר – כמה זמן ממוצע כל גולש שהה באתר באופן כללי.

אחוזי נטישה – כמה אחוזים מהגולשים נטשו את האתר וגם כל דף במהירות (כלומר הדף לא היה רלוונטי).

ישנם עוד המון ניתוחים וחתכים שאנליטיקס מציעה למנהלי האתר.

לסיכום, באמצעות אנליטיקס אנחנו נוכל לוודא שהדף מביא אליו גולשים שמצאו את מבוקשם. זה יבוא לידי ביטוי בעיקר באחוזי נטישה נמוכים ובזמן שהייה בדף. יתאפשר לנו לכוון את הגולשים מארצות זרות ולתת מענה בשפה ומידע הרלוונטי עבורם. נוכל לחזק את נושא הקישורים הפנימיים והחיצוניים על מנת להגביר את התנועה באתר ואל האתר ועוד.

בעקבות פניות אלי ללמוד את נושא קידום אתרים לעומק וגם איך לכתוב תכנים שיווקיים (עבודה קלה ומכניסה מהבית), אני בודק אפשרות לעשות סדנא בנושאים אלו עבור אנ"ש. מי שמתעניין בנושא, מוזמן לפנות אלי לנייד או דרך הבלוג בית חב"ד גוגל ולהשאיר פרטים ואחזור אליו.

בהצלחה

חוטר ישי – 052-5237444

מדוע יעקב לא מצא את בנו בגן עדן?

מדוע אצל יעקב לא התקיים "חזקה על המת שנשכח מן הלב" אחר יוסף בנו? למה אף אחד מבני יעקב לא מסר נפשו כדי לחפש אחר אחיהם שנמכר למצרים? ויוסף עצמו, מדוע התמהמה במשך עשרים ושתיים שנה מלהודיע לאביו על מיקומו? • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

מאת הרב יוסף קרסיק
שליח הרבי ורב אזורי בת חפר - עמק חפר

ההתמודדות עם עוון המכירה של אחי יוסף, יוסף ואביהם יעקב

במאורע הקשה של מכירת יוסף וירידתו לגלות במצרים עוסק החלק האחרון של ספר בראשית, וממנו השתלשל ירידת יעקב ובניו וכל עם ישראל לגלות הקשה והארוכה בארץ מצרים למשך 210 שנה, דבר יסודי ומכונן, שהשפיע על העם היהודי עד סוף כל הדורות.

במאמר הנוכחי נתבונן ונתעמק בהתנהגות כל אחד משלושת הדמויות המרכיבות את האירוע הקשה, יעקב אבינו, עשרת אחי יוסף ויוסף עצמו.

יעקב – איך יתכן שיעקב הצדיק, המובחר שבשלושת האבות, התאבל והצטער על בנו אהובו 22 שנה? הרי בדרך-כלל האבל והכאב על מוות ואובדן דועך ונחלש בחלוף הימים ונשכח מלב קרובי המשפחה ומדוע אצל יעקב זה נמשך כל כך הרבה שנים?

על שאלה זו מסבירים חז"ל, כי רק מי שמת באמת נשכח מלב האבלים, "חזקה על המת שישכח מזיכרון האבלים", אבל יוסף הרי נותר בחיים ולא מת, לכן יעקב לא שכח אותו! אולם, זה עצמו דרוש הבהרה, מדוע באמת רק מת משתכח מהלב ולא אדם חי שחושבים ובטוחים כי הוא מת?

מוסבר בזוהר הקדוש שלאבל וצער על פטירת אדם שני ממדים – של הגוף ושל הנשמה: גם הגוף וגם הנשמה אבלים ומצטערים על המוות, וצער האבל דועך ונרגע בחלוף הזמן, כי הטבע האנושי של הגוף לשכוח. אט אט זיכרון המת פוחת ומשתכח מהלב, הצער והיגון נחלשים ברבות הימים. גם הנשמה של האבלים נרגעת ומתפייסת כשהיא חשה שנשמת הנפטר הגיעה למנוחה שלימה בגן עדן, בצל השכינה הקדושה – אז פוסק צערה ויגונה.

אבל כאשר קרוב המשפחה לא באמת נפטר, אלא הוא חבוי אי שם בעולמינו ואינו נמצא במנוחה בשמים, הרי למרות שאכן השכחה של הטבע האנושי שבגוף קיימת – הזיכרון והצער יפחתו כמו באדם מת, אך הנשמה אינה שוכחת ואינה נרגעת שכן היא לא חשה שיש לנשמת קרוב משפחתה מרגוע ומנוחה בגן-עדן, כי הוא עדיין חי בעולם. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר מדובר על נשמת איש קדוש כיעקב אבינו החש ורואה את גן-עדן ויודע בוודאות שיוסף בנו לא הגיע לשם.

יעקב אבינו חיפש את נשמת בנו יוסף בגן-עדן ומשלא מצאה שם, לא נח ולא שקט והמשיך צערו ואבלו. אדרבה, ככל שחלפו השנים ועדיין לא ראה את נשמת יוסף בגן-עדן, צערו הלך והתעצם מתוך דאגה עמוקה לנשמת בנו אהובו.

אף אחד מאחי יוסף לא התחרט?

מפרשי המקרא מסבירים את הצדדים ההלכתיים של מחשבת אחי יוסף, שחשבו שלפי דין תורה מגיע לו עונש מוות (לדעתם בעדותו לפני אביהם שהם חוטאים באיסורי עריות, באכילת אבר מן החי כו', הוא רצה לגזור עליהם עונש מוות, ואם כן הוא נחשב ל"עד זומם" שזמם להורגם, ועל פי התורה "ועשית לו כאשר זמם לעשות לאחיו" ומגיע לו על כך עונש מוות), לכן השליכוהו לבור מלא נחשים ועקרבים ארסיים ומכרוהו לעבד.

נשאלת השאלה: היתכן שבמשך

כל עשרים ושתיים השנים שחלפו מהמכירה עד שהם נאלצו לרדת למצרים כשהתחיל הרעב – אף אחד מהאחים לא התחרט על המכירה? אף אחד מהם לא ניסה לרדת למצרים, או לשלוח לשם שליח כדי שיחפש את יוסף וישחררו מהעבדות וישיבו לחיק אביו ומשפחתו? הרי מסופר כבר בפרשתנו שהאחים עצמם הכירו בטעותם וחטאם ואמרו "אבל אשמים אנחנו". מדוע אם כן, ההכרה בחטא לא הביאה אותם לעשות מעשה ולתקנו?

למרות שהשבטים החרימו וקיללו את מי שיגלה ליעקב שיוסף חי, הרי יש דרכים הלכתיות לבטל נדר וחרם. ועוד, היתכן שלאף אחד מהאחים הצדיקים לא היה מסירות-נפש עבור חיי יוסף שנמצא בסכנת נפשות ממשית במצרים? האם לאף אחד לא היה מסירות נפש כדי להציל את חיי אביהם יעקב שהצטער כל כך על מות בנו יוסף?

אמנם בזמן המכירה היה יעקב "רק" בגיל 108 שנה, בעוד שאביו וסבו חיו הרבה יותר שנים (יצחק נפטר בגיל 180 ואברהם נפטר בגיל 175) – אבל הם הרי לא חוו טרגדיות קשות כאלו וחייהם היו פחות מלאי צער וסבל. חוזרת השאלה: מדוע אף אחד מהבנים לא ניסה למצוא את יוסף ובכך להציל את חייו וחיי אביו?

נראה שהאחים חשבו שאם יוסף יתגלה ויתברר לאביהם האמת המרה, ששנאת בניו ליוסף הייתה כה איומה ונוראית, הדבר יגרום לו עגמת-נפש הרבה יותר גדולה מעגמת הנפש שחווה במצב הנוכחי באבלו על יוסף.

ייתכן שאחי יוסף חשבu לעצמם מיניה וביה: אם דרכו של יוסף היתה נכונה וחלומותיו מכוונים משמים – הרי כך או כך הוא יהיה מוגן משמים ולא ייפגע בשהותו במצרים (כפי שאכן היה למעשה). ואם אין אמת בדבריו ומגיע לו עונש מוות, אם כן, זה מה שמגיע לו – להיות עבד ולסבול במצרים.

> הדברים נבעו מעומק אמונתו הטהורה של יוסף הצדיק שהבין שירידתו למצרים הינה מכוונת משמים, וכך הוא הרצון האלוקי. יוסף האמין בהשגחת הבורא על הכל, והאמין שאילולי רצון הבורא הוא לא היה מגיע לארץ מצרים.

שאלות קשות על יוסף

שאלות קשות נשאלות גם על יוסף הצדיק: היתכן שלאחר שיוסף התמנה למשנה למלך מצרים, וכל האפשרויות היו פתוחות לפניו, הוא לא ניצל את האפשרות לעלות לארץ ישראל כדי לפגוש את אביו, או לפחות לשלוח אליו שליח להודיעו שהוא חי? איך זה שיוסף הצדיק לא עשה ככל יכולתו לקיים את החובה המוטלת עליו לכבד את אביו?

ובפרט שיוסף עצמו חשש כל השנים לחיי אביו, כפי שרואים שבעת ההתוודעות שלו לאחיו מיד שאל אותם "העוד אבי חי". אמנם הם סיפרו לו שהוא חי, אך הוא חשש שאביו עלול למות כל רגע בשל גודל צערו מהיעלמותו. זו הסיבה שהפציר באחיו שוב ושוב "מהרו ועלו אל אבי". אם כן, מדוע במשך כל תשע השנים האחרונות שהיה שליט והיו בידיו כל האפשרויות, לא הודיע לאביו שהוא חי?

התמיהה על יוסף היא עוד יותר גדולה: מדוע כשהתוודע לאחיו ושלחם להודיע לאביו שהוא חי, לא הלך הוא בעצמו לאביו בארץ ישראל, האם מצד מצוות כיבוד הורים לא יותר מתאים שיוסף ילך לאביו?

שליחות מכוונת

אפשר להסביר את הדברים בכך שהיה פה תהליך מסוים ומסודר. הדברים נבעו מעומק אמונתו הטהורה של יוסף הצדיק שהבין שירידתו למצרים הינה מכוונת משמים, וכך הוא הרצון האלוקי. יוסף האמין בהשגחת הבורא על הכל, והאמין שאילולי רצון הבורא הוא לא היה מגיע לארץ מצרים.

שלוש פעמים הדגיש בפני אחיו שהוא שליח משמים לארץ מצרים: "למחיה שלחני אלוקים לפניכם", "וישלחני אלוקים לפניכם", "לא אתם שלחתם אותי הנה, כי האלוקים".

יוסף האמין שהרצון האלוקי מכוון על כל אחד ואחד מהגורמים הקשורים לירידתו למצרים: בעבורו, בעבור אביו ובעבור אחיו. זו הסיבה שהוא לא שלח שליח לאביו, וכן הוא עצמו לא עזב את מצרים לקראת אביו. זו גם הסיבה שהוא לא כעס על אחיו נוכח מעשיהם הנוראים כלפיו. הוא האמין שיד ה' מכוונת את הכל, ועליו מוטלת השליחות להישאר במצרים, ועל כן הוא אינו יכול לעזוב אותה בשום אופן, אפילו לא לשם המטרה הנעלית והנשגבת של כבוד הורים.

• • •

מכל אחת מהדמויות האמורות אפשר ללמוד לקח ומוסר השכל לדורי דורות. נתמקד כאן בדמותו של יוסף הצדיק: על התמדתו בשליחות בכל מצב, אפילו כשזה גובה ממנו מחיר גשמי ומחיר רוחני, הוא מתמיד בשליחות האלוקית שהוטלה עליו.

התיקון לעוון מכירת יוסף יהיה בגאולה האמיתית והשלימה, אז יהיה החיבור השלם והאחדות בין כל שבטי ישראל, בין מלכות יהודה למלכות ישראל, ועל-ידי מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות באהבת ואחדות ישראל – נזכה במהרה בימינו לגאולה השלימה בביאת משיח צדקינו בקרוב ממש.

מקורות – לקוטי שיחות חלק י, עמוד 129. חלק טו, לפרשתינו. מפרשי המקרא ועוד. תגובות והערות-הארות יתקבלו בשמחה, למייל: ryk613@gmail.com

ב"ה **דירות סטודיו מפוארות להשכרה על בסיס יומי או שבועי**

✓ דירה בבניה חדשה ✓ חדרים יפים ורחבים ✓ מטבח מלא עם כל הציוד

✓ 5 דק' הליכה מ 770 ✓ שרות מלא ✓ חניה לרכב ✓ אופציה מיוחדת לקבוצות

לפרטים: 17183635084

להכריז ולפרסם את שמך הגדול

אחיי התמימים היקרים שביקרים, שלום וברכה מבית משיח!

הדלקת הנר הראשון בבית משיח, "ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה" לו יישר חילי, הייתי מברך את הברכה הזו בכל יום מימי החנוכה ב-770. אני צובט את עצמי שוב, לוודא שאני לא חולם... וואאאוו! זה אמיתי, אני אכן נמצא כאן. בית חיינו מלא מפה לפה, אנ"ש תושבי השכונה, התמימים ומאות ילדי ישראל הקטנים, כולם נקבצו ובאו לכאן ועיני כולם נשואות לאותו מקום. "הנה ראיתי מנורת זהב כולה" כן, זה לא תמונה ולא וידיאו וגם לא שידור של 770 לייו. אל מול עיני, על הבימה האדומה והמלכותית, למרגלות שלט "יחי אדוננו" על הקיר הצמוד לה, ניצבת במלוא הודה ותפארתה מעין "מנורת המקדש" החנוכיה המוזהבת של בית הכנסת של הרבי מלך המשיח שליט"א.

הקדיש החותם את חזרת הש"ץ מגיע לסיומו, שקט מוחלט משתרר באולם, רעד קל חולף בגופי כשאל הבימה עולה החזן הנודע (הזכור לכולנו משירת ה"יהי רצון" שלו בהתוועדויות של הרבי) הרב משה טלישעווסקי שמברך ומדליק את נרות השעווה הגדולים של החנוכיה. מאותו רגע מהדהד בחלל האוויר הניגון הנפלא והכל-כך מרגש, שירת "הנרות הללו".

בין חסידים מקובל הטעם לאורכו-היוצא-דופן של הניגון הזה, שחובר כך במיוחד ובכוונה תחילה על ידי מקהלת ה'חדר' של ליובאוויטש, בתקופה בה הרבי המהר"ש לא יצא אל הקהל וההזדמנות היחידה לראות את פניו הייתה בשעת הדלקת הנרות בחג החנוכה וזו הייתה מטרת החסידים לחבר ניגון ארוך ככל האפשר על נוסח "הנרות הללו" כדי להרוויח עוד כמה דקות יקרות בהם יוכלו החסידים לחזות בזוהר זיו פניו הק' של הרבי.

אם יש "ניגון דביקות" המבטא את הלך נפשו ודביקותו של החסיד בעבודת התפילה, "ניגון יחידות" של החסיד הנכנס אל רבו או גם "ניגון התוועדות" ו"ניגון שמחה", הרי שהניגון הזה של "הנרות הללו" כל-כולו מביע כמיהה והשתוקקות לראות את הרבי, כל תנועה ותג בניגון הזה הוא בעצם עוד רגע שבו רואים את הרבי. וכשאנחנו מנגנים את הניגון הזה כאן ב-770 בהדלקת החנוכיה במניין של הרבי שליט"א, הוא מזכיר לנו שוב ומעורר את התשוקה לראות כבר את הרבי שבוודאי נמצא איתנו כאן, ואנו רוצים לחזות בזוהר זיו פניו הקדושות בעינינו הגשמיות.

הציפייה הזו, הכיסופים והאמונה הללו, מתפרצים מליבנו בסופו של הניגון, באותם מילים שביטאו החסידים אל מול פני המלך, אותה הכרזה המתנוססת בשלט המיוחד שברקע החנוכיה, אותה שירה אדירה במנגינת "על ניסיך", אותה הצהרה שאיתה אנחנו יוצאים לעולם באופן של "להכריז ולפרסם את שמך הגדול" את "מתתיהו כהן גדול" שלנו – נשיא הדור, הרבי שליט"א מליובאוויטש – מלך ישראל וגואלו, שהעם כולו מקבל עליו מלכותו ברצון ומכריז בקול גדול: **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.**

יום ראשון, כ"ב כסלו

בזאל הקטן, מתקיימת הלילה התוועדות מיוחדת עם ר' **אברמק'ה קוזלינר**, לרגל יום היארצייט של אביו – ר' מוטל ע"ה. בהתוועדות יום הולדת לא' התמימים שהתקיימה הערב, שמעתי את הווארט הבא: שיעור החומש היומי, מספר לנו על חלומותיו של מלך מצרים, ש"אין פותר אותם לפרעה" ורש"י מבהיר לנו ש"פותרים היו אותם, אבל לא לפרעה" כל פתרונותיהם של יועציו וחרטומיו (שבע בנות אתה מולידו\קובר) לא היו לקורת רוחו ולא הניחו את דעתו.

לכאורה ניתן לשאול: מדוע? האם שבע שנות רעב נשמעות לו יותר טוב? במה זה עדיף על פתרון החרטומים? ה"שפתי חכמים מסביר זאת: "שהבין שחלום המלך הוא ענין כולל לכל המלוכה ולא רק לעצמו" לכן רק פתרונו של יוסף – הנוגע לעם כולו – סיפק אותו. כך גם בענייננו, חזונו של מלכנו משיחנו – הרבי שליט"א, שמיום הולכו לחדר ועוד קודם לזה "התחיל להתרקם בדמיוני ציור הגאולה העתידה" – הוא עניין כללי לכל מדינות מלכותו, לכל אנשי הדור. אין זה עוד עניין שולי או נספח – אלא תפקיד מרכזי ועיקרי הנוגע לחייהם של כל נתיני הממלכה.

יום שני, כ"ג כסלו

בימי קריאת התורה, אנו זוכים לארח כאן שמחות לרוב. מכל גווני הקשת, מכל העדות והזרמים, מכל השכונות הסמוכות ומכל רחבי הארץ והעולם מגיעים עמך ישראל לחגוג את ימי שמחותיהם בביתו של נשיא הדור מלך המשיח, ששמח בשמחתו של כל יהודי באשר הוא.

בתפילת מעריב, אנו מזהים כאן 'פנים חדשות' – קבוצת יהודים שהגיעו לרבי שליט"א לכבוד חג החנוכה, זוהי הקבוצה שמגיעה לכאן מידי שנה מאור יהודה, זה חמש שנים ברציפות. היהודים הם ממקורבי בית חב"ד בעיר בניהולו של שליח הרבי שליט"א, החסיד ר' **מנחם מענדל הכהן פרידמן**, את הקבוצה מלווה השליח המסור –

מעמד הדלקת הנרות ב-770, במוצאי שבת חנוכה

הדלקת החנוכיה במוצאי שבת

הרב **הראל רחימי** הדואג לכל צרכיהם ומשתדל למלא ולנצל את זמן הביקור ב-770 עד תומו.

יום שלישי, כ"ד כסלו

בצהרי היום, נבנית במה מיוחדת לצד בימת התפילות של הרבי שליט"א. הבמה מכוסה בשטיח אדום ומלכותי ועל הקיר הסמוך נתלה שלט מיוחד ומאיר עיניים של 'יחי אדוננו'. האמן ר' הירש פיקר שבנה את החנוכיה לפני שנים רבות, מגיע כמידי שנה, להרכיב בעצמו את החנוכיה המיוחדת שנבנתה בתבנית מנורת המקדש, על פי הציור בכתב ידו של הרמב"ם וכדעת הרבי שליט"א, הוא מציב אותה אחר כבוד על הבימה המלכותית, לשם לתהילה ולתפארת בית אלוקינו.

שעת תפילת מנחה קרבה, 770 מתמלא מפה לפה באנ"ש תושבי השכונה, כיתות שלימות של תלמודי התורה שהגיעו להשתתף במעמד וכמובן התמימים – חיילי בית דוד ובפרט תלמידי ה'קבוצה' שסערת הרגשות שמתחוללת בליבם ניכרת היטב על פניהם, עבור רובם זוהי הפעם הראשונה בה הם זוכים לחזות בהדלקת הנרות בבית המקדש. רעד קל חולף בגופנו, הרגע הגדול מגיע.. אל הבימה המיוחדת ניגש החזן הנודע הרב משה טלישעווסקי שבקולו הערב מנגן את ברכות ההדלקה וברכת "שהחיינו" שעבורנו – היא מקבלת לפתע משמעות אקטואלית מתמיד.

אחרי הדקות הנפלאות והמרגשות של שירת 'הנרות הללו', מסתיימת התפילה בהכרזת יחי אדירה של ילדי ישראל. התמימים מזדרזים לצאת ל'מבצעים' להביא את אורו של החג הגדול מבית משיח – 770 לכל רחבי עיר הבירה ניו-יורק. בשעת לילה מאוחרת מגיע בשערי המקדש המשפיע ר' עופר מידובניק, עבור התמימים – ברגע זה ניתן האות לפתיחתו של שבוע מלא וגדוש בהתוועדויות חסידיות פעילות ומרתקות בלילות חג החנוכה.

יום רביעי, כ"ה כסלו - א' דחנוכה

עוד מאתמול בלילה מוכנים ספסלי 770 לקליטת כינוס הילדים הגדול שמתקיים כאן היום מטעם ארגון 'צבאות ה'. אחרי התפילה מפונה בית הכנסת לחלק שמתחת לעזרת הנשים ואת המקומות תופסים אלפי ילדי ה'שכונה' שבמשך כמה שעות נהנים מכינוס חנוכה מהנה ומרתק, בסיומו שרים הילדים את סיסמת 'צבאות השם' "ווי וואָנט משיח נאַו" בשפות: עברית, אידיש, רוסית, צרפתית, סינית ועוד... תינוקות של בית רבן הם "משיחי" של הרבי שליט"א – דבר שניכר בחיות המיוחדת שלהם בעניני משיח וגאולה.

בבית משפחת וואגל, מתקיימת התוועדות פעילה במיוחד עם המשפיע ר' עופר מידובניק שמתוועד על כך שתפקידנו כתמימים וחסידים הוא להתמסר לעניניו של הרבי ולהיות בטלים אליו תמיד – לעשות מה שנדרש מאיתנו. בהתוועדות מוצא המשפיע משל נפלא לעבודת ה' ממכשיר הgps – ראה במסגרת.

יום חמישי, כ"ו כסלו - ב' דחנוכה

הקבוצה מאור-יהודה, מתוועדים הלילה יחד עם שליח הרבי שליט"א באקוודור ר' תומר רותם שמרתק אותם במשך שעה ארוכה בסיפורים מיוחדים ומרתקים מחיי השליחות בעירו. תלמידי ה'קבוצה' מתאספים הערב שוב, לכבוד שמחת החתונה של הת' יוסף גרינוולד שאחותו נישאת הלילה בארץ הקודש, וגם הוא – כמו רבים מחבריו – נשאר כאן אצל הרבי, למרות הכל – כדי לא לעשות אף חור ("לחזור לחור..") בשנת הקבוצה התמימה והשלימה.

יום שישי, ז"ך כסלו - ג' דחנוכה

בשעות הבוקר, עוברת על יד 770 הלוויתה של הנערה **שיינא בארוויץ** ע"ה, שנפטרה עקב מחלה קשה רח"ל. אנחנו, תלמידי ה'קבוצה' – חבריו של אח הנפטרת, מקבלים את הבשורה הקשה בזעזוע וכאב נורא. הדבר היחיד בעולם, שיוכל לנחם אותנו – הוא ההתגלות המלאה והמושלמת של הרבי מלך המשיח שליט"א ברגע זה ממש. בעילוי הנשמה הגדול ביותר – בהתלבשותה בגוף גשמי כאן למטה ובתחיית המתים בגאולה השלימה.

לדברים משמחים יותר: בסיום תפילת שחרית, לפני היציאה ל'מבצעים', אני פוגש כמה תמימים צעירים מישיבת תות"ל בנתניה שזכו לטוס לכאן – לקראת ה' טבת, במסגרת מבצע לימוד מיוחד שהתקיים

"משולחנות הפארברייגענ'ס"

פנינים, סיפורים, אמרות וניצוצות משולחנות ההתוועדויות.

משל ה GPS- חישוב מסלול מחדש

מהתוועדות המשפיע ר' עופר מידובניק שיחי' – משפיע ישיבת חח"ל צפת, שהגיע השבוע לבית חיינו: כשעושים פנייה שאיננה נכונה ולא נוסעים לפי ההוראות, מודיע מכשיר ה gps על "חישוב מסלול מחדש" – הוא לא נופל ולא נשבר מהטעות שעשה הנהג, במקום זה הוא מראה לו שוב, מחדש, את הדרך הנכונה והישרה להגיע אל היעד. כך גם בחיים – כשקורה לפעמים שנופלים, שטועים ומתבלבלים בדרך אל היעד – אין מה להתייאש ולהיכנס לעצבות. פשוט צריך "לחשב מסלול מחדש" – לקום, להתנער ולהתייצב שוב מול ההגה, לחשב את המסלול, את המשך הדרך הנכונה, הישרה והבטוחה.

ההמנון שבלב הסערה - משיח נאו!

בכינוס לחיילי צבאות ה' שהתקיים בחנוכה ה'תשמ"א, בתחילת השיחה לילדים, הרבי פתח את דבריו בהגדרת התפקיד והמטרה המיוחדת במלחמתם של חיילי צבאות ה' בזמננו זה, המתבטא בסיסמה אותה שרנו זה עתה (אחרי אמירת י"ב הפסוקים) בהכרזה והודעה בקול גדול: "ווי וואָנט משיח נאַו!" – להביא את הגאולה האמיתית והשלימה – נאַו! ובעצם, זוהי הרי מטרתם של היהודים בכל הדורות – שהמשיח יבוא מייד – נאו!

לפתע, השתנה טון הדיבור של הרבי, שהחל לדבר בתוקף ובחריפות: "אין שום מקום וזהו פלא הכי גדול שיהודי ח"ו יאמר שהוא לא רוצה, או לא מחזיק ולא "ניחא ליה" שילדים שרים "ווי וואָנט משיח נאַו"..." והרבי זועק בכאב, כיצד יכול להיות דבר מוזר שכזה? הרי הוא בעצמו מבקש זאת 3 פעמים בכל יום, בשעת תפילת שמונה עשרה בעומדו לפני הקב"ה, הוא מתפלל ש"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" שמשיח יתגלה ויבוא ב"מהרה" – "נאַו". והוא ממשיך ואומר "כי לישועתך קווינו כל היום" בכל רגע ורגע במשך היום מצפים היהודים להתגלות משיח צדקנו "נאַו" וכיצד יכול יהודי לבוא ולומר שלא מתאים לו שמבקשים את המשיח עכשיו?

כששומעים את השיחה הזו, קשה לנו להבין: למה הרבי מכניס את הילדים ומערב אותם ב"מחלוקת-פנים-חרדית"? למה הרבי צועק על מישהו שמתנגד דווקא באמצע כינוס של ילדים קטנים? אבל כשיודעים את מה שהתרחש באותו יום, כמה שעות לפני כן – התמונה מתבהרת:

בבוקרו של אותו יום, התקיימה בשכונת בורו-פארק הסמוכה מסיבת חנוכה מרכזית לכל ילדי בתי הספר החרדיים בעיר ניו יורק. במהלך הכינוס עלו לבמה כמה מקהלות מבתי הספר השונים, כשכל מקהלה הופיעה עם שיר משלה. כשעלתה אל הבמה מקהלת חיילי צבאות ה' של בית הספר החב"די בקראון-הייטס, היא פצחה כמובן בשירת הסיסמא: "ווי וואָנט משיח נאַו!"

[באותה שנה, כשרק התחיל "צבאות השם" – הסיסמא הזו הייתה חדשה למדי ואפילו בין החב"דניקים היו שהתקשו לקבל אותה... (עיין ערך אותה התוועדות בה הסבא הזקן הסמיק מכעס לשמע נכדו הקטן המנגן את השיר הזה, כשבשיחה שלאח"ז הרבי זועק על כך..) בקרב העולם החרדי – חולל הניגון הזה סערה אדירה והיו כאלה שהתנגדו בחריפות לדרך זו של תביעת הגאולה מהקב"ה וטענו על "דחיקת הקץ" וכהאי גוונא, מובן ששירת שיר כזה בכינוס כללי של ת"תים חרדים – חוללה סערה לא קטנה...]

כשסיימו הילדים את שירתם, עלה אל הבמה "איש חינוך" חרדי שהיה ממארגני הכינוס, ובאנגלית רהוטה "הסביר" לילדים ששיר זה, הוא "שיר של חב"ד"... אבל אנחנו, לא מזדהים איתו והוא איננו מתאים לרוחה של היהדות החרדית... רחמנא ליצלן...

הרבי שליט"א לא חיכה ועוד באותו היום הוא ענה על הטענות בתוקף הכי גדול, כשהוא עושה זאת בשיחתו המיוחדת לילדים. כדי שאותם ילדים ששמעו באותו יום דברים נגד "משיח נאַו" ישמעו את התשובה וידעו את האמת. הרבי לא מתפעל מהטענה שכאילו לא כדאי להכניס ילדים קטנים ל"נושאים שנויים במחלוקת" אלא הוא אומר להם את הכל בצורה הברורה ביותר – כי גם ילד קטן צריך לדעת שעם האמת הולכים עד הסוף ולא מתפעלים מאף אחד – גם אם הוא נחשב ל"איש חינוך"...

בישיבתם והקדימו להגיע, כבר לשבת חנוכה. רק לראות את ההתרגשות והשמחה האופפת אותם – כבר נותן טעם חדש לשהות במקום הקדוש הזה במשך שנה שלימה. שעת הלחץ של יום שישי השבוע, דווקא מצאה את כולם, כולל האברכים, בעלי המשפחות, אנשי העסקים, הנשים והילדים הקטנים, כמו גם התמימים שהזדרזו לחזור מה'מבצעים' ולהשתתף בהדלקת החנוכיה המרכזית, אחרי תפילת מנחה, יחד עם הרבי שליט"א ושירת "הנרות הללו" המרגשת בכל יום מחדש, במקום המקדש דלעתיד.

ליל שבת חנוכה, 770 עמוס במתפללים ובאורחים, כולם כאן מצפים להתגלותו של הרבי מלך המשיח שליט"א. ציפייה שמתפרצת בעוצמה אדירה בשירת "יחי אדוננו" הסוערת בסיום ה'לכה דודי' בקבלת השבת. אחרי סעודת השבת, מתאספים התמימים בזאל הקטן להתוועדות מיוחדת עם המשפיע ר' **עופר מידובניק**, ההתוועדות היא גם לרגל ה'שלום-זכר' לבנו של הרה"ח **יוסף יצחק קרץ** והיא נמשכת עד לשעות הלילה המאוחרות.

שבת מברכים מקץ - שבת חנוכה

"אמירת כל התהלים בהשכמה" מתחילה בשעה 8:30, בתחילת קריאת התורה אי אפשר שלא להיזכר בשיחה המיוחדת של הרבי שליט"א בשבת זו בשנת ה'תנש"א על כך שיהודי – שמונח תמיד ב"אחכה לו בכל יום שיבוא"

חלק מקבוצת המקורבים שהגיעו לרבי מאור יהודה – מסורת של חמש שנים

משחק המלכים בבית חיינו, בליל 'ניתל'

אזי מייד כשהוא שומע "מקץ" חאַפט ער זיך (= מתעורר הוא) אההה!.. זה קץ הגאולה. וכשהוא שומע בהפטרה: "הנה ראיתי מנורת זהב כולה" הוא מייד נזכר במנורת בית המקדש.

השעה 1:30, הקהל פורץ בשירת יחי אדירה. במהלך ההתוועדות מתנגנים שוב ושוב ניגוני חג החנוכה. בשולחן המרכזי, מול מקומו הק' של הרבי שליט"א, אני רואה את חברי הקבוצה שהגיעה מאור יהודה שיושבים כאן ומרימים כוסית "לחיים" לרבי ומבקשים את התגלותו. מרגש לראות יהודים יקרים ותמימים שגדלו במקומות אחרים – כיצד הם מקבלים בפשטות את האמונה שהרבי מלך המשיח חי וקיים ונמצא כאן ב-770 ומשקיעים את כספם כדי להגיע לכאן, להיות עם הרבי בחג החנוכה.

בסיום תפילת מעריב, אנו זוכים שוב להשתתף בהדלקת חנוכיית המקדש ובשירת "הנרות הללו" אל מול פני המלך. עם צאת השבת, נכנס ליל ה"ניתל" שממלא את בית חיינו בעשרות זוגות של תמימים ואברכים צעירים ומבוגרים המשחקים במשחק המלכים הידוע "שח-מט". ראוי לציין שמבית 'ועד חיילי בית דוד' ראה אור קובץ מיוחד אודות המשחק הידוע מהתמונה, של הרבי שליט"א והרבי הריי"צ משחקים בשח-מט.

בביתו של החסיד ר' **עמוס כהן** מתקיימת התוועדות מיוחדת לרגל ה"פינפטען ליכטל" התמימים מגיעים בהמוניהם וההתוועדות נמשכת על לשעות הקטנות של הלילה.

אחים, תמימים אהובים!

לאורכו של 'דבר מלכות' מקץ, מסביר ומפרט הרבי שליט"א את תהליך התגלות ה'שמן שבתורה' בהדרגה. מנס החנוכה, דרך התגלות תורת החסידות בי"ט כסלו וממשיך בכל רבותינו נשיאנו. כשהחושך גובר – האור גובר ומתגלה בעוצמה חדשה. הרבי ממשיך ומוסיף שגילוי השמן הוא (לא רק בגלל התגברות החושך אלא) גם ובעיקר בגלל שהולכים ומתקרבים לביאת המשיח – שעל ידו יהיה שלימות גילוי השמן בגאולה השלימה – אז יהיה עיקר הלימוד בשמן שבתורה: "..**ולכן, ככל שהולכים ומתקרבים להתגלותו של משיח צדקנו, הולך ומוסיף בהגילוי דשמן (רזין דרזין) שבתורה, שזוהי ה'טעימה' (טועמי' חיים זכו) מתורתו של משיח**".

כשאנחנו לומדים את הקטע הזה, אנחנו עוצרים וחושבים לרגע: אם ככל שמתקרבים להתגלות המשיח – הולך ומוסיף (ע"י רבותינו נשיאנו) בהתגלות השמן שבתורה, אז מהו ה'שמן שבתורה' הכי אחרון, הכי עדכני והכי הכי 'שומני'? כן, בדיוק! שיחות ה'דבר מלכות' המופלאות, הן הם הגילוי האחרון והנעלה ביותר (– שהרי 'מוסיף והולך' בגילוי) של ה'שמן שבתורה' – וזוהי גם הטעימה מתורתו של משיח. ההתקרבות לביאת המשיח – היא גם הסיבה להתגברות החושך בעולם, שזה (ממשיך לפי כל הקו הכללי בשיחה) הולך ביחד. ככל שמתגלה האור – מתגלה החושך בהתאם לכך. ובענינו, יחד עם גילוי השמן והאור הגדול ביותר שהיה מאז ומעולם – שיחות ה'דבר מלכות' במקביל ממש – מתגבר גם החושך, ובהתאם.

וכדי להתמודד ולהלחם אל מול החושך העכשווי, אי אפשר לעמוד ולאחוז בגילוי האור הקודם, כי הוא מתאים – רק לפי ערך החושך הקודם, ולא לחושך העכשווי-שגדל יותר, כדי להתמודד מולו חייבים להשתמש ולאחוז באור העכשווי-הגדול יותר. ובענינו, בכדי לעמוד מול הניסיונות והחושך הנורא בזמננו, חייבים, אבל פשוט חייבים ואי אפשר בלי זה, לאחוז ולהיות חדור באור ה'דבר מלכות' שרק איתו אפשר להתמודד ולעמוד בניסיונות בחיי היום יום. וכנראה במוחש...

כמו שבזמן הרבי הרש"ב, כשנתייסדה תנועת ההשכלה, לא הספיק גילוי האור מתורתו של אדמוה"ז והוכרחה הקמת ישיבת 'תומכי תמימים' שרק אורה יכל לנצח אל מול המשכילים. כך אי אפשר להסתפק כעת באור ה'ליקוטי תורה' ואפילו לא ב'לקוטי שיחות' – של הדור השביעי מהשנים הראשונות. כי אל מול החושך שהתגבר אי אפשר לעמוד בלי ה'דבר מלכות' של השנים האחרונות, המאיר את דרכנו ומוליך אותנו בדרך הישרה, הקלה והמהירה ביותר "לחיות עם הזמן דימות המשיח". עם האור האחרון הזה – נצעד לגאולה השלימה תיכף ומייד ממש!

להתראות בחגיגות ה"דידן נצח" האמיתי והגדול

בהדלקת מנורת הזהב בשמן הטהור עם הרבי מלך המשיח שליט"א

בבית המקדש השלישי המחובר ל-770, **מענדי**.

מר יוסי דגן: "חסידי חב"ד הינם שותפים מלאים במפעל ההתיי

"מי שמעודד את האנרכיסטים - שלא יטיף לנו מוסר!"

בעקבות ההרס במצפה יצהר בשבוע שעבר והאירועים האחרונים בשומרון, פגשנו לראיון את מר יוסי דגן - יו"ר המחלקה האסטרטגית של המועצה האזורית שומרון - ושמענו ממנו על התחושות הקשות של המתיישבים, על האבסורד של החוק הישראלי ועל הפעילות הנרחבת לחיבור כל עם ישראל לחבלי ארץ האבות • ראיון סוער

מאת: שלום בער קרומבי

יוסי דגן – יו"ר המחלקה האסטרטגית של המועצה האזורית שומרון – מוכר כדמות פעילה ביש"ע. הוא מנצח על מספר פרוייקטים חדשניים, שנועדו להיאבק בגזירת העקירה כבר כעת, לפני שהממשלה תציג תוכנית משלה לעקירת ישובים. הוא פועל במספר חזיתות ובין השאר אירח בשנתיים האחרונות מאות סיורים ביש"ע של מעצבי מדיניות ודעת קהל, שהגיעו לבקר בשומרון כאורחיו של ראש המועצה מר גרשון מסיקה. פעילותו של דגן מוגדרת כפעילות אסטרטגית, כחלק מהמסר שאסור לחכות עד שהעקירה תתפוס אותנו בפתח הבית – אלא יש לפעול בכל האמצעים כדי להסיר מסדר היום את הדיבורים על עקירת יישובי יש"ע, הילי"ת.

בימים אלו עיסוקיו של דגן רבים. הוא מעורה במאמצים למנוע את הריסת המאחזים ובפעילות הסברתית כדי לחבר את עם ישראל לחבלי המולדת של ערש אבותיו. במועצה האזורית שומרון לא נחים לרגע

ופועלים במלא המרץ כדי ליצור מהפך בדעת הקהל הישראלית, בד בבד עם המשך הבניה בשומרון, שמתקדמת בקצב איטי למרות ההקפאה הקשה שהנחיתה עליהם ממשלת נתניהו.

מה קורה עם רמת גלעד? מדברים על כך שיש הסכם שימנע את העקירה.

המצב כעת אינו ברור. בלית ברירה, כדי למנוע מלחמת אחים, החליטו המתיישבים בגבעה להגיע להסדר לפיו יועתקו מספר מבנים בתוך הגבעה ויועברו מהקרקע שעליה יש מחלוקת עם בג"ץ לקרקע השניה שאת המסמכים של הרכישה שלה מחזיק משה זר. ההסדר הזה אמור למנוע מלחמת אחים והוא נעשה בגבורתם של המשפחות שמבקשות למנוע שנאת חינם.

אתה חושש שברק יעשה מחטף למרות ההסכם, כמו שעשה במגרון?

לפי הדיווחים, ראש הממשלה נתניהו הורה לברק שלא לבצע יותר מחטפים מהסוג של מגרון ולא לשלוח חיילים להרוס בתי יהודים ביש"ע בלי לתאם איתו. אנחנו יודעים שברק מסוגל לעשות דברים חמורים, אבל מקווים שהוא יגלה קצת אחריות ולא יצית את השטח לחינם.

איך אתה מסביר את הסיפור של רמת גלעד? הרי הקרקע מוחזקת כחוק ואין על כך עוררין.

היום המצב בשומרון הוא שיש

שבות ביש"ע ואנו שואבים מהם כוח ועידוד בימים קשים אלו"

סיור תקשורת בשומרון. מימין: יוסי דגן, לידו יואב צור, עורך עיתון 'מעריב', ומשמאל נפתלי בנט, מנכ"ל מועצת יש"ע

אפליה חמורה נגד יהודים. הערבים בונים בכל פינה בלי היתרים ואף אחד לא מעלה על הדעת להרוס להם את הבתים כחוק, בזמן שאת היהודים רודפים כל הזמן ומונעים מאיתנו לבנות אפילו דיר עיזים. המדינה מחברת לתשתיות של מים וחשמל כל יום בתים של ערבים שצריכים צו הריסה בכל יהודה ושומרון ואת בתי היהודים הורסים באמצע הלילה כמו בסדום.

רק בשבוע שעבר שלח שר הביטחון מאות חיילים להרוס בית אחד ודיר עיזים במצפה יצהר ואילו ממש מול מצפה יצהר – בכפר ערבי עוין – הוקם לאחרונה מסגד גדול על אדמת מדינה. תנועת "רגבים" עתרה נגד בניית המסגד ודרשה את הפסקת העבודות במקום ובג"ץ אכן הורה למדינה להפסיק את בנייתו, אבל בשטח לא רק שבניית המסגד לא הפסיקה, אלא הוא נבנה וחובר לתשתיות על-ידי המדינה עצמה.

הסיפור של רמת גלעד הוא דוגמא מצוינת לעוולה של הממשלה וכל הגורמים הממשלתיים. מוסדות המדינה – החל ממשרד המשפטים ומהמנהל האזרחי – מתגייסים לגזול קרקע פרטית של משה זר. גם אם יאמרו שיש בעיה ברישום של הקרקע, יש לנו תקדימים שבג"ץ הכריע שלא להרוס בתי משפחות גם אם יש בעיות ברישום הקרקע. למשה זר עצמו יש עוד קרקע שעליה בנה משרד השיכון בטעות את הישוב ברקן – למרות שהיא קרקע פרטית שלו. זר עתר נגד המדינה על בניית הישוב על קרקע פרטית שלו ושם פסק בית המשפט שעל המדינה לפצות את משה זר ובלבד שלא להרוס את הישוב, כדי לא לגרום עוגמת נפש למשפחות שבנו את בתיהם על קרקע פרטית רק בגלל טעות במסמכים. לעומת זאת בסיפור של רמת גלעד החליט בג"ץ שבגלל בעיה טכנית של מסמכים על המדינה להרוס את בתי המשפחות, כשאין אפילו ערבי שיסכים לטעון שהוא הבעלים של הקרקע.

ומה קרה במגרון?

גם במגרון המתיישבים רכשו את הקרקעות כחוק וכשאנשי השמאל עתרו לבית המשפט, השופטים אפילו לא ביקשו ראיות. "שלום עכשיו" עותרים לבית המשפט בלי שהם מציגים ערבים שטוענים בעלות על הקרקע – כי פשוט אין כאלו – או שהם מציגים ערבים שמשקרים שהם הבעלים, בלי כל ראיות. ההוכחה לכך שהפרקליטות בכלל לא בודקת את הראיות היא מכך שאחרי שבג"ץ הורה להרוס את הישוב מגרון החליטו אנשי השמאל להגיש תביעה אזרחית נגד המדינה. הם תבעו פיצויים על כך שהמדינה הקימה את הישוב על אדמה, שכעת בג"ץ טוען שהיא שייכת לערבים.

למרבה הפליאה ביום שבו נקבע הדיון בבג"ץ החליטו הערבים ש"שלום עכשיו" טענו שהם הבעלים, למשוך את התביעה ולבטל את הדיון. הסיבה היתה בגלל שלא היו להם כל ראיות. אז, שהדיון נגע לתביעה נגד המדינה ודרשו מהמדינה לשלם פיצויים, החליט בג"ץ שצריך לבדוק את הראיות, ואילו כשמדובר על הרס בתי משפחות יהודיות – מותר לגרש משפחות ולהרוס להם את הבית.

האבסורד בסיפור של מגרון זועק לשמים, כיון שאחרי שהערבים משכו את התביעה ובית המשפט נוכח לראות שאין להם אף ראיות לבעלות על הקרקע, החליט בית המשפט שלא לבטל את הצו להריסת הישוב! בג"ץ מתייחס למתנחלים כמו לאזרחים שאין להם אף זכויות. כשמגיעה תביעה נגד מתיישבים לא מתקיים דיון ענייני ולאנשים שבתיהם עומדים בפני עקירה לא מתאפשר אפילו להשמיע את דברם בבית המשפט.

כל הנושא של הקרקעות ביש"ע נמצא היום באפליה בוטה וגזענית נגד יהודים. היום ערבי מקבל יחס מועדף ולמתיישבים מתנהגים כמו בסדום. העוול הזה זועק לשמים.

•

ההקפאה הרשמית הסתיימה. השאלה אם גם ההקפאה בשטח הסתיימה?

המצב כיום הגיע לשפל שלא היה מעולם. גם ממשלת אולמרט אישרה לבנות ומעולם לא הפסיקו את המשך ההתפחות מעבר לקו הירוק. ממשלת נתניהו היא הממשלה הראשונה שמקפיאה באופן מוחלט את כל הבניה ביש"ע. מצב גרוע כפי שיש כיום לא היה אף פעם ביש"ע.

ובכל אופן לא שומעים את המחאה שלכם.

למה שרק אנחנו נקים קול מחאה? למה שהציבור לא יתעורר ויזעק? הרי זה לא עניין פרטי של תושבי השומרון. מדובר כאן על עוול כלפי כל עם ישראל. אנחנו קוראים לציבור להתעורר ולצאת מהתרדמה. הציבור חייב לצאת לרחובות, להפגין, לשלוח מכתבים ללשכות השרים וחברי הכנסת שייצאו מהאדישות, לקיים תפילות להצלת המצב. אנחנו קוראים לציבור להיות שותף באופן פעיל בחיזוק השומרון ולבוא לבקר בישובים.

אני רוצה לציין שחסידי חב"ד מגיעים לשומרון לעיתים קרובות ואנחנו פוגשים כל הזמן את הפעילות הברוכה שלהם בישובים. אני בהחלט חושב שחסידי חב"ד שותפים פעילים במאבק ומחזקים אותנו ואני קורא לכל חסיד להיות חלק מפעילות זו. לא מדובר על ענין פרטי שלנו אלא על ענין כללי של עם ישראל. צריכים לצאת בדרישה ברורה לממשלת נתניהו להתעשת כעת לפני שיהיה מאוחר ולהפסיק את גזירת הכליה הנוראית שהנחית ראש הממשלה על ההתיישבות.

לבינתיים נהרסו רק בתים בודדים שנבנו מיד מחדש.

הנזק של הפגיעה בהתיישבות הוא עצום ולא משנה אם בנו את הבתים מחדש. הערבים קמים בבוקר ורואים מאות שוטרים – ולפעמים אלפים – באים להרוס בתי יהודים, כשהם עצמם בונים בחופשיות. זהו חילול ה' נוראי. מצד אחד מתקיים בנו "כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ" וכבר שנה שניה ברציפות המועצה האזורית שומרון נמצאת במקום הראשון בקצב הגידול, למרות הגזירות של נתניהו. אבל תאר לעצמך מה היה קורה בלי ההקפאה? היינו יכולים לבנות כל שנה 35,000 יחידות דיור לזוגות צעירים ולפתור את מצוקת הדיור. מדברים על משבר הדיור, אבל הממשלה לא מוכנה לאשר לנו בניה מעבר לקו הירוק. אנחנו לא מבקשים מהממשלה שתעזור לנו לבנות, אלא רק שלא תמנע ממנו.

אלו שכונות עומדות כעת בסכנת החרבה?

המאחזים שנמצאים בסכנה מוחשית הם אלו שבג"ץ הורה להרוס בחודשים הקרובים, ביניהם השכונות הסמוכות לבית-אל בהם מתגוררים מאות משפחות, וכן מגרון ועמונה. באחת השכונות האלו מתגורר גם בנו של הרב דיקשטיין הי"ד, שאביו נרצח לפני עשר שנים בפיגוע ירי מזעזע. התושבים בשכונות האלו קיבלו משכנתא מהממשלה כדי לבנות את בתיהם, בזמן בו אהוד ברק כיהן כראש הממשלה. לא יתכן שכיום מבקשת המדינה להרוס בתים של אלף משפחות, בלי הוכחות רציניות בבית המשפט.

מתנהל כיום מעגל סגור, בין ארגוני השמאל העותרים לבג"ץ, הפרקליטות ובג"ץ עצמו והמנהל האזרחי. יד אחת עותרת לבג"ץ לא כל הוכחה, היד השניה מאשרת את התביעה והיד השלישית מגיעה ומחריבה את בתי המתיישבים. הבעיה האמיתית היא שאין אף אחד שיעצור את הפשע הזה. ראש הממשלה שלנו מפחד לשלוט. הוא נבחר על מצע של תנופת בנייה ביהודה ושומרון, אבל בפועל נוהג במדיניות של שמאל קיצוני.

אף אחד לא בחר בראש הממשלה הזה בגלל האופי המיוחד שלו או בגלל סגולות יחודיות שיש רק לו. הוא נבחר רק בגלל המצע הימני שהציג. הרי אפילו הפוליטיקאים של הליכוד הם מאותו סוג פוליטיקאים של מפלגת קדימה. כל ההבדל בין הליכוד לקדימה בבחירות הקודמות היה בהתייחסות לגבי הנושא של שלימות הארץ. ההבדל בין ההבטחות לפני הבחירות לבין המצב בשטח ביש"ע מעורר בנו תחושות מאד קשות ואנחנו לא מוכנים לקבל את זה.

•

"תג מחיר" פגע בהתיישבות?

הנושא של "תג מחיר" מנוצל להסתה קשה ביותר נגד ההתיישבות ולעיתים מגיע לרמה של עלילות דם. ההתיישבות כולה מתנגדת להרמת ידיים ופגיעה בחיילי צה"ל ואנחנו לא צריכים לקבל הטפות מוסר מאנשים שהחבר הכי טוב שלהם היה ערפאת ימ"ש או רוצחים אחרים. הם לא יטיפו מוסר לאנשי ההתיישבות איך צריך לכבד את חיילי צה"ל. בהתיישבות יש הסכמה ברורה, כאיש אחד, שאסור לפגוע בחיילים.

יחד עם זאת צריכים לדעת שהרבה מהמקרים שדווחו על "תג מחיר" התבררו בסוף כעלילות שנטפלו על הצעירים שלנו. רק לאחרונה התפרסם שמספר ערבים מיפו, יחד עם עורך דין יהודי, רצו לעשות סגירת חשבונות עם איש דת מוסלמי מיפו, והחליטו להטמין מטען נפץ מתחת למכונית שלו. כדי להסוות את העקבות שלהם בפרשייה הם תכננו לרסס על המסגד של אותו איש דת כתובת "תג מחיר", כדי להפיל את הסיפור על המתיישבים. מה היה קרה אם המזימה שלהם היתה מצליחה? הם היו מרססים "תג מחיר" וכל העולם היה זועק נגד המתיישבים בעלילת דם נוראית. גם הסיפור של ניתוץ המצבות ביפו ביום-כיפור, שגרר תגובות קשות נגד המתיישבים, התגלה כפרובוקציה של אוהדי קבוצת כדורסל מסויימת. היו עוד מקרים, כמו רועה צאן ערבי שטען בתקשורת שמתנחלים שרפו לו את העדר ובמשך מספר מהדורות חדשות התקשורת חגגה עם הסיפור ואחרי זה התברר שהשריפה פרצה מאש שהוא בעצמו הדליק.

בכל הסיפורים האלו שפכו את הדם של המתיישבים, עד שהתבררה האמת המרה. לא פעם התגלו פעילי שמאל וערבים שעקרו עצי זית כדי להעליל על המתיישבים. אנחנו מורגלים בעלילות האלו ולכן אנחנו לא מתפעלים, אלא קוראים לתקשורת לגלות אחריות ולא להסית סתם נגד המתיישבים. לצערנו כיום התקשורת בארץ ישראל נוהגת בחוסר אחריות בכל הנושא הזה ומלבה את ההסתה.

אני רוצה להזכיר לכל יפי הנפש שבבילעין מתקיימות הפגנות כבר שנים מידי יום שישי ועד היום נפצעו במהומות למעלה ממאה וחמישים חיילי צה"ל, כשחייל אחד איבד את אחת מעיניו מאבן של פעיל שמאל. איפה היו אז אלוף פיקוד המרכז? למה אז הוא לא עשה מסיבת עיתונאים? אף פעם לא שמענו שהתקשורת עושה שבוע תשדירים מיוחד אחרי כל הפגנה בבילעין, אבל כשמדובר על אירוע חד-פעמי של צעירים מיש"ע מיד נזעקת התקשורת להגן על חיילי צה"ל.

בפועל אותנו לא צריך לחנך לאהבה לצה"ל, כי הנתונים כיום הם שאחד מכל ארבעה מהמתגייסים ביש"ע משרת כקצין. אלו שמטיפים לנו כיום מוסר, חיים בסביבה בה לא משרתים בצבא ואם כבר מתגייסים – הולכים לשרת בעיתון "במחנה".

איך אתה מסביר את ההסתה הקשה הזו?

השמאל מבין כיום להיכן הדרך שלהם מובילה ולאן מובילה הדרך של ההתיישבות ושל אלו שדבקים בתורת ישראל. רואים שכל מי שקשור לערכי היהדות מצליח לגדל דור מחונך למופת, שבניו תורמים מעצמם לעם ישראל והם סמל של חינוך שורשי מוצלח. הנתונים של השנתיים האחרונות מעידים כי למעלה מחמישים אחוז מתלמידי כיתות אל"ף בכלל בתי הספר בארץ ישראל לומדים בחינוך דתי או חרדי.

אלו שמסיתים נגדנו עושים זאת בגלל שהם מקנאים בנו ומנסים לגרום לציבור האמוני להיות שפוף. הם מנצלים בכל כוחם אירועים שוליים כדי להלך עלינו אימים בניסיון להשפיל את הציבור שמאמין בתורת ישראל. אנחנו לא ניתן להם את ההרגשה הזו כמובן, אלא נמשיך לפעול מתוך גאווה, כפי שחונכנו וכפי שמורים לנו רבותינו. אנחנו לא קשורים לאירועים שוליים כאלו ולכן אין לנו צורך לגנות אותם או להתנער מהם, כי זה פשוט לא אנחנו. הציבור ביש"ע הוא ציבור ערכי ומאמין, שפועל מתוך הכוונה של תורה וכפוף להוראות רבותיו ואין צורך להגן עליו מול אלו שמתחבקים עם רוצחים ומעודדים את שחרורם של רוצחי עמנו.

חסידי חב"ד מבקרים בשומרון כחלק מפרוייקט "משקפת"

אתה רואה קשר בין ההסתה נגד הציבור החרדי לבין ההסתה נגד המתיישבים?

בוודאי. אותם אלו שמסיתים נגד ההתיישבות ביש"ע הם אלו שמוציאים את השנאה נגד הציבור החרדי. הבעיה שאנחנו לא פועלים ביחד, באחדות. כל פעם שמתקיפים את הציבור החרדי, יושב הציבור הדתי מהצד ושותק, ואחר כך שמתקיפים את ציבור המתיישבים, עומד הציבור החרדי מהצד ושותק. המצב צריך להיות אחרת לגמרי. צריכים לפעול ביחד, באגרוף אחד. אם נהיה ביחד אף אחד לא יוכל עלינו.

אני אומר את זה גם לציבור שממנו אני מגיע. אסור לנו לשתוק כשפוגעים בקודשי ישראל, בשבת, בלימוד התורה ובשמירת הצניעות. אסור לנו לעמוד מהצד כשמתקיפים נגד הציבור החרדי, אבל אנחנו גם מצפים מהציבור החרדי לא לשתוק כשמסיתים נגד המתיישבים. אני רואה קשר מוחלט בין שתי החזיתות האלו ואם נהיה זרוע אחת אף אחד לא יוכל עלינו. האחדות כיום היא המפתח להכל ולא משנה מה הצבע של הכיפה שעל הראש. כולנו פועלים ביחד למען אותם מטרות והגיע הזמן להתאחד.

•

בשנה האחרונה עברתם מאבקים לא פשוטים, ביניהם את המאבק נגד החרם על יש"ע. אתה מרגיש שההתיישבות נפגעה ממסע ההכפשה נגדכם?

חוק החרם הוא עוד דוגמא מצויינת לצביעות של השמאל. אותם ארגוני שמאל שלחצו על הרשות הפלסטינית שתסייע להם לגזור חרם על המפעלים ביש"ע, נאלצו אחרי זה להתמודד עם החוק שקבע שיוטל קנס כספי על מי שקורא לחרם על מפעלים ישראלים. אבל הצביעות הנוראית מכל היתה בעצם הקריאה לחרם על מפעלים מעבר לקו הירוק שמעסיקים אלפי פועלים ערבים. השנאה למתיישבים גברה אצלם על אהבת הערבים ופתאום לא היה אכפת לארגוני השמאל שאלפי פועלים פלסטינים ימצאו את עצמם בלי עבודה.

בפועל רואים שההסתה לא רק שלא פגעה בהתיישבות אלא חיזקה אותה. בשבוע האחרון אירחנו ביש"ע 160 אופנועים מתל-אביב, שהגיעו לחזק את המתיישבים. רבים מהם אמרו שהם אינם נמנים על אנשי המחנה הלאומי, אבל השנאה של התקשורת נגד ההתיישבות גרמה להם לבא להזדהות עם המתיישבים.

לסיום?

אני קורא לחסידי חב"ד להיות שותפים מלאים במאבק ובעיקר לבא ולחזק את המתיישבים בגופם. עד היום זכינו לקיים אלפי סיורים של אזרחים בשומרון ובחודשים האחרונים אנו מארחים בשומרון באמצעות פרוייקט "משקפת". חסידי חב"ד הינם שותפים מלאים של העשייה הגדולה ביש"ע לאורך שנים ואנחנו מרגישים שיש בינינו ברית איתנה. המצב כיום לא פשוט אבל ניתן לשנות את המציאות בשטח – וזה תלוי בכל אחד ואחת.

בימים בהם הציבור הישראלי שסוע ומפולג וההסתה משתוללת ברחובות, התפקיד שלנו - חסידי חב"ד - הוא להעניק תשובה של אור, של אהבה וטהרה • מול גל ההסתה יש להגביר את הפצת היהדות, כדי לעקור מהשורש את הבורות בענייני יהדות שמובילה לניכור ולשנאה

מאת: שלום בער קרומבי

בין הדרת נשים להאדרת נשים

בשבוע שבו שר עם ישראל אחרי הדלקת הנרות "ופרצו חומות מגדלי", נמשכה ההסתה חסרת הרסן נגד הציבורי הדתי והחרדי בארץ ישראל, בניסיון לפרוץ את חומת הצניעות והקדושה. ראשי המדינה היהודית-דמוקרטית החליטו שהיהדות והדמוקרטיה נגמרים ברגע שמדובר על יהודים חרדים או מתנחלים. העיתונאים עטו על ההזדמנות כמוצא שלל רב. סך הכול כבר הרבה זמן שאין להם נושא עסיסי למלא בו את כותרות העיתונים. מאז נגמרה מחאת האוהלים בסוף הקיץ, נמצאת התקשורת במשבר לא פשוט: מה ימלא את עמודי התוכן של החדשות מידי בוקר? כך מצאנו את עצמנו בעיצומן של סערות שמעולם לא התרחשו באמת, ואיש אינו זוכר מתי היתה הפעם האחרונה שתקשורת התעניינה ברמה כזאת באוכלוסייה החרדית.

אחרי שנים של שקט ושלום, כשהמוטו של "חיו ותן לחיות" עבד בשביל כולם, נראה שקובעי המדיניות הישראלית נסחפו בלהט ההסתה. הם שכחו את הדיבורים הגבוהים על "סטטוס קוו" קדוש שיש לשמר מפני השלום. את הסטטוס-קוו הם זוכרים בעיקר כשמדובר על גשר המוגרבים מעל הכותל המערבי, שמאיים על ביטחונן של אלפי מתפללות הכותל, אולם אינו נהרס רק כדי לשמר את הסטטוס-קוו. בסיפור של הגשר ההוא עושה ממשלת ישראל הכול כדי לשמור על הסטטוס-קוו, כי כאן הרי לא מדובר על שמירת הסדר עם אוכלוסייה יהודית החיה בארץ ישראל, אלא שמירה על היחסים עם ירדן השכנה, שלא תרגז חלילה שעיריית ירושלים מעיזה להרוס גשר סמוך לכותל בלי לקבל את אישורה. ראש הממשלה החליט שלא להרוס את הגשר ובלבד שלא לפגוע ברגשותיהם של הירדנים, כי הרי מדובר בנושא של דת ואמונה וחלילה לנו לפגוע למישהו בחופש הדת.

את אותה רגישות שנוהגים כלפי הירדנים השכנים – שמרשים לעצמם להתערב בהחלטות של עיריית ירושלים – לא זכה הציבור החרדי לקבל. במדינה בה יש כפייה חילונית מהיום שנוסדה, מנסים כעת קובעי המדיניות הנאורים להשפיע בכוח על הנעשה בציבור החרדי. הם יחליטו עבורנו כיצד לערוך את ההפרדה בשמחת בית השואבה בשכונת מאה שערים הירושלמית; הם יחליטו איך תתנהל התחבורה בשכונת החרדיות, בהן הציבור מעוניין בישיבה נפרדת; הם יחליטו עבורנו אם נצא לעבוד, או לא. בקרוב, כך נראה, תעלה לדיון הצעת "חוק עבודה חובה" ומי שימצא לומד בכולל בשעות היום ייקנס.

נא להכיר: הטרמפיסטים

בשבועות האחרונים הצליחו הרבה פוליטיקאים לתפוס כותרות על חשבון ההסתה. לא משנה אם הייתה זו ההסתה נגד החרדים או המתנחלים. שניהם הגיעו מאותו בית מדרש, שהתסיס את השנאה בחג האור. למשל דן מרידור, סגן ראש הממשלה, שנלחם בחירוף נפש שעמותות שמאל המסיתות נגד חיילי צה"ל יוכלו

להמשיך לקבל מימון ממדינות זרות. לא אכפת לו שאותם עמותות מפעילות את האנרכיסטים שפוגעים בחיילים ובעבר פצעו יותר מחייל אחד. הוא טען בלהט שחופש הביטוי הוא גם החופש לכל אדם להילחם על עקרונותיו ולא משנה מה יהיו. אבל כשמדובר על נוער הגבעות נזעק מרידור וצועק כי הם "טרור יהודי". הוא וחבריו לא השמיעו ציוץ נגד הטרור האמתי שהתנהל במשך שנים מידי יום שישי סמוך לגדר ההפרדה, כשפעילי שמאל השליכו אבנים ופצעו את חיילי צה"ל. אז הם עמדו בדומיה וגיבו בשתיקתם את "פעילות המחאה של אנשי השלום".

אלוף פיקוד המרכז אבי מזרחי טען שמעולם לא ראה שנאה לחיילי צה"ל כפי שפגש אצל נוער הגבעות. כנראה שמר מזרחי לא חי כאן בשנים האחרונות. הוא לא מכיר את כל הארגונים דוגמת "מחסום ווטש" או את דו"ח גולדסטון, שנכתב נגד פעילות חיילי צה"ל בעופרת יצוקה, בסיוע ארגוני השמאל שהכתימו את צה"ל בפשעי מלחמה. אולי מר מזרחי צריך לסייר יותר בשטח. הוא יגלה שנוער הגבעות מכבדים את חיילי צה"ל ששומרים בישו"ע, מביאים להם עוגות מידי שבת וחיים איתם בידידות קרובה. בישובים הרבים בישו"ע מקבלים החיילים יחס של כבוד וזוכים להערכה רבה יותר מבכל מקום אחר בארץ ישראל. מידי שבת מוזמנים אלפי החיילים לבתי המשפחות בישובים, שפותחים את הבתים בפניהם ומעניקים להם את התחושה הטובה ביותר. כל מי שמכיר את המציאות יודע שיש הוקרה יוצאת דופן לחיילי צה"ל בישובי ישו"ע. שם הם מקבלים אהבה. את השנאה, לצערנו, הם מקבלים דווקא מציבור אחר.

מביך לראות את ראש הממשלה מדבר ברצינות תהומית על האיום החרדי או איום נוער הגבעות. אחרי שהפנה את גבו למתיישבים והתנער מהבטחותיו לבוחר, מנסה נתניהו לייצר רושם של ראש ממשלה חזק שפועל בנחישות – נגד האיום החדש והאטרקטיבי. הוא כבר אינו מודאג מחמסטאן וגם לא מהאיום האיראני, אלא רק מהאיום האמתי והפופולרי. נתניהו ניסה בשבועות האחרונים בכל מחיר לגזור קופון על גבם של המתיישבים. הוא אפילו הגיע לביקור בשומרון, אולם לא לעודד חלילה את המתיישבים שעומדים בפני טרור ערבי רצחני – אלא דוקא כדי לחזק את החיילים שעמדו בנחישות מול טרור כתמי הצבע על הכביש בכניסה לבסיסם – מתוך תקווה שהדלקת הנרות בחטמ"ר אפרים תנפיק לו עוד כמה כותרות מחמיאות.

נתניהו הוא טרמפיסט קבוע. במקום ליזום מהלכים לשמירת צביונה היהודי של ארץ הקודש, הוא פועל להחלשת הערכים היהודיים. אולי כדאי שבנו, חתן התנ"ך, יספר לו קצת על ערכי הצניעות של בנות ישראל, כדי שיידע מה ההבדל בין הדרת נשים להאדרת נשים.

את הפוליטיקאים שלנו לא צריכים ללמד מהו כבודה של האישה ביהדות, כיון שהם מכירים את העובדות מקרוב.

באיזה אוטובוסים צריכים מאבטחים – בקווי המהדרין או בקווי הבליינים?

התקשורת תקפה את קווי המהדרין כאילו מדובר על אוטובוסים שורצי אלימות על בסיס קבוע. המציאות היא שדוקא ב"קווי לילה" - שיוצאים בשעות המאוחרות של הלילה ומובילים את הצעירים הבליינים - מוצבים מאבטחים, כדי למנוע אלימות. כל מי שנוסע בתחבורה ציבורית בשעות המאוחרות של הלילה מכיר את החוויה הבלתי נעימה של נסיעה באוטובוסים של הבליינים בשעות כאלו. לעומת זאת בקווי מהדרין מעולם לא נזקקו למאבטחים

> גל ההסתה האחרון לא הגיע משום מקום, יש לו רקע של עשרות שנים של בורות. הרבי כבר כתב לבן-גוריון לפני עשרות שנים שיקום דור שידבר עברית אבל שפת התנ"ך וערכי הנצח של עם ישראל יהיו זרים לו. הנבואה הזו מתגשמת היום במלוא עוצמתה

כמי שעוסקים בנושאים חברתיים הם וודאי יודעים כיצד פוגעים בנשים ברחבי הארץ וכמה מקלטים לנשים מוכות פועלים בציבור הכללי. הם גם מכירים מקרוב את החינוך החלול שמקבלים בני הנוער, שמחונכים להחפצת האישה, במקום לכבודה. מי שכן צריך להכיר את העובדות הוא הציבור, שחייב להבין מהו כבוד האישה באמת.

באיזו תחבורה מעמידים מאבטחים?

בצביעות הגדולה של הימים האחרונים, לא היו רבים שנתנו לעובדות לבלבל אותם. אז הנה כמה נתונים מעניינים:

התקשורת תקפה את קווי המהדרין כאילו מדובר על אוטובוסים שורצי אלימות על בסיס קבוע. המציאות היא שדוקא ב"קווי לילה" – שיוצאים בשעות המאוחרות של הלילה ומובילים את הצעירים הבליינים – מוצבים מאבטחים, כדי למנוע אלימות. כל מי שנוסע בתחבורה ציבורית בשעות המאוחרות של הלילה מכיר את החוויה הבלתי נעימה של נסיעה באוטובוסים של הבליינים בשעות כאלו. לעומת זאת בקווי מהדרין מעולם לא נזקקו למאבטחים. הגברים עולים מקדימה והנשים מאחור ובצורה מופתית כל הנשים שעולות מאחור ניגשות לשלם או לנקב את הכרטיסיות בעצמן. חברת "אגד" גם ערכה בדיקות מקיפות בנוגע לתשלום בקווים אלו וגילתה שהנשים שעולות מאחור משלמות באופן מושלם, גם ללא אכיפה של הנהג. אפילו וועדה מיוחדת שמינה משרד התחבורה לבדוק את הנעשה בקווי המהדרין, אישרה את האופן שבו הנשים משלמות בעצמן, אחרי שגילו כמה עובדות על המידות של הציבור החרדי ועל האמון שניתן לתת באנשיו.

כמי שנוסע בקביעות בקווי המהדרין בירושלים אני יכול להעיד שמעולם לא נתקלתי באלימות, גם כשלפעמים נשים יושבות מקדימה – בכוונה או שלא בכוונה. הנסיעה מתנהלת בצורה מופתית, כשכך לכל אחד יש מקום לשבת בנוחות ולא נוצר מצב בו ישנם ספסלים ריקים בגלל שיושבים עליהם גברים ונשים לא יכולות לשבת בהם; במצב בו הנשים והגברים יושבים בנפרד, כל אחד יכול לתפוס את מקומו.

בניגוד לטענות התקשורת, קווי המהדרין לא כופים נסיעה נפרדת על אזרחים שאינם חרדים, כיון שהקווים פועלים רק בין שכונות חרדיות. מי שגר בשכונת רמות הירושלמית ונוסע ממנה לשכונת גאולה, סביר להניח שמעוניין לנסוע בהפרדה ולא להיתקל בנשים כשהוא מצטופף באוטובוס.

גם הטענות על המחירים הנמוכים שמשלמים נוסעי המהדרין, אינם אמת כלל. המצב היה שהציבור החרדי – שמשתמש בתחבורה ציבורית יותר מכל ציבור אחר – הקים לעצמו חברות הסעות פרטיות בין הערים החרדיות. בצפת למשל הוקמה חברת "בלמס" שסיפקה נסיעות מבני-ברק לצפת במחיר עשרה שקלים בלבד! כשחברת "אגד" רצתה להתחרות על השוק היא נאלצה להתאים את המחירים למצב הקודם. היא אמנם ייקרה את המחירים בפי-ארבעה (!) אבל עדיין לא יכלה לשבור את השוק לגמרי ונאלצה להפחית מעט מהרווחים המוגזמים שהיא גוזרת לעצמה על כל נסיעה. אם הציבור שאינו חרדי מעוניין להוריד מחירים בתחבורה הציבורית הוא יכול ללמוד מהחרדים – במקום להתלונן עליהם. אדרבה, שיקים גם הוא קווי תחבורה אלטרנטיביים ויתחרה בשוק הפתוח.

תשובה של אור

גל ההסתה האחרון לא הגיע משום מקום, יש לו רקע של עשרות שנים של בורות. הרבי כבר כתב לבן-גוריון לפני עשרות שנים שיקום דור שידבר עברית אבל שפת התנ"ך וערכי הנצח של עם ישראל יהיו זרים לו. הנבואה הזו מתגשמת היום במלא עוצמתה. כשהרבי הקים את מפעל השליחות היו שלא הבינו מדוע הרבי זועק על כך שיש ילדים יהודיים שלא יודעים את הפסוק "שמע ישראל". הציבור החרדי עמד מהצד והתעלם מהמצוקה הקשה של העולים שהגיעו לארץ ישראל ונחטפו לקיבוצים ומוסדות חילוניים, כדי להשכיח מהם את יהדותם. היום אנחנו משלמים את המחיר על שנים של חינוך ריק מתוכן, שהדיר את היהדות ואת שושלת ישראל סבא מבתי הספר בארץ הקודש.

נראה שמלחמת החשמונאים נמשכת בימים אלו במלא התוקף. המאבק של "להשכיחם תורתך" נמשך בשיאו ומנגד אנו חייבים לעמוד ולהפיץ אור, כדי להדוף את הגזרה הנוראית.

בימים אלו, כשכל הציבור החרדי עסוק בשנאה המשתוללת ולא מבין מהיכן נפלה עליו הגזירה הזו – רצוי שיתקיים גם חשבון נפש נוקב: איך הגענו למצב בו חלקים מהעם מרגישים ניכור כה עז לתורת ישראל והדרכותיה? במקום להסתגר בטענות על כך שפוגעים בתקציבי הישיבות, ראוי שראשי הציבור ישאלו גם מה ניתן לעשות כדי לחבר את הציבור הישראלי שוב אל תחת כנפי השכינה.

התשובה להסתה היא הפצת אור, הפצת קדושה וטהרה. כשמדברים על הדרת נשים אנו צריכים לצעוק נגד הדרת התורה. כשתמים חב"די עומד בקניון במבצע תפילין או במבצע חנוכה הוא מעניק את התשובה למי שטוען שאנו לא יודעים לכבד את האחר; כשנערה חב"דית מחלקת נרות שבת במבצעים היא מעניקה את התשובה למי שטוען נגד מקום האישה ביהדות.

אסור לנו להיסחף בלהט ההסתה האחרונה, כיון שאנו פועלי היום – פועלי האור. המשימה שלנו חסידיו של נשיא הדור היא לחבר ולגשר בין כל שכבות העם, כדי לתת תשובה ניצחת לאחדות העם, עד להתגלותו המיידית של הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש.

אור של גאולה

אלפי שלוחים בסיועם הפעיל של אנ"ש והתמימים, האירו את ערי ארץ הקודש והעולם בחנוכיות ענק ושיירות רכבים נושאות אור • הפעילים הגיעו גם לכל פינה, עם חנוכיות אישיות, עלוני הסברה וסופגניות מלוות בחיוך חם, שהאירו מוסדות רפואה, בתי מעצר, בסיסי צבא ועסקים פרטיים • שלהבות הנרות ב'מבצע חנוכה' תשע"ב ניתצו את חומות הגלות והציתו מיליוני לבבות באור של חנוכה וגאולה • מקבץ דיווחים

מנהטן, ניו יורק: אלפים בהדלקת החנוכיה הגדולה בעולם. אלפים צפו בהדלקת הנר הראשון של המנורה הגדולה בתבל ברחוב החמישי במנהטן. הסנטור היהודי בוושינגטון צ'ארלס שומר הועלה במנוף יחד עם הרב שמואל בוטמאן.

פריז, צרפת: המונים בהדלקה למרגלות מגדל האייפל. אלפי יהודים התאספו למעמד הדלקת נרות המרכזי. במקום הוצבה חנוכיית ענק שהודלקה באמצעות מנוף. בהדלקה כובדו הרב שמואל אזימוב ורבה הראשי של צרפת. צילום: מ. בן חמו.

אלון מורה, חיילים בשומרון: 3 צוותים תמימים ופעילים יצאו לכל בסיסי השומרון עם מאות חנוכיות, סופגניות, עלוני הסברה לחג והרבה שמחה וריקודים. בניצוחו של הרב יהודה רובין שליח הרבי מה"מ ומנהל בית חב"ד אלון מורה.

גוקארנה, הודו: לראשונה נערכה בעיירה הנידחת הדלקת נרות חנוכה, על ידי שליח הרבי מלך המשיח הרב רועי מרילי ומשפחתו. בית חב"ד שנפתח השנה, ופועל עם המטיילים הרבים במקום, בתנאים קשים בגשמיות וברוחניות.

הר-נוף, ירושלים: הצלחה חסרת תקדים בכינוס חנוכה. מאות ילדים מכל גווני השכונה, החסידיים, הליטאיים, הספרדיים וחובשי הכיפות הסרוגות, נהרו לכינוס החב"די המסורתי שאורגן על ידי סניף צבאות ה' המקומי לז"נ הת' משה גולן.

קישינב, מולדובה: מדליקים נשמות באור גאולה. פעילות ענפה התקיימה בחג, בניצוח השליח והרב הראשי הרב זלמן אבלסקי: חלוקת חנוכיות ומבצע תפילין עם יהודי העיר, מסיבת חנוכה לנשים, אור לסטודנטים ושמחת החג לגלמודות.

"חב"ד על גלגלים", אור יהודה: תלמידי הישיבה גדולה יצאו להביא אור ושמחה לתושבי גוש דן ובקעת אונו, רכובים על אופניים נושאי חנוכיות וכרזות. במהלך המבצע הודלקו מאות חנוכיות ורבבות נחשפו לפרסום הנס ובשורת הגאולה...

מילאנו, איטליה: עשרות מתושביה היהודיים של מילאנו השתתפו בשיירת האור, ואלפים נחשפו למסר של חג החנוכה. השיירה אורגנה על ידי הת׳ השליח מאיר שייקביץ ולראשונה לוותה ע״י המשטרה המקומית. צילום: מענדל חדאד.

מטה משיח, נתניה: צוות פעילים מתוגבר קיים הדלקות רבות ומרכזיות. את המבצע ריכז בהצלחה רבה ר׳ אלעזר פרץ יחד עם אנ״ש והתמימים מרחבי העיר בסיוע צוות מתוגבר של בחורי ישיבת ה׳קריות׳ וצפת׳. צילומים: יוסי בן שושן.

קולומבו סרי-לנקה: ערב לביבות עם חב״ד. אנשי עסקים, יהודים מקומיים לצד מטיילים צעירים השתתפו בערב לביבות בבית חב״ד בהנהלת הרב מ״מ קרומבי. המשתתפים הדליקו נרות נהנו מסופגניות חמימות, והאזינו למסרי החג.

אלקנה: בית חב״ד האיר את מערב השומרון. מאות חנוכיות וסופגניות חולקו לחיילים השוהים בגזרה על ידי פעילי בית חב״ד, חנוכיות ציבוריות הוצבו בישוב וסביבתו, וביום שישי נערך כנס חנוכה בהשתתפות למעלה מ-500 הורים וילדים.

בלגרד, סרביה: הקהילה היהודית המקומית בניצוחו של השליח הרב יהושע קמינצקי ורב הקהילה המקומית הרב יצחק עשיאל, קיימו אירוע חגיגי ומרגש. הרה״ר הרב יונה מצגר, הדליק נרות חנוכה. נשיא סרביה, מר בוריס טאדיץ׳, דיבר על לקחי החג.

מיאמי, פלורידה: 150 מכוניות בשיירת האור. שיירת כלי רכב מעוטרים בחנוכיות וכרזות עברה במרכזים מסחריים ובתי עסק יהודיים באזור מיאמי והביאה אור ושמחה למאות יהודים נרגשים. המונים השתתפו בהדלקות הציבוריות.

פארק אריאל שרון: לאחר הכנות ותכנון הנדסי מפורט שנמשך קרוב לארבעה שבועות, הודלקה חנוכיית ה'ירוקה' הגדולה בעולם, באמצעות הקרנת לייזר על צלע הר הפסולת חיריה, ברוחב 120 ובגובה 70 מטרים, ביוזמת הרב יעקב גלויברמן.

ירושלים: התמימים מ'תורת-אמת' במבצע חנוכה. תלמידי ישיבה קטנה תורת אמת ירושלים יצאו למבצעים באזור גבעת שאול ירושלים בניצוחו של השליח הרב דניאל כלב. התמימים הדליקו חנוכיות עם תושבי האזור ואף הציבו חנוכיה מרכזית.

קריסטובל, מקסיקו: מאות בהדלקה המרכזית. במעמד מרגש וראשון מסוגו, התאספו מאות יהודים, והמוני סקרנים מקומיים להדלקה החנוכיה הגדולה שהוצבה בכיכר העיר, ולשמיעת דברי חיזוק והתעוררות, על ידי השליח הרב אורן רז.

ברלין, גרמניה: נצחון האור בשער ברנדנבורג. באותו מקום ממש בו ערכו קלגסי פלוגות הסער של היטלר מצעד לפידים חצי שנה אחרי עלותו לשלטון, הדליק במעמד המוני שליח הרבי מה"מ הרב יהודה טייכטל את החנוכיה הגדולה.

חדרה: בכירי 'קדימה' הדליקו נרות עם חב"ד. חברי-כנסת מטעם 'קדימה', יו"ר האופוזיציה הגברת לבני ובכירי המפלגה, התאספו אמש בסניף המפלגה בחדרה והדליקו נרות עם הרב שניאור בלניצקי, ולאחריה האזינו לשיחת כ"ק אד"ש.

בית חדש למדרש, תל אביב: מדי ערב עורך "בית חדש למדרש" הדלקה חגיגית בחנוכית ענק עם תושבי האיזור הכוללת הפעלות למשפחה ולילדים. משם יוצאים הפעילים למבצעים בחלוקת חנוכיות ובהכנת הרחוב לקבלת משיח.

מלבורן, אוסרטליה: אירוע מרשים התקיים בנר ראשון של חנוכה בפרלמנט מדינת ויקטוריה שבאוסטרליה. רבנים ואישים נכבדים מיהדות מלבורן לצד שרים וחברי פרלמנט השתתפו בהדלקת החנוכיה, והאזינו למסריו הנצחיים של החג.

אוהיו, ארה"ב: חמישים רכבים נושאי חנוכיות יצאו לשיירת האור שהאירה את סינסנטי. אלפי יהודים נחשפו לשיירה ברחובותיה הראשיים של העיר ההומה. במרכז העסקים העירוני, התקיימה הדלקה מרכזית בראשות הרב שלום בער קלמנסון.

קרית גת: הכלייזמרים החב"דיים שימחו. בנר חמישי של חג החנוכה, למרות הלילה הגשום, הגיעו רבים מתושבי העיר, הרב יוסק'ה פרידמן דיבר עם הקהל על משמעות החג, חבורת ה'כלי זמר' של צא"ח ניגנה משירי החג ושמחה את הקהל.

תל אביב: 50 חנוכיות ציבוריות מאירות את העיר. פריסה רחבה ללא תקדים של חנוכיות ענק האירה השנה את העיר ללא הפסקה: מרכז חב"ד ליובאוויטש והשלוחים ברחבי העיר הציבו באישור העירייה 50 חנוכיות ענק שפרסמו את הנס.

פריז: מעמד קידוש ה' בפרברים. זו השנה השש-עשרה ברציפות, בה מתקיימים אירועי חג החנוכה ברוב עם והדרת כבוד בשכונות היוקרה בפרברי פריז. האירוע המרכזי הוא ההדלקה הציבורית תחת שרביטו של השליח הרב דוד זאווי.

ירושלים: צעירי חב"ד הדליקו מנורה עם ראש העיר. "מבצע חנוכה" בירושלים התקיים השנה במלוא התנופה, אנ"ש והתמימים התגייסו בהמוניהם מתוך רצון ונחישות למלא את שליחות הרבי בהפצת אור החנוכה בכל פינה ופינה.

ניו יורק: שיירת האור האירה את המטרופולין של מלך. מאות מכוניות נושאות חנוכיות מאירות יצאו בנר שלישי של חנוכה לשיירת של אור שסבבה במנהטן. הפעילים התפרסו ברחובות וזיכו במצוות ושמחת החג מאות רבות של יהודים.

מזרח ירושלים: פעילות חג מרתקת לילדים. בחג החנוכה – חג החינוך, נערכה מסיבת חנוכה לילדים בהשתתפות מאות ילדי שכונת פסגת זאב מזרח בירושלים. התגלמות לניצחון האור בימי חושך ואפילה, בארגון השליח הרב סימן קלימיאן.

צפון השומרון: התמימים האירו את הגזרה. תלמידי התמימים הביאו את אור החנוכה ליישובי האזור בסדרה של כינוסי חג, השנה נהנו הילדים ממופע בובות החג. עם רדת החשכה יצאו הצוותים לבסיסים ומחנות צבא שם הדליקו עשרות חנוכיות.

חברון: האור דחה את החושך. תחת אבטחה צה"לית הועמדה מנורה גדולת מימדים במקום בו ישב הצלף שרצח את התינוקת שלהבת פס הי"ד בגבעת אבו סנינא. מידי ערב כיבד בית חב"ד חברון אחד ממפקדי הבסיסים באיזור בהדלקתה.

שכונת השחמון, אילת: בשכונה הדרומית, של העיר הדרומית אילת, הוצבה החנוכייה הדרומית בארץ ישראל, המשקיפה אל עקבה הירדנית. המנורה האירה לאלפי תושבי השכונה ותייריה, והזכירה את מצות הדלקת הנר.

פראג, צ'כיה: ראש הממשלה לשעבר הדליק את חנוכיית חב"ד. מאות יהודים תושבי העיר פראג, ומטיילים רבים הנמצאים בעיר, השתתפו בהדלקת המנורה המרכזית בפראג. האירוע נפתח בדבריו של השליח הרב מאניס באראש.

ניידות חב"ד האירו את ארץ הקודש באור החנוכה והגאולה

אלפי חיילים מהצפון ועד לדרום חגגו את חג חנוכה עם 7 הטנקים החדשים שנכנסו לפעולה במרץ רב. הדלקות מרכזיות נערכו בבסיסים רבים בנוכחות אלפי חיילים ומפקדים בכירים, בשמונה ימים של פעילות ללא הפסקה.

גולת הכותרת של מבצע חנוכה הייתה ללא ספק שיירת הטנקים שהתקיימה כמידי שנה, כשהיא חוצה את כל הארץ מצפונה לדרומה. השנה התקיימה השיירה מיום ראשון כ"ט בכסלו בבוקר ועד ליום ג' בערב.

שיירת האור שפעלה החלה את מסעה בשעת בוקר מוקדמת, מבסיס האם של ניידות חב"ד בנצרת עלית, דרך מגדל העמק, נשר וחיפה, ומשם לקיסריה, חדרה, נתניה, כפר יונה, ופעילות ערב נמרצת ברעננה והרצליה. הטנקיסטים הביאו את אור החנוכה ואור הגאולה לעשרות אלפים שנדהמו מהמראה של שיירת הטנקים המרשימים החוצים את הרחובות הראשים, עוצרים לפעילות והדלקות מרכזיות וממשיכים ליעד הבא.

שבעת הטנקים החדשים של ניידות חב"ד, פעלו כשאל כל אחד נלווה נגרר ענק ועליו חנוכיה. במהלך שלושת הימים הבאים פעלו הטנקים בכשלושים ערים מרכזיות, בהבאת המסר של חג החנוכה והגאולה הקרובה. הטנקים והרכבים הנלווים אל השיירה עצרו ברחובות מרכזיים, הפעילים הנמרצים ירדו וחלקו סופגניות וחומר קריאה על מהות החג, תוך כדי שירה וריקודים עם העוברים ושבים.

פעילות נרחבת נוספת, שניהלו פעילי ניידות חב"ד, הייתה עריכת סנדאות לאלפי ילדי בתי ספר וגנים. פעילי הניידות ערכו הפעלות, אטרקציות וסדנאות שהכינו את הילדים לחג החנוכה והחדירו בהם מסרים אקטואליים של הוספה באור, גאון ישראל וציפיה בוערת לגאולה. הסדנאות החלו בביקור הילדים ב'טנק המבצעים' בשילוב צפייה בוידאו מרתק על חג החנוכה. לאחר מכן נכנסו הילדים לכיתות ההפעלה ובהן הכינו; חנוכיות, שמן זית, לביבות, נרות ועוד.

מנהלי המוסדות והגנים הביעו קורת רוח עצומה למראה הפעילות החיה והשמחה שהביאו עימם הטנקיסטים. הם הודו בלב נרגש למפעילי מערך הסדנאות וביקשו כבר לסכם על סדנאות להמשך השנה... הרב דוד נחשון – יו"ר ארגון ניידות חב"ד וצבאות ה' באה"ק מסכם בהצלחה רבה חודש של פעילות עם ילדי ישראל, ומבשר כי הפעילות תגדל ותתרחב, וכבר בימים אלו מתחילים להתכונן לעונת הסדנאות הבאה.

צילום: מאיר הלוי

חסידים . . איין משפחה

נולדו במזל"ט

• למשפחת ר' **אפרים הכהן אהרונוב**, לוד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שמחה הכהן אהרונוב, לוד; משפחת ר' מאיר חי הלוי נתנוב, נתניה.

• למשפחת ר' **אביב ברמי**, מגדל העמק – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אליעזר ברמי, נצרת עילית; משפחת ר' מאיר מוזס, מגדל העמק.

• למשפחת ר' **מאיר גוטערמאן**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **ירחמיאל גורליק**, פורט קולינס, קולרדו – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **שמואל דוידזון**, צפת – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם יהודה דוידזון, לוד; משפחת ר' אליעזר זילבר, בני ברק; משפחת עדינה רובינשטיין, צפת.

• למשפחת ר' **פסח וולרשטיין**, פילדלפיה, פנלסבניה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **שלום דובער הכהן כהן**, סטוניברוק, ניו יורק – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **אברהם לאבער**, טרוי, ניו יורק – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **אייל הלוי לוי**, – להולדת הבנים התאומים; ולזקניהם משפחת ר' דוד הלוי לוי, אילת; משפחת ר' בכור יעקובוב, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' **שלום לזל**, טורונטו, אונטריו – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **זלמן ליפסקר**, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שלום דובער ליפסקר, כפר חב"ד; משפחת ר' אברהם אברג'יל, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **שניאור זלמן לנגזם** – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' משה קליין, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **בצלאל צבי מזרחי**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אליעזר מזרחי, לוד; משפחת ר' נתנאל חבובה, ירושלים.

• למשפחת ר' **נחום סוסובר**, טורונטו, קנדה – להולדת הבנים התאומים.

• למשפחת ר' **שי שניאור זלמן סלומון**, כפר חב"ד ב' – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם סולומון, תל אביב; משפחת ר' אליעד סימון, כרמיאל.

• למשפחת ר' **אליעזר פוזנר**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יחזקאל פוזנר, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **יוסף יצחק פרבר**, נצרת עילית – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' הירש לייב פרבר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ גילה, ירושלים; משפחת ר' שמריהו הראל, נצרת עילית; משפחת ר' יעקב סימיאטיץ, כיסופים; מרת שרה הרלב, כיסופים; מרת מסעודי ממן, נצרת עילית.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל פרומר**, קרית שמואל – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שמואל פרומר, קרית שמואל; משפחת ר' אלון קייזר, בני ברק.

• למשפחת ר' **שניאור זלמן פרידמן**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יהודה פרידמן, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מיל בייסין; משפחת ר' לוי גולדשטיין, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **שלום דובער פריימן**, כפר תבור – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב ישעיהו וזלטה הרצל, רב העיר נצרת עילית ואנ"ש באיזור; משפחת ר' ישראל דוד נחשון, יו"ר ניידות חב"ד וצבאות ה' בארה"ק, נצרת עילית; משפחת הרב זלמן טוביה אבלסקי, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב ראשי מולדוביה.

• למשפחת ר' **זלמן קירשנבאום**, מלבורן, אוסטרליה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **שמואל שלום רוזנברג**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ צומת גולני, כפר תבור – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שמעון רוזנברג, עפולה; מרת איטא קיילא רוזנברג, לוד; משפחת ר' עמוס מנחם מושקוביץ, כפר חב"ד; מרת העניא מושקוביץ, כפר חב"ד; משפחת ר' ברוך גופין, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **שלמה ריבקין**, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם מרת שושנה ריבקין, כפר חב"ד; מרת עוזית שניאורסון, כפר חב"ד.

•

• למשפחת ר' **שלום דובער הכהן אהרונוב**, כפר חב"ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק הכהן אהרונוב, יו"ר צא"ח בארה"ק, כפר חב"ד; משפחת ר' מנחם מענדל הכהן אהרונוב, טורונטו, קנדה; מרת אידא ריבקין, כפר חב"ד; משפחת הרב יוסף יצחק וולוסוב, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב היישוב רמת ישי; מרת גענסיא שניאור, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **לוי איידלמן**, פריז, צרפת – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **שניאור זלמן אייזנמן**, ירושלים – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' דורון אייזנמן, שליח כ"ק אד"ש מה"מ דרום קרוליינה; משפחת ר' משה דייטש, ירושלים.

• למשפחת ר' **רפאל אנדרוסיער**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **יוסף אקשטיין**, ירושלים – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' משה מנחם אקשטיין.

• למשפחת ר' **לוי בלום**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **גרשון ברונשטיין**, ניו הייבן, קוניקט – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל הלפרין**, משיב בישיבת חח"ל צפת – להולדת הבת **שטערנא שרה**; ולזקניהם משפחת ר' אהרן הלפרין, כפר חב"ד ב'; מרת רחל הלפרין, ראשון לציון; משפחת הרב טוביה בלוי, רב שכונת נווה יעקב ומנהל על יסודי בית חנה ירושלים; משפחת ר' יעקב שמואל קענינג, כפר חב"ד; משפחת ר' שמואל מנחם מענדל שניאורסון, ירושלים.

• למשפחת ר' **מרדכי וולנסרג**, לייברפול, אנגליה – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **זלמן וישצקי**, כפר חב"ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' שלמה וישצקי, כפר חב"ד; משפחת ר' שלום דובער רסקין, כפר חב"ד; משפחת ר' אהרן פרוס, לוד; משפחת ר' שלום דובער פרוס, כפר חב"ד; מרת חיה גולדשמיד, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' **יצחק דוד חזן**, ביתר עילית – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' חיים מאיר חזן, נחלת הר חב"ד; מרת טייבל ברוד, קראון הייטס; משפחת ר' יוסף יצחק איידעלקאפף, ירושלים; מרת תמרה איידעלקאפף, ירושלים.

• למשפחת ר' **יחזקאל טאלער**, מילווקי, וויסקונסין – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **דובער יוניק**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **בער מאייסעקי**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **ישראל מיידנצ'יק**, כפר חב"ד ב' – להולדת הבת **מיכל**; ולזקניהם משפחת ר' צבי הירש מיידנצ'יק, כפר חב"ד; משפחת ר' יצחק אדלר, קרית שמואל.

• למשפחת הרב **יעקב משה מנדלזון**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב קהילת חב"ד ערד – להולדת הבת **בת ציון נחמה**; ולזקניהם מרת מרים מנדלזון, ירושלים; מרת שרה גיטל ליפסקר, משלוחי כ"ק אד"ש מה"מ ערד.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל יונה נבון**, ר"מ בישיבת חח"ל נצרת עילית – להולדת הבת **מנוחה**; ולזקניהם משפחת ר' יוסף נבון, צפת; משפחת ר' שמריהו הראל, נצרת עילית; משפחת ר' יעקב סימיאטיץ, כיסופים; מרת שרה הרלב, כיסופים; מרת מסעודי ממן, נצרת עילית.

• למשפחת ר' **דוד נתנוב**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' מלכיאל לדיוב; משפחת ר' יעקב נתנוב, נחלת הר חב"ד.

• למשפחת ר' **מרדכי סבן**, רחובות – להולדת הבת **רבקה**; ולזקניהם משפחת ר' אלון בור, קרית אונו.

• למשפחת ר' **קלמן הלוי סגל**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' בנימין זאב הלוי סגל, בני ברק; משפחת ר' אשר סלומון, ירושלים.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל קרמר**, אשדוד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' יוסף קרמר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ טבריה; מרת חיה זעלדא קרמר, מונטריאול; מרת חנה פייגא פרידמן, ירושלים; משפחת ר' שניאור זלמן גודמן, שליח כ"ק אד"ש מה"מ אשדוד; מרת נחמה ציפא גודמן, שיקגו; מרת זיסל קליין, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **זושא רימלר**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **אברהם רפופורט**, אטלנטיק סיטי, ניו ג'רסי – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **ראובן שמלה**, מגדל העמק – להולדת הבת.

• למשפחת ר' **אריאל שפיגל**, קראון הייטס – להולדת הבת.

הגיעו למצוות

• למשפחת ר' **מנחם מענדל אלחרר**, קרית גת – להגיע הבן התי' **יוסף יצחק** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' יהודה אלחרר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ עמנואל; משפחת ר' אברהם בן זקן, קרית גת.

• למשפחת הרב **מרדכי צבי דובראווסקי**, רב קהילת חב"ד ראשון לציון – להגיע הבן התי' **משה חיים** למצוות; ולזקניהם משפחת הרב דובער דובראווסקי, קראון הייטס; מרת פריידא ארנשטיין, כפר חב"ד.

• למשפחת **דייטש**, ניו הייבן, קונטיקט – להגיע הבן התי' **אברהם צבי** למצוות.

• למשפחת ר' **צמח חיל**, לוד – להגיע הבן התי' **מנחם מענדל** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' סעדיה חיל, לוד; משפחת ר' אהרן זוהר, בני ברק.

• למשפחת **טורקין**, עפולה – להגיע הבן התי' **מנחם מענדל** למצוות.

• למשפחת ר' **עמיאל כיסלו**, מגדל העמק – להגיע הבן התי' **שלמה חיים** למצוות.

• למשפחת ר' **יצחק נפתלין**, בני ברק – להגיע הבן התי' **אליהו** למצוות; ולזקניהם מרת נחמה נפתלין, בני ברק; משפחת ר' פנחס הלוי סגל, בני ברק.

• למשפחת ר' **שאול נפתלין**, ירושלים – להגיע הבן התי' **מנחם מענדל** למצוות; ולזקניהם מרת נחמה נפתלין, בני ברק; משפחת ר' חיים יהודה רבינוביץ, ירושלים.

• למשפחת ר' **שמעון רימון**, אילת – להגיע הבן התי' **מנשה דובער** למצוות.

באו בקשרי שידוכין

• למשפחת ר' **ניסים שמעון אמור**, זכרון יעקב – לבוא הבן התי' **מרדכי** בקשרי שידוכין עב"ג **אסתר** למשפחת ר' **אשר רביד**, בת חפר.

• למשפחת ר' **יהודה לייב בוימגרטן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ איסט המפטון, ניו יורק – לבוא הבן התי' **יצחק** בקשרי שידוכין עב"ג **מוסיא** למשפחת ר' **שמואל גולדמן**, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **יוסף יצחק בוטמן**, משגיח בישיבת חב"ד תות"ל לוד – לבוא הבן התי' **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב"ג **רבקה** למשפחת ר' **יוסף מאיר הלוי שטרסברג**, כפר חב"ד; ולזקניהם משפחת ר' שלום דובער בוטמן, תל אביב; משפחת ר' שלום לנדסברג, ירושלים; משפחת ר' יעקב יהודה הלוי שטרסברג, ירושלים.

• למשפחת ר' **אשר גרשוביץ**, ר"מ בישיבת חח"ל צפת – לבוא הבן התי' **יוסף יצחק** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **יעקב לנ'צנר**, ר"מ בישיבת חב"ד תות"ל רחובות; ולזקניהם משפחת ר' נפתלי לנצ'נר, בת ים; משפחת ר' מאיר ערד, רחובות.

• למשפחת ר' **ישראל מאיר דיסקין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מינכן, גרמניה – לבוא הבן התי' **לוי** בקשרי שידוכין עב"ג **מוסיא** למשפחת ר' **יוסף יצחק לוין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ פאלו אלטו, קליפורניה; ולזקניהם משפחת ר' שמעון משה דיסקין, בני ברק; משפחת ר' נחום שטרנברג, קראון הייטס. משפחת ר' שלום דובער הלוי פופאק, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **מענדל הרשקופ**, קראון הייטס – לבוא הבן התי' **ישראל** בקשרי שידוכין עב"ג **מושקא** למשפחת ר' **מרדכי ברונשטיין**, קראון הייטס.

• למשפחת **כובס**, מיאמי, פלורידה – לבוא הבן התי' **יהודה** בקשרי שידוכין עב"ג **חוה** למשפחת **פורסט**, אמסטרדם, הולנד.

• למשפחת **לויטין**, סיאטל, וורג'יניה – לבוא הבן התי' **שניאור** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה** למשפחת **אזגווי**, אורמונד ביטש, פלורידה.

• למשפחת ר' **מיכאל מורדכייב**, נחלת הר חב"ד – לבוא הבן התי' **אליהו חיים** בקשרי שידוכין עב"ג **לירון** למשפחת ר' **גרשון יצחקי**, רחובות.

• למשפחת ר' **שניאור זלמן ריבקין**, כפר חב"ד – לבוא הבן התי' **מאיר** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **יצחק פרסמן**, בני ברק; ולזקניהם מרת מינה ריבקין, כפר חב"ד; מרת חיה צביה גרוסמן, קראון הייטס.

• למשפחת **שוורץ**, בית חלקיה – לבוא הבן התי' **יצחק** בקשרי שידוכין עב"ג **הדס** למשפחת ר' **אופיר יחזקאל**, ביתר עילית.

• למשפחת ר' **שמריה שמח**, נחלת הר חב"ד – לבוא הבן התי' **נצח דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **אסתר חיה** למשפחת ר' **ישראל מיפעי**, לוד.

הקימו בית בישראל - בית חב"ד

• למשפחת ר' **יונה אבצן**, מנהל ועד שיחות באנגלית, קראון הייטס – לנישואי הבן התי' **שמואל** עב"ג **מושקא** למשפחת ר' **יוסף יצחק מוניץ**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בופולו ניו-יורק.

• למשפחת ר' **משה דב גינזבורג**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ חיפה – לנישואי הבן התי' **שלום יהודה לייב** עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **שמואל יעקב קעניג**, כפר חב"ד; ולזקניהם מרת זהבה קליבנסקי (גינזבורג), בני ברק; משפחת ר' אהרן מרדכי זילברשטרום, ירושלים; משפחת ר' שמואל מנחם מענדל שניאורסון, ירושלים.

• למשפחת ר' **אריה צבי גרינברג**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מזכרת בתיה – לנישואי הבן התי' **שמואל גרונם** עב"ג **מושקא** למשפחת ר' **שמואל גרוזמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מגדל; ולזקניהם מרת שרה לאה גרינברג, כפר חב"ד; ר' ישבעם הלוי סגל, משפיע בכפר חב"ד; משפחת ר' מאיר צבי גרוזמן, ר"י תות"ל המרכזית כפר חב"ד; משפחת ר' פנחס קראפ, משפיע ב'אהלי תורה' קראון הייטס.

• למשפחת ר' **ישראל דלווין**, עמנואל – לנישואי הבן התי' **דובער** עב"ג **חיה מושקא** למשפחת הרב **יוסף יצחק קפלן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ סתריה; ולזקניהם משפחת ר' נחום קפלן, משפיע קהילת חב"ד לוד; משפחת הרב מרדכי שמואל אשכנזי, מרא דאתרא כפר חב"ד; מרת יפה וולפא, ירושלים.

• למשפחת ר' **ברוך חיים לבקיבקר**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ רמת מנחם בגין צפת – לנישואי הבן התי' **יוסף יצחק** עב"ג **שפרה** למשפחת ר' **שלום ישראל מיידנצ'יק**, כפר חב"ד; ולזקניהם מרת חיה חנטשע לבקיבקר, צפת; משפחת ר' שלמה אהרן הניג, ירושלים; משפחת ר' יעקב לרנר, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **שמואל לו**, לונדון, אנגליה – לנישואי הבן התי' **משה** עב"ג **חוה** למשפחת **רוזנבלום**, מונטריאול, קנדה.

• למשפחת ר' **ישעיהו פרידמן**, מילאנו, איטליה – לנישואי הבן התי' **אברהם ברוך** עב"ג **חנה מיכלא** למשפחת ר' **שלמה אולידורט**, ירושלים; ולזקניהם מרת גלה פרידמן; משפחת ר' שמואל פרומר; ר' זאב וולף זלמנוב; משפחת ר' מרדכי אולידורט.

• למשפחת ר' **יעקב מנחם צייגר**, ירושלים – לנישואי הבן התי' **יוסף** עב"ג **דינה** למשפחת **צימוק**, ברוקלין, ניו-יורק.

• למשפחת ר' **יענקל שיפפער**, שטראקסבורג, צרפת – לנישואי הבן התי' **איתן יוסף יצחק** עב"ג **גולדה ברכה** למשפחת ר' **דוד חגג**, ליאון, צרפת.

לעדכונים – שלחו מייל:
chsidim@gmail.com

אחרון חביב

הרב שניאור חביב

דברים שרואים מהמנוף

לא משנה איפה אתה גר, אם אתה ברנז'אי, אתה חייב לפחות ביקור אחד בשבוע במרכז שוסטר. המרכז של רמת אביב ג'. סיבוב קצר בין חנויות היוקרה, קצת פטפטת בבית קפה והתעדכנות ברכילויות החמות מבטיחות לך להישאר רלוונטי בעולמנו המשתנה. לפני חמש שנים, כמה ימים לפני חנוכה, יצאנו כמה חברים ואנכי מהשיעור השבועי במספרה של רמי מור שבקצה המרכז. כשהגענו לטבורו של המרכז, שיתפתי את החבר'ה בחלום ישן שלי: חנוכיית ענק בכיכר המרכזית ליד קפה הלל, כזו שנדליק כל ערב עם מנוף. 'כמה זה ענק?' שאל אותי משה לוי תעשיין בעל מפעל ליצור מכונות לתחום האלומיניום. 'לפחות חמשה-ששה מטר', עניתי לו במושגים הצרים שלי. אם הייתי יודע את ההמשך, אולי הייתי מבקש יותר.

משה החליט לעשות לי הפתעה. התחלתי לחוש בכך כששנה אחר כך, אחרי החגים הוא פתח בתחקיר סמוי על 'המנורה בשיטת חב"ד'. כמה ימים לפני חנוכה הוא התקשר אלי. "כבוד הרב, תעלה רגע למעלה" (בית חב"ד נמצא בקומה מינוס אחת של המרכז), "המשאית בדרך עם בעל מקצוע, תראה להם איפה לקבוע את החנוכיה".

מבט מהמנוף. עם הרב יונה מצגר בהדלקה המרכזית ברמת אביב ג'

משה דאג גם לנורות גז יקרות שיאירו הרבה זמן ובלי ללכלך, לי נשאר רק להזמין את המנוף והסופגניות.

מאז, מידי שנה בשנה, אני מצטרף למאות ואולי אלפי שלוחים ברחבי העולם הזוכים שמונה פעמים בשנה לזווית חדשה ושונה על העולם שסביבם. נקודת מבט גבוהה ומרוממת. מבט מהמנוף.

גם אני, כמו מאות ואולי אלפי שלוחים רואה מידי יום אנשים מתקבצים סביב החנוכייה ונושאים עיניים למעלה בהתרגשות, את הסבתא בכסא גלגלים מחזיקה חזק חזק את ידה של הבת, הנכדה, או המטפלת ולא מצליחה לעצור את הדמעות. גם אני זוכה למופע אופרה של האדון המבוגר בכובע פרווה ששר את מעוז צור בקול של טנור מזדקן ואת המשפחה המורחבת, האבא האימא, הסבא הסבתא ושלושה ילדים שהגיעו בהרכב מלא במיוחד להדלקה. גם אני רואה את האימא שהצליחה לשכנע את שתי הבנות המתבגרות להשתתף רגע בהדלקת נרות וגם את האימא עם הילד הקטן שמנסה לחלוף מהר מהר, אבל לבסוף גם היא מוצאת עצמה נאלצת להסביר לילד הסקרן שיודע לשאול על חנוכה, על המכבים ועל נס פך השמן.

למעלה על המנוף, לא אחת, נושבת הרוח החזקה מנדנדת את המנוף, ואת החנוכיה. אתמול נאבקנו שעה ארוכה להעלות אש בנרות, בעוד הרוח שורקת דרך המיקרופון הפתוח היישר למערכת ההגברה למטה. אבל אלו הסערות היחידות הנושבות שם. סערות כמו הדרת הנשים, הפרדה באוטובוסים, השתלטות חרדית על המרחב הציבורי לא נושבות כאן וגם אם טניה רוזנבליט בכבודה ובעצמה או נעמה מבית שמש ישתתפו בהדלקה, לא תזהו אותם בלילה מגובה של ששה מטר.

אבל בשביל לחוש כך, בשביל לראות את זה, צריך לעלות על המנוף. לאו דווקא כזה כתום של מנופי אבי. לעלות על המנוף זה להתעלות, להסתכל על הדברים מלמעלה, לראות מעבר לכותרת הרועשת.

שם למעלה, כמה טפחים מעל הקרקע, עם ישראל מתגלה במלוא יופיו ותפארתו, בלי ברנז'ה ובלי בצלם, מתרגש, מתחבר למורשתו, לשורשיו העמוקים. בלי סערות תקשורתיות, בלי תחקירים בשקל, בלי דמגוגיה להמונים. מלמעלה רואים רק עם אחד ומאוחד שנאחז בפתילה ודולק באור רך ובהיר.

זו הזווית בה מלמד אותנו הרבי להסתכל על העולם. זו הזווית שאם נאמץ אותה באורח קבע, הכל יראה כל כך שונה, כל כך יפה. להסתכל מלמעלה, בפרספקטיבה רחבה יותר, לקחת את הדברים בפרופורציות הנכונות. וככל שמשכילים להגביה, ככל שנקודת המבט נעלה יותר, הדברים מקבלים מימדים סבירים יותר ונכונים יותר.

זה נכון לסערות התקשורתיות הפוקדות את חופי ארצנו במהדורות חדשות לבקרים, אבל זה נכון גם בסערות פנים חב"דיות, במלחמות עולם שקורות מחלומות שחלמו אחרים על אחרים, וגם בבית פנימה. בשלום בית, בחינוך הילדים ואפילו סתם כשמישהו עם הונדה סיוויק אדומה חותך אותנו בפראות.

וכשמסתכלים מלמעלה, גם כשהכל בעצם אותו דבר, הכל נראה כל כך אחרת. אותה גברת בשינוי ההדרת.

ב"ה

במחנה

צבאות השם

ערש"ק **פרשת ויגש**
ד' טבת ה'תשע"ב

315

חיים עם הזמן

"קָדִימָה, קְפֹץ!" פָּקַד הַמְּפַקֵּד.

הַחַיָּל לֹא זָז.

"לֹא שָׁמַעְתָּ אוֹתִי, חַיָּל?" שָׁאַג הַמְּפַקֵּד. "שָׁמַעְתִּי הַמְּפַקֵּד!" הֵשִׁיב הַחַיָּל בְּקוֹל נָמוּךְ. הוּא עֲדַיִן לֹא זָז מִמְּקוֹמוֹ.

הַמְּפַקֵּד הַזֶּה הִשְׁתַּגֵּעַ לְגַמְרֵי. בָּאִמּוּנִים הוּא מְטַרְטֵר אוֹתָם בְּלִי סוֹף, סוֹחֵט לָהֶם אֶת טִפַּת הָאֶנֶרְגְּיָה הָאַחֲרוֹנָה, וּמַצִּיב בִּפְנֵיהֶם אֶתְגָּרִים שֶׁמְּחַיְּבִים מַאֲמָץ-עַל שֶׁל כָּל תָּא בַּגּוּף, עַד קְצֵה גְּבוּל הַסִּבֹּלֶת. אֲבָל זֶה כְּבָר עָבַר אֶת הַגְּבוּל...

בְּמַהֲלַךְ שְׁנוֹת הָאִמּוּנִים נָשְׁרוּ תִּשְׁעִים אָחוּז מֵהַחַיָּלִים שֶׁהִתְנַדְּבוּ לַיְּחִידָה הַמֻּבְחֶרֶת. הֵם לֹא הֶחְזִיקוּ מַעֲמָד בַּתְּנָאִים הַלֹּא אֱנוֹשִׁיִּים. הַמַּאֲמָץ הָיָה כָּבֵד מִדַּי. נוֹתְרוּ רַק חַיָּלִים בּוֹדְדִים, הָעִלִּית שֶׁבָּעִלִּית, אֵלּוּ שֶׁמְּסֻגָּלִים לַעֲמֹד בְּכָל מְשִׂימָה שֶׁתִּדָּרֵשׁ.

אֲבָל הַמְּשִׂימָה הַזֹּאת הִיא כְּבָר מַשֶּׁהוּ אַחֵר. זוֹהִי מְשִׂימַת הִתְאַבְּדוּת לְלֹא תַּכְלִית. לְזֶה הֵם לֹא מוּכָנִים. הַחַיָּלִים עָמְדוּ בְּחֶדֶר קָטָן בְּרֹאשׁ מִגְדָּל גָּבוֹהַּ, וְנִסּוּ לְהָבִין מָה עוֹבֵר עַל הַמְּפַקֵּד שֶׁלָּהֶם, שֶׁפָּקַד עֲלֵיהֶם מְפֹרָשׁוֹת לִקְפֹּץ מֵהַחַלּוֹן הַיְשֵׁר אֶל הַמָּוֶת הַבָּטוּחַ. בָּזֶה אַחַר זֶה סֵרְבוּ הַחַיָּלִים לַפְקֻדָּה הַלֹּא הֶגְיוֹנִית. נִשְׁאַר רַק הָאַחֲרוֹן. לְלֹא הִסּוּס, טִפֵּס הַחַיָּל עַל הַחַלּוֹן וְקָפַץ.

בְּאוֹתָהּ שְׁנִיָּה, נִפְרְשָׂה בְּתַחְתִּית הַמִּגְדָּל רֶשֶׁת בִּטָּחוֹן קְפִיצִית. הַחַיָּל נָחַת עַל הָרֶשֶׁת וְנִשְׁאַר בָּרִיא וְשָׁלֵם. לְאַחַר שֶׁהִסְתַּיֵּם הַתַּרְגִּיל, שָׁאֲלוּ הַחַיָּלִים אֶת חֲבֵרָם הָאַמִּיץ כֵּיצַד הֵעֵז לִקְפֹּץ אֶל הַמָּוֶת הַבָּטוּחַ.

הֵשִׁיב הַחַיָּל: "אַחֲרֵי שָׁנִים בָּהֶן מַשְׁקִיעַ בָּנוּ הַמְּפַקֵּד אֶת מֵיטַב כֹּחוֹתָיו, נִרְאֶה לָכֶם שֶׁהוּא יְבַזְבֵּז אֶת הַמַּאֲמַצִּים לְחִנָּם? בָּרוּר הוּא שֶׁאִם הַמְּפַקֵּד נוֹתֵן לָנוּ מְשִׂימָה, הֲרֵי שֶׁיֵּשׁ לָנוּ אֶת הַיְכֹלֶת לַעֲמֹד בָּהּ."

כְּשֶׁבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל יָרְדוּ לְגָלוּת מִצְרַיִם הֵם לֹא נִשְׁלְחוּ לִמְשִׂימַת הִתְאַבְּדוּת. לִפְנֵי יְרִידָתָם, יָרַד יוֹסֵף לְהַכְשִׁיר אֶת הַקַּרְקַע. יוֹסֵף הַצַּדִּיק הָיָה זֶה שֶׁכִּלְכֵּל וּפִרְנֵס אֶת אֶחָיו שֶׁיָּרְדוּ לְמִצְרַיִם. הוּא נָתַן לָהֶם מָזוֹן רוּחָנִי כְּדֵי שֶׁיּוּכְלוּ לְהַחְזִיק מַעֲמָד בָּרָעָב הָרוּחָנִי שֶׁל גָּלוּת מִצְרַיִם. יוֹסֵף שֶׁהָיָה שַׁלִּיט מִצְרַיִם, נָתַן לִבְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת הַכֹּחַ לִשְׁלֹט עַל הַגָּלוּת וְלֹא לִהְיוֹת נְתוּנִים תַּחַת הַשְׁפָּעָתָהּ הַמַּזִּיקָה.

הָרַבִּי שְׁלִיטָ"א, הַ'יוֹסֵף' שֶׁבְּדוֹרֵנוּ, מְצַיֵּד כָּל אֶחָד בְּכֹחוֹת מְיֻחָדִים לַמְּשִׂימָה הָאַחֲרוֹנָה וְהַסּוֹפִית: הֲבָאַת הַגְּאֻלָּה בְּפֹעַל מַמָּשׁ. עָלֵינוּ לָלֶכֶת בְּכֹחוֹ שֶׁל הָרַבִּי, לְהָפִיץ תּוֹרָה וַחֲסִידוּת, וּלְהוֹדִיעַ בְּקוֹל בָּרוּר, גַּם בַּמְּקוֹמוֹת הַחֲשׁוּכִים וְהַגָּלוּתִיִּים בְּיוֹתֵר, שֶׁהִנֵּה זֶה הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ בָּא.

[ע"פ לקו"ש ח"ל ע' 225-228]

העלון לילדי אנ"ש

תנועת הנוער 'צבאות השם' ארה"ק

2 הָאִישׁ שֶׁבִּקֵּשׁ רַק לִתְפֹּס דָּגִים
שעת סיפור

4 דילמה
סיפור בהמשכים

9 תּוֹרָה שֶׁל הָרַבִּי
שיח חסידי

עֲלִילוֹת
שְׁלוֹמוֹישִׁי
וְחַבְרִים

>>> עמוד 6

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאת: נחמה בר

הָאִישׁ שֶׁבִּקֵּשׁ רַק לִתְפּוֹס דָּגִים

ה' טֵבֵת, תשמ"ז. עַד מְהֵרָה הִתְפַּשְּׁטָה הַבְּשׂוֹרָה הַמַּרְגִּינָה: דִּידַן נָצַח! הַשּׁוֹפְטִים פָּסְקוּ שֶׁהַסְּפָרִים שַׁיָּכִים ל'אֲגֻדַּת חֲסִידֵי חב"ד' – הָרַבִּי וְהַסְּפָרִים שַׁיָּכִים לַחֲסִידִים! רְחוֹבוֹת קְרָאוּן הַיִּיטֶס רָקְדוּ וְהַשִּׂמְחָה הִרְקִיעָה שְׁחָקִים.

לְמֻחֶרֶת, הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ נָשָׂא שִׂיחָה מְיֻחֶדֶת וּבִקֵּשׁ מֵהַחֲסִידִים לִכְתֹּב מִכְתָּבִים וְהָרַבִּי יַעֲבִיר אוֹתָם ל'צִיּוּן'. הָרַבִּי הוֹסִיף, שֶׁאֲנָשִׁים שֶׁמִּתְגּוֹרְרִים בִּקְהִלּוֹת רְחוֹקוֹת יָנִיחוּ אֶת הַמִּכְתָּבִים עַל קֶבֶר שֶׁל צַדִּיק.

הַמִּכְתָּבִים הֵחֵלּוּ זוֹרְמִים בְּקֶצֶב מָהִיר. בְּאוֹתוֹ יוֹם הָרַבִּי יָצָא לָאֹהֶל וּבַמְּכוֹנִית נִסְפְּרוּ יוֹתֵר מֵעֲשָׂרָה שַׂקִּים גְּדוּשִׁים בְּמִכְתָּבִים שֶׁל אֲנָשִׁים מִכָּל הָעוֹלָם.

כָּל זֶה הַקְדָּמָה לְסִפּוּר מְיֻחָד שֶׁאֵרַע בְּיוֹם זֶה, בְּסִידְנִי שֶׁבְּאוֹסְטְרַלְיָה.

הָרַב מָרְדְּכַי הַסּוֹפֵר חָזַר הַבַּיְתָה, וּבְהִתְלַהֲבוּת גְּדוֹלָה סִפֵּר לְאִשְׁתּוֹ עַל דִּבְרֵי הָרַבִּי. הָיָה בָּרוּר שֶׁמְּדֻבָּר בְּעֵת רָצוֹן מְיֻחֶדֶת, הִזְדַּמְּנוּת שֶׁאָסוּר לְהַחְמִיץ! הֵם הֶחְלִיטוּ לְכַנֵּס אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּחָה, וּבְתוֹךְ רְגָעִים אֲחָדִים, יָשְׁבוּ כָּל הַיְלָדִים הַחֲמוּדִים סְבִיב הַשֻּׁלְחָן בַּסָּלוֹן וְהֵחֵלּוּ לִכְתֹּב בְּמֶרֶץ. הַהוֹרִים הִתְרַגְּשׁוּ לִרְאוֹת אֶת הַתְּמִימוּת הַזַּכָּה וְהָרְצִינוּת הָרַבָּה שֶׁל הַיְלָדִים. הֵם לֹא בִּקְּשׁוּ רַק מִשְׁחָקִים וּמַמְתַּקִּים, הָיוּ לָהֶם בַּקָּשׁוֹת נַעֲלוֹת וַחֲשׁוּבוֹת בֶּאֱמֶת!

"אָסוּר לִשְׁמֹר אֶת הַמִּידָע הֶחָשׁוּב רַק לְעַצְמֵנוּ", אָמַר הָרַב מָרְדְּכַי תּוֹךְ כְּדֵי הָאֲסֵפָה הַמִּשְׁפַּחְתִּית, "מְכָרְחִים לְהַעֲבִיר הָלְאָה אֶת דִּבְרֵי הָרַבִּי לְכָל יְהוּדֵי וִיהוּדִי שֶׁאָנוּ יְכוֹלִים לְהַגִּיעַ אֵלָיו".

וְאָכֵן, הָרַב מָרְדְּכַי יָצָא לַדֶּרֶךְ לְעוֹרֵר עוֹד וְעוֹד יְהוּדִים לִכְתֹּב מִכְתָּבִים. הָיוּ שֶׁהִסְתַּיְּגוּ: "עֲזֹב... אֲנִי לֹא חב"דניק" אֲבָל הוּא לֹא הִרְפָּה. תָּחַב בִּידֵיהֶם דַּף וְעֵט, וּבַאֲמִירַת "אִם לֹא יוֹעִיל לֹא יַזִּיק", הִצְלִיחַ לְשַׁכְנֵעַ אוֹתָם לִכְתֹּב בַּקָּשׁוֹת.

בֵּינְתַּיִם, בַּבַּיִת, דְּבוֹרָה, הָאֵם, הֵחֵלָּה לַעֲרֹךְ טֶלֶפּוֹנִים לִבְנֵי מִשְׁפָּחָה, מַכָּרִים וִידִידִים, שֶׁיְּנַצְּלוּ גַּם הֵם אֶת הַהִזְדַּמְּנוּת הַמְּיֻחֶדֶת וְיִכְתְּבוּ לָרַבִּי. כֻּלָּם נַעֲנוּ בְּשִׂמְחָה. כֻּלָּם, פְּרָט לְאַבָּא שֶׁלָּהּ – פִּטֵּר דֵּיס, שֶׁלֹּא הָיָה שׁוֹמֵר מִצְוֹות. פִּטֵּר, הָיָה אָדָם לְבָבִי מְאוֹד וְחַם לְעִנְיְנֵי יַהֲדוּת, אֲבָל בְּפֹעַל לֹא שָׁמַר תּוֹרָה וּמִצְוֹות. וְאִי אֶפְשָׁר לָדוּן אוֹתוֹ עַל כָּךְ, אַבָּא שֶׁלּוֹ בָּרַח מֵאֵירוֹפָּה כְּשֶׁהִתְחִילָה הַשּׁוֹאָה וְכִמְעַט כָּל בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ נִסְפּוּ. הוֹרָיו הָיוּ מְרִירִים וּכְאוּבִים מְאוֹד מִמַּה שֶׁקָּרָה וְהִתְרַחֲקוּ מִתּוֹרָה וּמִצְוֹות. עַל חִנּוּךְ זֶה גָּדַל פִּטֵּר. תִּינוֹק שֶׁנִּשְׁבָּה.

דְּבוֹרָה, חָזְרָה בִּתְשׁוּבָה וב"ה נֶעֱשְׂתָה חֲסִידָה נֶאֱמָנָה שֶׁל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ. אָבִיהָ, פִּטֵּר, לֹא כָּעַס עַל כָּךְ. לְהֶפֶךְ, הוּא רָוָה מִמֶּנָּה וּמִמִּשְׁפַּחְתָּהּ הָרְבֵּה נַחַת.

"אַבָּא, מַה אִכְפַּת לְךָ נוּ, תִּכְתֹּב לָרַבִּי, אֲפִלּוּ מִכְתָּב קָצָר. מַשֶּׁהוּ... זוֹ הִזְדַּמְּנוּת מְיֻחֶדֶת. חֲבָל לְהַפְסִיד! תִּכְתֹּב אֶת כָּל הַבַּקָּשׁוֹת שֶׁיֵּשׁ לְךָ לְבַקֵּשׁ... אַבָּא..." נִסְתָּה דְּבוֹרָה.

אֲבָל הָאַבָּא סֵרֵב בְּתוֹקֵף. "אֲנִי מְבַקֵּשׁ שֶׁתַּעַזְבִי אוֹתִי. לֹא נִרְאָה לִי הַדָּבָר הַזֶּה. אַתְּ יְכוֹלָה לַעֲשׂוֹת מַה שֶּׁאַתְּ רוֹצָה, אֲבָל אַל תִּכְפִּי עָלַי לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים שֶׁלֹּא נִרְאִים לִי".

אֲבָל דְּבוֹרָה לֹא הִסְכִּימָה לְוַתֵּר. "אַתָּה יוֹדֵעַ מַה, אַבָּא, אַל תִּכְתֹּב. אֲנִי אֶכְתֹּב בִּשְׁבִילְךָ. תַּקְרִיא לִי אֶת הַבַּקָּשׁוֹת וַאֲנִי כּוֹתֶבֶת".

לַזֹּאת הָאָב הִסְכִּים וְהִקְרִיא לָהּ בְּזֶה הַלָּשׁוֹן: מָחָר לִפְנוֹת בֹּקֶר אֲנִי יוֹצֵא לְדַיִג. אֲנִי מְבַקֵּשׁ שֶׁתִּהְיֶה לִי בְּרָכָה בַּדַּיִג.

דְּבוֹרָה הִתְקַשְּׁתָה לְהַסְתִּיר אֶת אַכְזָבָתָהּ. זֶה מַה שֶּׁיֵּשׁ לוֹ לְבַקֵּשׁ? אַךְ יוֹתֵר לֹא יָכְלָה לְהַגִּיד דָּבָר. הִיא הִכְנִיסָה אֶת הַמִּכְתָּב לָעֲרֵמָה וְצֵרְפָה אוֹתוֹ

לַשַּׁקִּית הַגְּדוֹלָה שֶׁהֵכִילָה מִכְתָּבִים רַבִּים. מִכֵּיוָן שֶׁלֹּא הָיְתָה אֶפְשָׁרוּת לְהַעֲבִיר אֶת הַחֲבִילָה לָרַבִּי, הֶחְלִיטוּ לְהָנִיחַ אֶת הַמִּכְתָּבִים עַל קֶבֶר שֶׁל צַדִּיק, כִּדְבְרֵי הָרַבִּי.

לְאַחַר שֶׁשָּׁקְעָה הַחַמָּה, נָטַל הָרַב מָרְדְּכַי אֶת הַשַּׁקִּית הַגְּדוֹלָה וְיָצָא לְבֵית הָעֶלְמִין עִם אָחִיו מְנַחֵם. עֶלְטָה כִּסְתָה אֶת הָאָרֶץ וְנֶפֶשׁ חַיָּה לֹא נִרְאֵתָה בָּאֵזוֹר. הַפַּחַד חִלְחֵל בַּלֵּב בְּשָׁעָה שֶׁהִסְתּוֹבְבוּ הַשְּׁנַיִם בְּבֵית הָעֶלְמִין, מְצַיְּדִים בְּפָנָס גָּדוֹל לְהָאִיר אֶת הַחֲשֵׁכָה. לְאַחַר דַּקּוֹת אֲחָדוֹת שֶׁל חִפּוּשׂ נִמְצָא הַקֶּבֶר הַמְּבֻקָּשׁ – קִבְרוֹ שֶׁל הָרַב אֲשֶׁר אברמסון שֶׁהָיָה חָסִיד גָּדוֹל, אָב בֵּית דִּין וְרַב מִפְּרְסָם וּמְעָרֵךְ מְאוֹד. הֵם הֵנִיחוּ אֶת שַׁקִּית הַמִּכְתָּבִים, וּלְאַחַר שֶׁהִשְׁלִמָה הַמְּשִׂימָה, חָזְרוּ לְבֵיתָם שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב.

שֵׁשׁ בַּבֹּקֶר. מִשְׁפַּחַת הַסּוֹפֵר נָמָה אֶת שְׁנָתָהּ. לְפֶתַע, נִשְׁמְעוּ נְקִישׁוֹת עַזּוֹת עַל הַדֶּלֶת. הָרַב מָרְדְּכַי זִנֵּק מִמִּטָּתוֹ מְבֹהָל. מִי דּוֹפֵק עַל הַדֶּלֶת בְּשָׁעָה כֹּה מֻקְדֶּמֶת? בַּפֶּתַח, לְהַפְתָּעָתוֹ הָרַבָּה, נִרְאֵתָה דְּמוּתוֹ שֶׁל חָמִיו – פִּטֵּר. פִּטֵּר הָיָה נִרְאֶה מְבֻלְבָּל וְנִרְגָּשׁ.

הֵם הִכְנִיסוּהוּ אֶל הַבַּיִת, הִתְיַשְּׁבוּ בַּמִּטְבָּח עַל כּוֹס תֵּה וְעוּגִיּוֹת וּפִטֵּר הֵחֵל בְּסִפּוּרוֹ הַמַּפְלֶא:

"כְּפִי שֶׁסִּפַּרְתִּי לָךְ, דְּבוֹרָה, תִּכְנַנְתִּי לָצֵאת לְדַיִג עִם חָבֵר לִפְנוֹת בֹּקֶר. כָּךְ אֲנִי נוֹהֵג כָּל שָׁבוּעַ. הִתְיַשַּׁבְתִּי בַּסִּירָה בְּצַד אֶחָד וַחֲבֵרִי, ריצ'ארד, בַּצַּד הַשֵּׁנִי. הִפְלַגְנוּ לְלֵב יָם וְהִתְחַלְנוּ בַּמְּלָאכָה. אֲנִי מוֹרִיד אֶת הַחַכָּה וּמַעֲלֶה בְּחַכָּתִי... דָּג גָּדוֹל וְשָׁמֵן, כָּזֶה שֶׁמֵּעוֹלָם לֹא הִצְלַחְתִּי לָדוּג! ריצ'ארד מוֹרִיד אֶת הַחַכָּה וּמֵרִים – אֵין כְּלוּם.

וְשׁוּב – אֲנִי מַעֲלֶה בְּחַכָּתִי דָּג גָּדוֹל וְשָׁמֵן. מַשֶּׁהוּ נִפְלָא! וריצ'ארד – עֲשָׂבִים. כָּךְ הַדָּבָר חָזַר עַל עַצְמוֹ שׁוּב וְשׁוּב. אֲנִי מַעֲלֶה דָּגִים שְׁמֵנִים וּמְיֻחָדִים – וריצ'ארד – כְּלוּם. בַּתְּחִלָּה צָחַקְנוּ מֵהָעִנְיָן, אַךְ כְּשֶׁזֶּה קָרָה שׁוּב וְשׁוּב, ריצ'ארד נִקְלַע לִמְבוּכָה וְהָיָה פָּגוּעַ. נִסִּינוּ לְהַחְלִיף מָקוֹם בַּסִּירָה, אֶפֶס. אֵין שִׁנּוּי. אֲנִי מַעֲלֶה דָּגִים שְׁמֵנִים וריצ'ארד אֲפִלּוּ לֹא אֶחָד קָטָן.

לְפֶתַע, נִזְכַּרְתִּי בַּמִּכְתָּב שֶׁכָּתַבְתִּי לָרַבִּי. בְּשָׂרִי נַעֲשָׂה חִדּוּדִין חִדּוּדִין. פַּחַד נָפַל עָלַי. יִרְאַת אֱלֹקִים. הִרְגַּשְׁתִּי אֵיךְ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְחַלְחֵל לְתוֹךְ לִבִּי, כְּאִלּוּ אוֹמֵר לִי: אֲנִי כָּאן, בְּתוֹכְךָ מַמָּשׁ!

אֲבָל אַחֲרֵי כַּמָּה רְגָעִים, נִסִּיתִי לְהַרְגִּיעַ אֶת עַצְמִי וּלְצַנֵּן אֶת הִתְלַהֲבוּת הַקְּדֻשָּׁה שֶׁחָדְרָה בִּי. אֲבָל אָז הִגִּיעַ סִימָן נוֹסָף. מוּלֵנוּ שָׁטָה כָּל הָעֵת סְפִינָה אִיטַלְקִית. לְפֶתַע, רָאִינוּ שֶׁהַסְּפִינָה מִתְקָרֶבֶת בִּמְהִירוּת לְעֵבְרֵנוּ. תְּחִלָּה נִבְהַלְנוּ, אֲבָל אַחַר כָּךְ הֵבַנּוּ שֶׁהֵם רוֹצִים לְהַגִּיד לָנוּ דְּבַר מַה. כְּשֶׁהִגִּיעוּ בְּסָמוּךְ אֵלֵינוּ, צָעַק לָנוּ רַב הַחוֹבֵל: "אֵיךְ הִצְלַחְתֶּם לִתְפֹּס כָּל כָּךְ הַרְבֵּה דָּגִים? יֵשׁ לָכֶם קֶשֶׁר יָשִׁיר עִם אֱלֹקִים? אֲנַחְנוּ מְנַסִּים כְּבָר שָׁעוֹת וְלֹא מַצְלִיחִים כְּלָל..."

פִּתְאוֹם הֵבַנְתִּי שֶׁזֶּה מְאֹרָע שֶׁמִּימֵי מַמָּשׁ. אַרְבָּעִים שָׁנָה אֲנִי בַּדַּיִג וְאַף פַּעַם לֹא הָיְתָה לִי כָּזוֹ הַצְלָחָה. בְּתוֹךְ שְׁעָתַיִם דַּגְתִּי דָּגִים בְּכַמּוּת כָּזוֹ שֶׁלּוֹקַחַת בְּדֶרֶךְ כְּלָל לְפָחוֹת אַרְבַּע אוֹ חָמֵשׁ שָׁעוֹת! אֵין זֶה כִּי אִם בִּרְכַּת הָרַבִּי".

פִּטֵּר סִיֵּם אֶת סִפּוּרוֹ הַמַּפְעִים וּדְבוֹרָה וּמָרְדְּכַי יָצְאוּ לַחְזוֹת בְּמוֹ עֵינֵיהֶם בַּפֶּלֶא. לְתַדְהֵמָתָם, כָּל הַדָּגִים הָיוּ כְּשֵׁרִים! פִּטֵּר נָתַן לָהֶם כַּמּוּת שֶׁל דָּגִים לְשַׁבָּת וְחִלֵּק דָּגִים נוֹסָפִים לַחֲבֵרָיו, תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא מְסַפֵּר לָהֶם שֶׁיֵּשׁ רַבִּי, נָבִיא בְּיִשְׂרָאֵל.

כַּמָּה שַׁבָּתוֹת אַחַר כָּךְ, סִפֵּר פִּטֵּר לְבִתּוֹ, שֶׁרָאָה יְלָדִים חב"דניקים מַצְבִּיעִים עָלָיו וְאוֹמְרִים לְעַצְמָם: "הִנֵּה הָאִישׁ שֶׁיָּכֹל הָיָה לְבַקֵּשׁ כָּל מַה שֶׁהוּא רוֹצֶה וּבִקֵּשׁ רַק לִתְפֹּס הַרְבֵּה דָּגִים..."

איור: רחל יהודית

מאת: יעל שניאורסאהן

תקציר:
אורן מסרב לטפל בירון בגלל היכרותם בעבר. אבי מנסה לשכנע אותו.

דילמה

נעימות חב"דיות רגועות ושקטות מלאו את חלל הרכב. אבי ניסה להכניס את הרוגע שלהן אל תוך ליבו פנימה, אך ללא הצלחה.

הכביש היה חלק ושקט, כיאה לשעת ערב מאוחרת זו. באופן אירוני מצא אבי את עצמו מייחל לאיזשהו פקק תנועה שיסיח את דעתו, שיגרום לו לחשוב על משהו אחר, רק לא על הפגישה עם אורן.

אבל זה לא קרה, ואבי מצא את עצמו מהרהר שוב ושוב בגילויים המרעישים של השעות האחרונות. הוא נכנס לפגישה בחשש רב, וכשגילה שמדובר באורן לוי היה בטוח שהעניינים יחליקו על מי מנוחות, הוא לא תיאר לעצמו כמה שונה תהיה הדרך.

'אפשר להבין את אורן'. אמר לעצמו, נזכר בכל אותן מלים מחזקות שהשמיע באוזניו. 'זה לגמרי לא פשוט להתעלות כך ולסלוח למי שפגע בך בצורה כזו. גם לנו, שמילות ה'תניא' נהירות ומוכרות לנו, והאמונה היא לחם חוקנו היום יומי, הדברים לא פשוטים לחלוטין. קל וחומר למי שלא חי את הדרך הזו בחיים היום יומיים שלו."

אף על פי כן, הוא רצה לקוות שאורן יתעלה מעל עצמו, ויסכים לסלוח. אבי היה כמעט בטוח, כי במצבו הנוכחי ירון וודאי מתחרט על מה שהיה והוא יהיה מוכן לבקש את סליחתו של אורן. הוא שקל להתקשר לירון וליידע אותו בסיפור, אך לבסוף החליט שלא. אי אפשר לדעת מה תהיה התגובה מצידו של ירון. מוטב לחכות ולהשאיר בינתיים את הכדור בידיו של אורן.

בסבך ההרהורים, כמעט והחמיץ אבי את הפניה לכיוון ירושלים, ברגע האחרון סובב את ההגה לכיוון המתאים. 'אני את שלי עשיתי' הרהר לעצמו. 'הקב"ה יעשה את השאר'.

■

"ואחרי כל מה שהיה, אחרי כל מה שסבלתי מירון הזה, אני אמור עוד לקבל אותו לטיפול בחינם? איך אפשר לדרוש ממני דבר כזה?" סיכם אורן באזני אשתו, סיגלית, את מאורעות הערב.

"אף אחד לא דורש ממך," סיגלית נענעה קצובות את עגלתו של טל הקטן, שסרב להירדם. כנראה חש בסערה שחדרה הערב אל תוך הבית השלו. "רק ביקשו ממך. אתה באמת לא חייב."

"נכון, אני לא חייב" אמר אורן בתסכול. "אבל את מבינה לאיזה מצב נקלעתי? אני עומד כאן מול אדם שהוא אחד האנשים שאני הכי אוהב. חבר ילדות קרוב, שנתן לי כל כך הרבה לחיים, והוא בא ומבקש ממני בשביל מישהו ש... אפשר לומר שהוא אחד האנשים השנואים עלי. את מבינה באיזו תסבוכת מדובר?"

"וזה לא רק זה" המשיך אורן, ממולל בידו עלה ירוק וחסר צורה,

הסובל בין אצבעותיו במחצית השעה האחרונה. "אבי לא ביקש ממני את זה בשם ידידותינו הישנה, אלא הוא בא אלי עם כל מיני ציטוטים אמוניים, דיבר על ההשגחה הפרטית שגלגלה כך את העניינים, על בעל ה'תניא' שאמר לסלוח למי שעשה לך רע, כי הוא היה רק שליח מהבורא. והנקודה הרגישה יותר - אולי זה מה שיעזור לי להתפטר מהשונאים החדשים שצצו לי כאן לאחרונה. אז תגידי לי את, איך אפשר להתעלם מכל המכלול הזה ולומר כך בפשטות: לא? ומצד שני, איך אפשר להתעלם מכל מה שהיה ביני לבין ירון ולומר: בסדר אני סולח?"

סיגלית הנהנה בהבנה. "למען האמת, אף אחד, כולל אותי עצמי, לא יכול לומר לך מה לעשות.. זו צריכה וחייבת להיות ההחלטה האישית שלך, בינך לבין עצמך. קח לך את הזמן שלך. אל תמהר לענות, לא לשלילה ולא לחיוב. 'תישן על זה לילה' כמו שאומרים, תנסה לבחון את הדברים בפרספקטיבה רחבה יותר. ההחלטה היא כולה שלך, עם כל השיקולים שהעלית כאן. אבל הרשה לי לומר לך רק דבר אחד, אל תרגיש מחויב לאף אחד ולשום דבר."

"קל להגיד, קשה לבצע." הגיב אורן. "אני רק יכול להגיד לך, שלבני אדם אני אמנם לא צריך להרגיש מחויב. אבל יש מישהו אחד שאני מחויב אליו - אלוקים."

נפלה דממה בחדר. השעון הגדול היה היחיד שהמשיך לתקתק בקולו המונוטוני. אפילו טל הקטן כבר נרדם. אורן המשיך לשבת על הכורסא, מבטו תקוע בנקודה עלומה כלשהי בקיר. סיגלית התלבטה אם להציע לו משהו לשתות, או שמא מוטב להניח לו כרגע.

"אני יוצא לסיבוב רגלי קצר." אמר אורן פתאום לאחר רגעים ארוכים של שתיקה. "אולי האוויר הלילי הצח יעזור לי להירגע קמעא, לסדר את מחשבותיי. אל תדאגי אם אתעכב מעט, את יכולה גם ללכת לישון כבר אם את עייפה. לילה טוב!"

סיגלית עקבה אחריו כשיצא בצעדים כבדים משהו מן הבית. היא חשה רחמים על ההחלטה הקשה שעליו לקבל. באמת לא ידעה מה הייתה עושה לו ניצבה במקומו. באופן בלתי צפוי מצאה עצמה נושאת בליבה תפילה לאלוקים שיעזור לו לבחור בדרך הנכונה.

■

"מתי אבי היה אמור להיפגש עם הרופא הזה?"

גלית הסתובבה לעבר בעלה, מופתעת. היא לא העלתה על דעתה שבעלה יעלה את הנושא הזה, למען האמת היא שמחה שהוא לא דיבר על כך עד עתה. יומיים עברו כבר מאז אותו יום שלישי בו היה אבי אמור לנסוע לצפון, והיא עדיין לא קבלה כל מידע ממשפחת גולד. להתקשר בעצמה לא רצתה, פחדה מפני תשובה שלילית. היא הניחה שירון גם הוא מעדיף להדחיק את העניין ושמחה על כך. אך עתה, הוא החליט בכל זאת לפתוח את הנושא.

"הוא היה אמור להיות שם ביום שלישי. הם לא התקשרו ולא אמרו כלום, כך שאני לא יודעת מה קורה."

"חבל על הזמן" הגיב ירון. "תיארתי לעצמי שזה מה שיהיה. אני מניח שזו גם הסיבה שהוא לא מתקשר. עד עכשיו לא הייתי בטוח, אבל עכשיו אני כמעט בטוח במאת האחוזים שזה הוא."

"מי?" לא הבינה גלית.

"ד"ר לוי, כלומר, אורן לוי. זוכרת אותו? שהיה גר כאן לפני ארבע שנים, וניסה לפתוח מרפאה בבנין שלנו?" ירון נאנח. "אני מבין למה אבי לא מתקשר. ברור לי שברגע שאורן שמע את השם שלי, הוא סיפר לו מיד את כל מה שהיה. עכשיו אבי לא יודע איך להתייחס אלי, אחרי ששמע עלי דברים נוראים שכאלה. אח, כמה שטויות עשיתי פעם כשחשבתי שכל העולם בידיים שלי האמיני לי, אילו יכולתי הייתי מבקש את סליחתו עכשיו על כל מה שעוללתי לו אז, אבל זה מאוחר מדי. אם אפנה אליו עכשיו, הוא לא יאמין לי, הוא יהיה בטוח שאני רוצה להתחנף אליו כדי שיעזור לי" .

אני יוצא לסיבוב רגלי קצר." אמר אורן פתאום לאחר רגעים ארוכים של שתיקה. "אולי האוויר הלילי הצח יעזור לי להירגע קמעא, לסדר את מחשבותיי...

המשך בגליון הבא אי"ה

עֲלִילוֹת שְׁלוֹמוֹישִׁי וְחֲבֵרִים

נִסְתָּם: שְׁלוֹמוֹישִׁי בְּזְעִקְבּוֹת הַדַּבְּרָה הַדָּבָר הָיָה

מִי: הַיַּלְדוֹם שֶׁל הַכְּתָר

שְׁלוֹמִי:

סוֹף סוֹף נִמְצָאָה הַדֶּרֶךְ לְהִתְעַשֵּׁר!

הַפַּעַם הָיְתָה זוֹ גְּבֶרֶת מִישְׁקוֹבְסְקִי הַזְּקֵנָה שֶׁהֶחְלִיטָה לָגוּר לְיַד נְכָדֶיהָ שֶׁיִּחְיוּ, וּבִקְּשָׁה כִּי נִדְאַג לִגְנִיזַת הַסְּפָרִים הַצְּבוּרִים בְּמַחְסַן בֵּיתָהּ, בְּצוּרָה מִכֻּבֶּדֶת (אַחֶרֶת חֶבְרַת הַהוֹבָלוֹת עֲלוּלָה לְהַשְׁלִיכָם לָאַשְׁפָּה – חַס וְחָלִילָה).

אֲנִי וּמוֹישִׁי הִסְכַּמְנוּ לַעֲזֹר בְּשִׂמְחָה. כַּיָּדוּעַ לָכֶם, סְפָרִים עַתִּיקִים שָׁוִים לְעִתִּים כֶּסֶף רַב, וְאָנוּ נוּכַל לָטוּס לָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ בַּכֶּסֶף שֶׁנַּרְוִיחַ.

בַּכְּנִיסָה לַמַּחְסָן, נִצְּבָה דֶּלֶת עֵץ מִתְּפוֹרֶרֶת שֶׁחְרְקָה נוֹאֲשׁוֹת בְּטֶרֶם נִכְנַע הַמַּנְעוּל לְיָדָיו הַמְיֻמָּנוֹת שֶׁל אַבָּא, וְחָשְׂפָה בְּהִפָּתְחָהּ חָלָל קָטָן וְדָחוּס.

בַּחַדְרוֹן הַצָּפוּף נִשָּׂא רֵיחַ אָבָק כָּבֵד, וְיַחַד עִם נִיחוֹחַ הַטַּחַב הָעַז שֶׁעָמַד בָּאֲוִיר הָפְכָה הַנְּשִׁימָה לִמְשִׂימָה סְבוּכָה מִמָּשׁ. אֲנִי וּמוֹישִׁי הִשְׁתַּעֲלְנוּ תְּכוּפוֹת בְּעוֹדְנוּ פּוֹשְׁטִים עַל תְּכוּלַת הַחֶדֶר שֶׁכָּלְלָה בְּעִקָּר אֲרוֹנוֹת בַּרְזֶל זְקֵנִים, וְשׁוּרוֹת מַדָּפִים עֲקֻמִּים הַכּוֹרְעִים תַּחַת הָעֹמֶס הַכָּבֵד. עַנְנֵי אָבָק לְבַנְבַּן כִּסָּה אֶת הַמַּחְסָן הַקָּטָן, וְנִדְמֶה הָיָה כִּי כָּל עַכְבִישֵׁי הָעִיר מָצְאוּ אֶת הַמָּקוֹם כְּבָסִיס נוֹחַ עַד לְמְאוֹד לְקוּרֵיהֶם הַדְּבִיקִים.

חֵשֶׁשׁ כָּבֵד נִקַּר בְּלִבִּי, שֶׁמָּא אֶחָד מִן הָאֲרוֹנוֹת הַקְּשִׁישִׁים יַחְלִיט לִשְׁבֹּק אֶת חַיָּיו דַּוְקָא כָּעֵת, וְאָנוּ נִקָּבֵר חַיִּים תַּחַת הֲרִיסוֹתָיו. אַךְ בָּרוּךְ ה', הָרָהִיטִים הַמְּקֻמָּטִים הֶחְזִיקוּ מַעֲמָד בִּגְבוּרָה וְשָׁמְרוּ פָּחוֹת אוֹ יוֹתֵר עַל צוּרָתָם הָרִאשׁוֹנִית.

הַמַּחְסָן הַזָּעִיר הָיָה עָמוּס כֻּלּוֹ בִּסְפָרִים צְהֻבִּים יְשָׁנִים וּגְדוֹלִים, כְּרוּכִים בִּכְרִיכוֹת קַרְטוֹן עֲבוֹת וּמִתְפּוֹרְרוֹת. הַסְּפָרִים הָיוּ מֻנָּחִים זֶה עַל זֶה בְּעֵרְבּוּבְיָה נוֹרָאִית, וּבָלַט לָעַיִן כִּי שְׁנַיִם אֲרֻכּוֹת אִישׁ לֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם.

הָעֲבוֹדָה הָרַבָּה לֹא הִרְתִּיעָה אוֹתָנוּ, שֶׁכֵּן כְּאָמוּר, כָּל סֵפֶר צְהַבְהַב וְעַתִּיק שֶׁכָּזֶה אָמוּר לְהַכְנִיס לְכִיסֵנוּ סְכוּם בִּלְתִּי מְבֻטָּל כְּלָל. אֶלָּא שֶׁהַסְּפָרִים שֶׁל גְּבֶרֶת מִישְׁקוֹבְסְקִי לֹא מַמָּשׁ צִיתוּ לַכְּלָל הַמְּדֻבָּר, וְאַבָּא הִכְרִיז בְּתֹם בְּדִיקָה קְצָרָה, שֶׁאֵין מְדֻבָּר בִּסְפָרִים **עַתִּיקִים** אֶלָּא בִּסְפָרִים **יְשָׁנִים**. וְזֹאת, עֲלֵיכֶם לָדַעַת, הֶבְדֵּל רַב עַד לְמְאוֹד. לְמְאוֹד מְאוֹד.

הַסְּפָרִים מָצְאוּ אֶת עַצְמָם עַל הַסַּפְסָל הָאֲחוֹרִי שֶׁל הַסּוּבָּארוֹ הַמִּשְׁפַּחְתִּית בַּדֶּרֶךְ אֶל מְכַל הַגְּנִיזָה, וּכְדֵי לְכַסֵּה אֶת דַּעְתֵּנוּ עַל הָעֹשֶׁר הָרַב שֶׁפִּסְפַּסְנוּ בָּרֶגַע הָאַחֲרוֹן, פִּיֵּס אוֹתָנוּ אַבָּא בְּסִפּוּרוֹ שֶׁל הַסֵּפֶר הַמְיֻחָד בְּיוֹתֵר בְּסִפְרִיָּתוֹ שֶׁל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁלִיטָ"א, הַיַּהֲלוֹם שֶׁבַּכֶּתֶר:

מוֹישִׁי:

בְּה' טֵבֵת, חוֹגְגִים כָּל

חֲסִידֵי חַבַּ"ד אֶת יוֹם 'דִּידַן נָצַח', הַיּוֹם בּוֹ הִכִּיר אֲפִלּוּ בֵּית הַמִּשְׁפָּט הָאֲמֶרִיקָאִי, כִּי הָרַבִּי הִנּוֹ מַמְשִׁיכוֹ שֶׁל הָרַבִּי הַקּוֹדֵם, וְאֵין לְאַף אָדָם רְשׁוּת לָגַעַת בִּרְכוּשָׁהּ שֶׁל חֲסִידוּת חַבַּ"ד, כּוֹלֵל כַּמּוּבָן בַּסְּפָרִים הַנִּמְצָאִים בְּסִפְרִיַּת לִיוּבַּאוִיטְשׁ הַסְּמוּכָה לְ-770.

בְּקַיִץ תשמ"ה, בְּאַחַת מֵהַשִּׂיחוֹת שֶׁהִקְדִּישׁ הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁלִיטָ"א לַמִּשְׁפָּט שֶׁהִתְנַהֵל אָז, הִדְגִּישׁ הָרַבִּי אֶת מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַסֵּפֶר הֶחָשׁוּב וְהַיָּקָר בְּיוֹתֵר שֶׁנִּמְצָא בַּסִּפְרִיָּה – סִדּוּרוֹ הַפְּרָטִי שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ!

הָרַבִּי שְׁלִיטָ"א סִפֵּר בְּאוֹתָהּ שִׂיחָה, שֶׁ"כ"ק מו"ח אַדְמוֹ"ר לֹא הָיָה נוֹתֵן לְאַף אֶחָד לְהִתְקָרֵב וְלָגַעַת בְּסִדּוּר קָדוֹשׁ זֶה, וְרַק בְּמִקְרִים נְדִירִים הָיָה נוֹתֵן לָגֶשֶׁת וּלְנַשֵּׁק אֶת הַסִּדּוּר, וְזֹאת - לְאַחֲרֵי הֲכָנָה הָרְאוּיָה, טְבִילָה בְּמִקְוֶה וְכוּ'". וְגַם הַסִּדּוּר הַקָּדוֹשׁ וְהַנָּדִיר הַזֶּה נִצַּל בִּזְכוּת הַנִּצָּחוֹן בְּ"מִשְׁפַּט הַסְּפָרִים".

אֵיךְ בֶּאֱמֶת הִתְגַּלְגֵּל סִדּוּרוֹ שֶׁל הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב לְסִפְרִיַּת חַבַּ"ד?

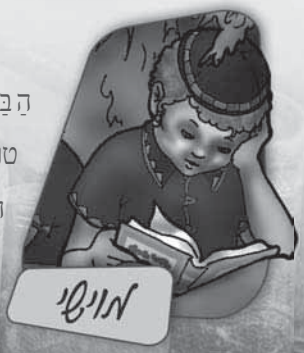

וּבְכֵן, קֹדֶם כֹּל נַכִּיר אֶת הַסִּדּוּר הַמְּדֻבָּר שֶׁכָּתַב רַבִּי גֵּרְשׁוֹן מִקִּיטוֹב גִּיסוֹ שֶׁל הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב. בַּסִּדּוּר הַזֶּה יֶשְׁנָם כַּמָּה דְּבָרִים מְיֻחָדִים מְאוֹד, כָּךְ לְמָשָׁל בְּתוֹךְ תְּפִלַּת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה רְשׁוּמִים שֵׁמוֹת בִּכְתַב יָדָם שֶׁל תַּלְמִידֵי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, כְּדֵי שֶׁיַּזְכִּירֵם לִבְרָכָה וִישׁוּעָה בִּשְׁעַת תְּפִלָּתוֹ. מְזְכָּרִים שָׁם, לְמָשָׁל, רַבִּי יְחִיאֵל מִיכֵל מִזְּלוֹטְשׁוֹב וְרַבִּי נַחוּם מִטְּשֶׁרְנוֹבִּיל.

בְּדַפֵּי כִּוָּנוֹת תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר יֶשְׁנָם כִּתְמֵי דָּם וּדְמָעוֹת. וּבַכִּוָּנוֹת שֶׁל סְפִירַת הָעֹמֶר מְצֹרָף כְּתַב יָד שֶׁהִנּוֹ שׁוֹנֶה מֵהַכְּתָב שֶׁל כָּל הַסִּדּוּר וְהוּא כַּנִּרְאֶה כְּתַב הַיָּד שֶׁל הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב בְּעַצְמוֹ!

לְפִי חֲתִימוֹת הַתַּלְמִידִים מִסְתַּבֵּר שֶׁהַסִּדּוּר הוּבָא לַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב בִּשְׁנַת תצ"ח. וְכָךְ אָמַר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב לְתַלְמִידָיו "בָּנַי, אַתֶּם חֲבִיבִים לִי מְאוֹד וַאֲנִי אוֹהֵב אֶתְכֶם . . יֵשׁ לִי סִדּוּר בִּכְתַב יָד שֶׁאֲנִי מִתְפַּלֵּל בּוֹ בְּכָל יוֹם, כִּתְבוּ שְׁמוֹתֵיכֶם וְאֶת שֵׁם אִמְּכֶם בְּאֵיזוֹ בְּרָכָה בִּשְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה שֶׁאַתֶּם רוֹצִים".

וְעַכְשָׁו נַעֲקֹב אַחַר גִּלְגּוּלָיו שֶׁל הַסִּדּוּר:

לַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הָיָה כַּיָּדוּעַ בֵּן יָחִיד, וּשְׁמוֹ רַבִּי צְבִי שֶׁהָיָה צַדִּיק, וְהוּא יָרַשׁ אֶת הַסִּדּוּר מֵאָבִיו הַקָּדוֹשׁ. אַחֲרָיו עָבַר הַסִּדּוּר לִבְנוֹ - רַבִּי יִשְׂרָאֵל. בְּאֶחָד מִמַּסְעוֹתָיו שֶׁל רַבִּי יִשְׂרָאֵל הַנָּכָד, הוּא חָשׁ שֶׁלֹּא בְּטוֹב וְהֵבִין שֶׁשְּׁעוֹתָיו סְפוּרוֹת. וְהוּא הוֹרָה לְרָאשֵׁי הַקָּהָל בָּעֲיָרָה בָּהּ נִפְטַר לִמְסֹר אֶת הַסִּדּוּר הַמְיֻחָד לְרַבִּי מָרְדְּכַי מִטְּשֶׁרְנוֹבִּיל.

הַסִּדּוּר עָבַר בְּבֵית טְשֶׁרְנוֹבִּיל מִדּוֹר לְדוֹר, עַד שֶׁהִגִּיעַ לְיָדוֹ שֶׁל עָשִׁיר בְּשֵׁם רַבִּי יִצְחָק לִיפְּסוֹן. בְּאַחַת הַמִּלְחָמוֹת יָרַד הַגְּבִיר הַגָּדוֹל מִנְּכָסָיו, וְיוֹרְשָׁיו מָכְרוּ אֶת הַסִּדּוּר לְרַבִּי הָרַיי"צ בְּאֶלֶף דּוֹלָרִים לְעֵרֶךְ – סְכוּם עָצוּם בְּאוֹתָם הַיָּמִים. הָרַבִּי הָרַיי"צ הֵבִיא עִמּוֹ אֶת הַסִּדּוּר לִנְיוּ יוֹרְק יַחַד עִם סִפְרִיָּתוֹ הַגְּדוֹלָה וְהַמְּפֹרְסֶמֶת, שָׁם הוּא נִמְצָא עַד הַיּוֹם, שָׁמוּר הֵיטֵב.

שְׁלוּמִי:

עַל חַג ה' טֵבֵת, וַדַּאי יִתְוַעֲדוּ הַרְבֵּה גַּם בַּתַּלְמוּד תּוֹרָה, וְגַם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְאָנוּ צְרִיכִים לִזְכֹּר בְּעִקָּר אֶת מַה שֶּׁאָמַר לָנוּ הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁלִיטָ"א, מִיָּד עִם הַגִּיעַ הַבְּשׂוֹרָה הַמְּשַׂמֵּחַת עַל הַנִּצָּחוֹן בְּמִשְׁפַּט הַסְּפָרִים:

הָרַבִּי אָמַר, שֶׁבְּעֵת מַאֲסָרוֹ וּגְאֻלָּתוֹ שֶׁל רַבֵּינוּ הַזָּקֵן, אַדְמוֹ"ר הַזָּקֵן לָמַד מִכָּל הָאֲרוּעִים שֶׁל הַמַּאֲסָר וְהַגְּאֻלָּה הוֹרָאוֹת בַּעֲבוֹדַת ה', וְאַחַת הַמַּסְקָנוֹת שֶׁלּוֹ הָיְתָה, לְהוֹסִיף עוֹד יוֹתֵר בַּהֲפָצַת מַעְיְנוֹת הַחֲסִידוּת חוּצָה.

וְאִם כֵּן, גַּם כָּאן יֵשׁ לָנוּ הוֹרָאָה שֶׁדַּוְקָא עַכְשָׁו, אַחֲרֵי שֶׁהָיָה עֵרְעוּר שֶׁקָּשׁוּר לַחֲסִידוּת חַבַּ"ד, וְלִלְמוּד בַּסְּפָרִים, הֲרֵי שֶׁאַדְרַבָּה, אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִתְגַּבֵּר עוֹד יוֹתֵר בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וְלַעֲשׂוֹת עוֹד וְעוֹד פְּעִילוּת, כְּדֵי לְהַרְאוֹת שֶׁחַבַּ"ד חַיָּה וְקַיֶּמֶת, וְשׁוּם דָּבָר בָּעוֹלָם לֹא יָכֹל לְהַכְנִיעַ אוֹתָהּ, חַס וְשָׁלוֹם!

אַחַת הַהוֹרָאוֹת שֶׁל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ בְּקֶשֶׁר לְה' טֵבֵת הִיא לִקְנוֹת עוֹד וְעוֹד סְפָרִים לַבַּיִת, עַד שֶׁהוּא יִהְיֶה 'בַּיִת מָלֵא סְפָרִים'. אַגַּב, מוּשַׁי אוֹמֵר, שֶׁאוּלַי לָכֵן ה' טֵבֵת יוֹצֵא מַמָּשׁ אַחֲרֵי חֲנֻכָּה, כָּכָה שֶׁיֵּשׁ כֶּסֶף לְכוּוּוּלָם מִדְּמֵי הַחֲנֻכָּה לִקְנַיַּת סְפָרִים....

מְשִׁיחָי

מאת: ישראלי'ק פריד

משוחחים עם בחנה

בגשמ"ה רשק

תעודת זהות

שם: שלמה בוליניצקי

מקום מגורים: כפר חב"ד

לקראת ה' טבת - דידן נצח. תפסנו לשיחה קצרה את החייל בצבאות ה' **שלמה** שיחי' **בליניצקי** שיספר לנו קצת על הכנותיו ליום מיוחד זה.

- **שלמה, כחייל בצ"ה איזה פעולות אתה עושה, כדי לקרב את ההתגלות של הרבי שליט"א?**

דבר ראשון, והכי חשוב - אני משתדל להקשיב ולהתרכז בכל השיעורים בתלמוד-תורה. אני חושב שזה הבסיס וזה הדבר שהרבי הכי רוצה מכולנו בתור חייל בצ"ה. בנוסף לזה אני משקיע ומשנן שורות תניא בע"פ.

- **השבוע חל ה' טבת יום 'דידן נצח', איך אתה כחייל בצ"ה מנצל את יום זה?**

ביום האחרון למאסרו של אדמו"ר הזקן לקראת הגאולה שהייתה ב- י"ט כסלו, הגיעו רבותיו הבעש"ט והמגיד מכועזריטש לבקרו בתא מאסרו. הם סיפרו לו, שהסיבה האמיתית למאסר היא לא בגלל ההלשנה, אלא מצד קטרוג גדול שנוצר בשמים על הפצת תורת החסידות. וביקשו מכולנו שמתי שהוא ישתחרר יכושיך להפיץ את תורת החסידות ביתר שאת ויתר עז. ידוע, שהיחס של הרבי לכל משפט הספרים, אינו כמשפט גשמי על הספרייה של הרבי הריי"צ. אלא כקטרוג גדול שנוצר על העבודה של דורנו, הדור השביעי, להביא את משיח צדקנו. ומכולא לאחר הניצחון וביטול הקטרוג, אנו צריכים להתעסק ביתר שאת וביתר עז בעבודה, ובמיוחד להכין את העולם לקראת משיח צדקנו.

- **איזו החלטה טובה קיבלת על עצמך, לקראת ה' טבת?**

קיבלתי החלטה טובה, שכל ספר שאני משאיל מהספרייה בתלמוד-תורה לבית, להחזיר מיד בתום השיכוש. זה שומר על הספרים, ומכבד אותם.

- **לסיום, מה יש לך להגיד לחיילי צ"ה, קוראי משיחי?**

בנוסף להתחזקות בעבודה של דורנו הדור השביעי, אני חושב שכל ילד צריך לקבל החלטה טובה להוסיף בכבוד הספרים, ולקבל החלטות טובות שיוסיפו בכבודם, ובעז"ה בזכות זה נזכה להתגלות הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

תּוֹרָה שֶׁל הָרַבִּי

י. שרייבר

אַרְחַסְדִּי

הַמַּשְׁפִּיעַ פָּתַח אֶת הַהִתְנַעֲדוּת בְּשִׂיחָה שֶׁל הָרַבִּי, מִשּׁוּם שֶׁהַחִנּוּךְ הַחֲסִידִי מוֹרֶה לָנוּ שֶׁתָּמִיד "פּוֹתְחִין בִּדְבַר מַלְכוּת" - תָּמִיד פּוֹתְחִים הִתְכַּנְּסוּת שֶׁל חֲסִידִים עִם תּוֹרָה שֶׁל הָרַבִּי: שִׂיחָה שֶׁל הָרַבִּי, אוֹ מַאֲמָר חֲסִידוּת. לְעִתִּים יָכֹל זֶה לִהְיוֹת 'וואַרט' (מִלָּה קְצָרָה) שֶׁהָרַבִּי אָמַר אוֹ סִפּוּר שֶׁהָרַבִּי סִפֵּר.

"חָסִיד" שָׁמַעְתִּי פַּעַם מֵאֶחָד הַמַּשְׁפִּיעִים, "הוּא אֶחָד שֶׁמְּקַשֵּׁר לָרַבִּי". לָכֵן הַחֲסִידִים חוֹזְרִים עַל הַתּוֹרָה שֶׁל הָרַבִּי, כִּי עַל יְדֵי כָּךְ מִתְקַשְּׁרִים לָרַבִּי!

בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה שֶׁלּוֹ, הִכְנִיס הָרַבִּי אֶת עַצְמוֹ, כִּבְיָכוֹל. עַל יְדֵי שֶׁלּוֹמְדִים אֶת הַתּוֹרָה שֶׁל הָרַבִּי וּ'חַיִּים' אִתָּהּ, מִתְחַבְּרִים אֶל הַפְּנִימִיּוּת שֶׁל הָרַבִּי, שֶׁאוֹתָהּ הוּא מְגַלֶּה בְּדִבְרֵי הַתּוֹרָה

שֶׁהוּא אוֹמֵר. בְּמְיֻחָד כַּאֲשֶׁר מְדֻבָּר בְּמַאֲמָר חֲסִידוּת, שֶׁאָז אֵלּוּ הֵם "דִּבְרֵי אֱלֹקִים חַיִּים" וְ"שְׁכִינָה מְדַבֶּרֶת מִתּוֹךְ גְּרוֹנוֹ".

מֵאָז וּמִתָּמִיד נִקְרְאָה תּוֹרָתוֹ שֶׁל הָרַבִּי בְּשֵׁם "דִּבַּר מַלְכוּת", אוּלַם יְתֵרָה מִזּוֹ זָכִינוּ, שֶׁבַּשָּׁנִים תשנ"א-תשנ"ב הֵחֵל הָרַבִּי שליט"א מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ לְהַגִּיהַּ אֶת הַשִּׂיחוֹת הַשְּׁבוּעִיּוֹת לְחוֹבֶרֶת שֶׁנִּקְרֵאת בַּשֵּׁם "דִּבַּר מַלְכוּת", וּפַעַם אַחַת אַף חִלֵּק חוֹבֶרֶת עִם שֵׁם זֶה לִקְהַל הַחֲסִידִים.

ספרי - אוצר החסידים - ליובאוויטש

דבר מלכות

ויקרא

שיחות קודש

מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שנ"י אור"ם אח"ן

מליובאוויטש

חיילים בהפסקה

הבמה שלנו

בדיחת קרש

איור: רחליהודית

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המוצלחים מביניהם יפורסמו בע"ה

>> **טנק מבצעים**
אבריכי בקרמן, גילה ירושלים

ברכת המעלית

יעקב שוקרון, ירושלים

איזו ברכה אומרים לאדם שנתקע במעלית? יעלה ויבוא...

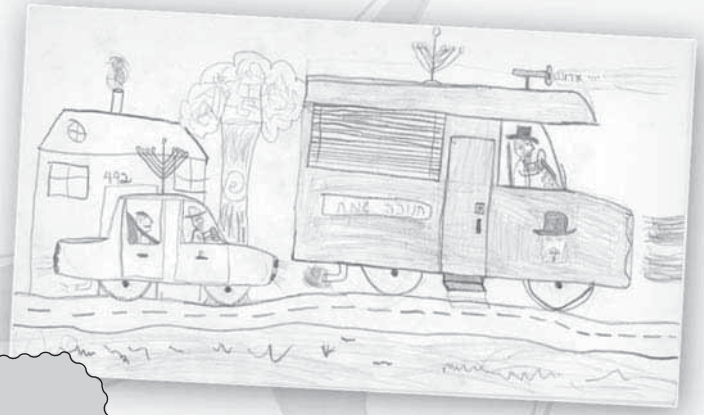

>> **פרסומי ניסא**
אהרן יוסף מישולובין, קראון הייטס ניו יורק

חנוכה

מ. ליבוביץ' מעלה אדומים

בחג הפסח התארחו אצל הוריו של דודי זוג עם תינוק. שאל דודי: "מה שמו של התינוק?" "פסח" ענתה האם. התפלא דודי: "ומה יהיה שמו בחנוכה?"

מאת: אברימי ג.

מבצעים בדרכים

שמואל פתח מועדון צ"ה בעירו.

עזרו לו להגיע לנועם, ולהזמינו לפעילות.

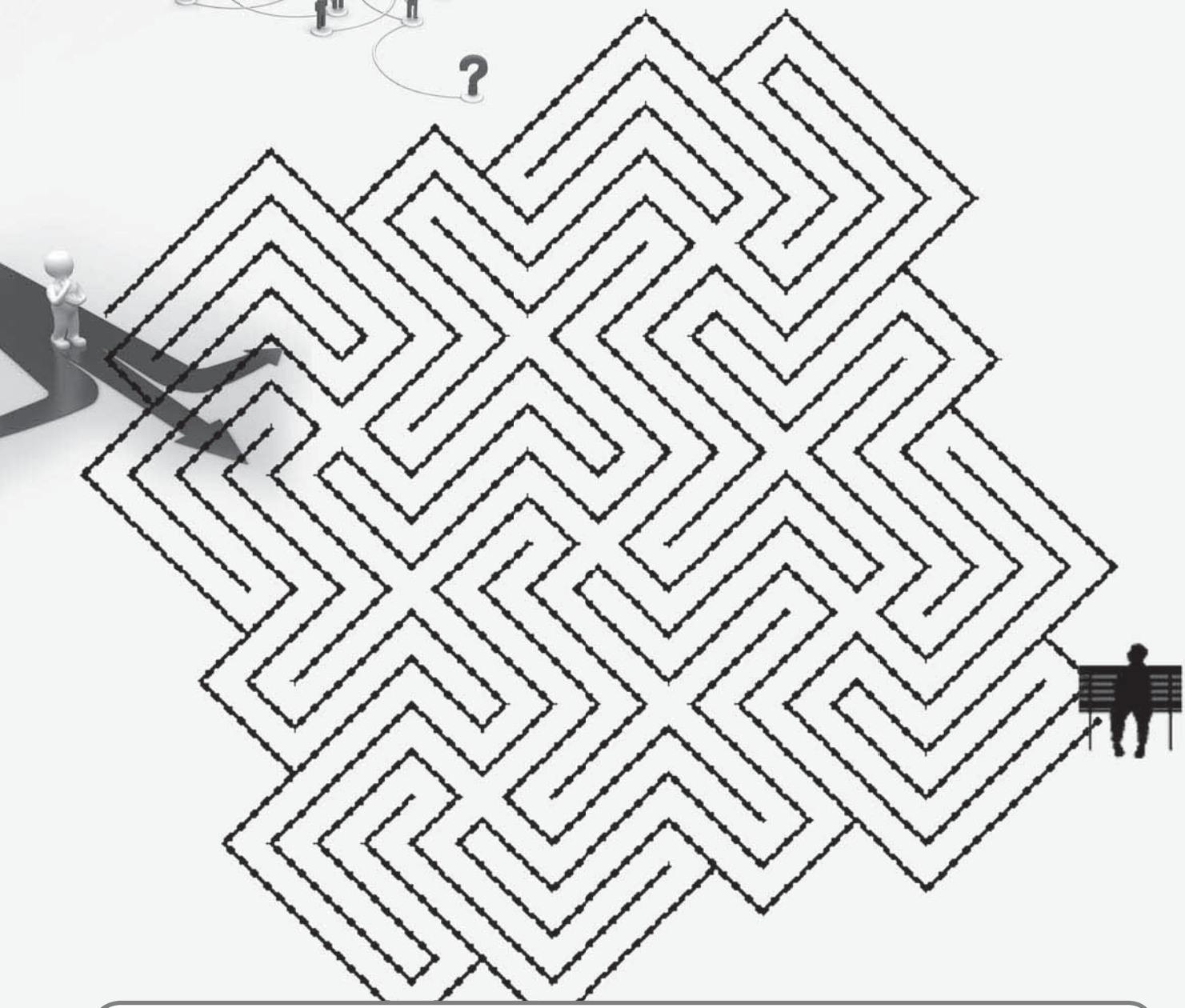

פתרון השעשועון מזכה אתכם ב 2 נקודות במסלול הדרגות של תנועת הנוער 'צבאות השם בארה"ק'

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110. **פקס:** 072-2765578 **אימייל:** bemachane@gmail.com,

תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 9493770 - 08, בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברור - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלה.